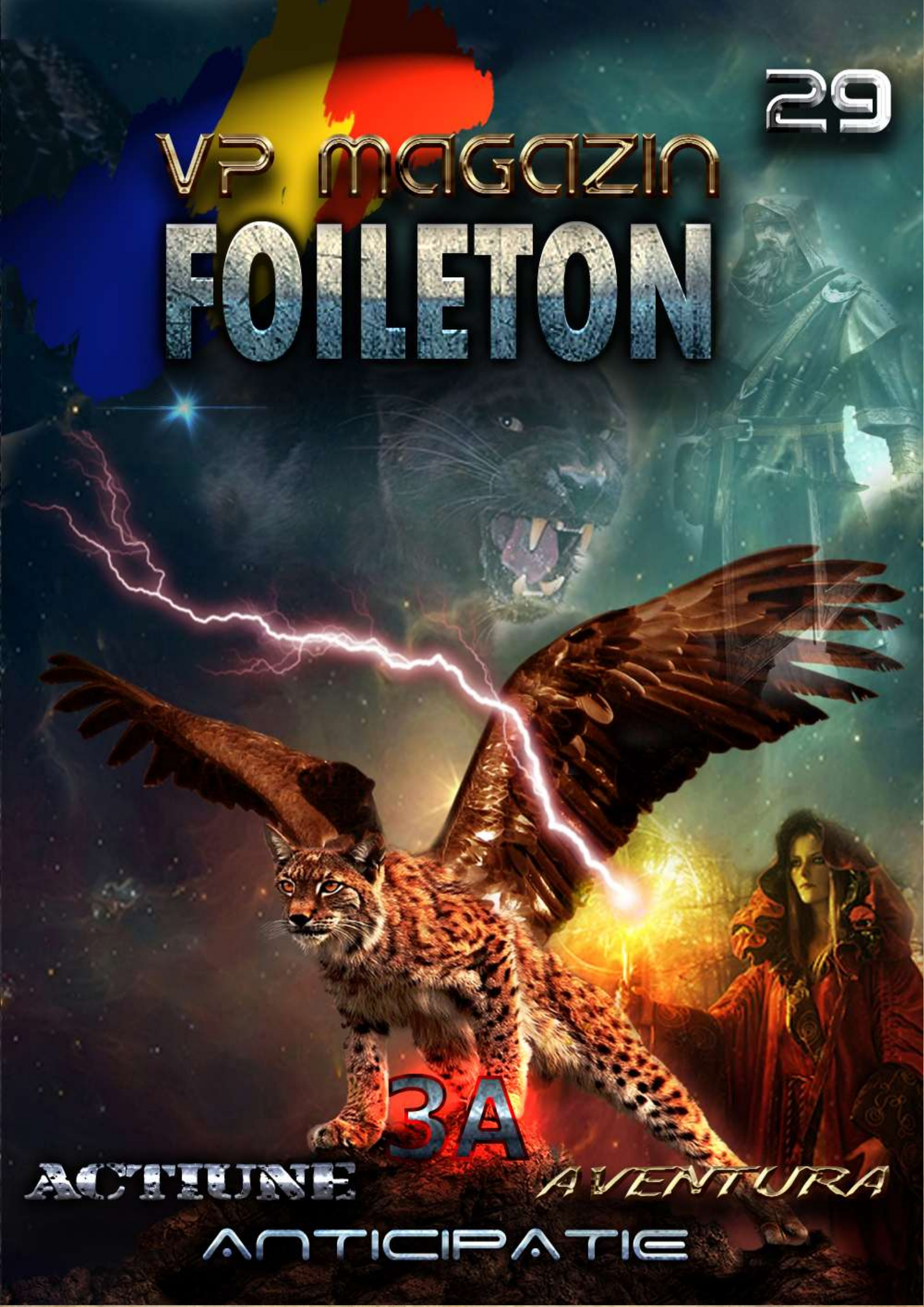
29
VP MAGAZIN
FOILETON
3A
ACTIUNE
AVENTURA
ANTICIPATIE

VP Magazin

FOILETON 3A

Acțiune – Anticipație - Aventură

Redescoperiți bucuria lecturii
cu foiletoane pentru toate gusturile!
O revistă virtuală
făcută de cititori
pentru cititori.
Lectură plăcută!

Echipa VP MAGAZIN

numărul 29 - Decembrie 2016

Rodica BRETIN
SHABA

Tim SEVERIN
Expediția Sindbad
Capitolul 13

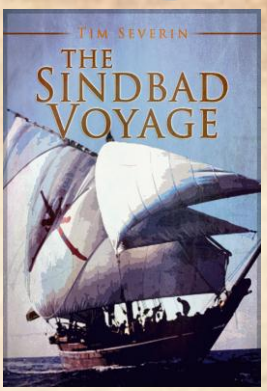

Sergiu SOMEŞAN
Dragonul cu aripi ascunse
Episodul II

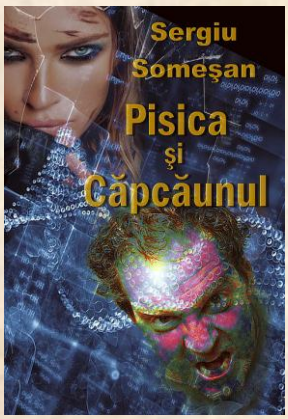

Sergiu SOMEŞAN
Pisica şi Capcaunul
Episodul III

Ryan CLIFFORD
Combat Temporal
Episodul V

Keith DOUGLASS
Numărătoare inversă
Episodul XI

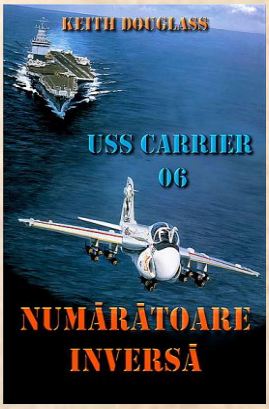

Luminița DOBREA
KRAKSTAR
Episodul V

G. Dankworth-Chadwick
Furtună peste Staked Plains
Episodul V

Michael PALMER
Frăția asistentelor
Episodul VII

BD
Team RAFALE
Hăituială în Afganistan
Episodul III

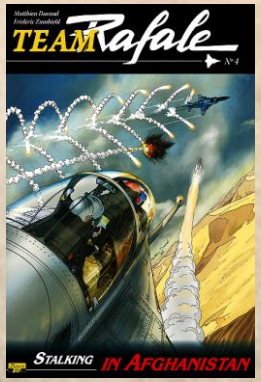

VP Magazin

RODICA BRETIN
SHABA

SF&F

Rodica Bretin

SHABA

Îi pândeam din ascunzişul meu şi mişcările, aceleaşi, perfect sincronizate, nu încetau să mă uimească. Nici o şovăire, nici o greşeală... – dar Shaba veghea. Din depărtare părea că palpită, împroşcând cu pete roşii, sinistre, făpturile care furnicau în juru-i. Palizi, cu trupurile învineţite de frig şi lovituri, bărbaţi, femei, copii adunau neosteniţi lemne şi bolovani, construind nişte cuiburi ciudate. În fiecare, Shaba depunea câte un ou din care nu ştiam ce va ieşi, căci nu văzusem vreunul deschizându-se. Însă pădurea, râpele erau pline de culcuşurile ouălelor stacojii. Iar spectrele mute, mânjite de noroi trudeau la mereu altele...

Unii îmi fuseseră vecini, prieteni ori numai cunoscuţi, cu vreo trei mă duşmănisem aprig – acum, din toate, nu rămăsese decât mila, spaima. Iar mai încolo, între tufele de ferigi, scăldată în sudoare, Wanda se căznea să rostogolească o buturugă.

Wanda *mea*.

Crescusem împreună în liniştea de o monotonie obsedantă a oraşului de munte, pierdut în mijlocul pădurilor şi în somnolenta, sacra nepăsare a celor mulţi pentru universul de dincolo de hotarele banalei lor existenţe. Un oraş cu trecut, prezent şi viitor perfecte, fără o fisură, fără o pată. Cea mai bună dintre lumi.

Până într-un amurg de vară, când zeci de fulgere au spart cerul în ţăndări şi un ţiuit prelung, străpungând timpanele, ne-a făcut să dăm buzna afară din case. Bolta era ca de sânge, iar pe străzi şi în pieţe zăceau nişte conuri mari, roşii, apărute de nicăieri. Lângă fiecare se adunaseră câţiva curioşi, însă nimeni nu îndrăznea să le atingă, să vorbească măcar.

Şi brusc, ca la un semnal, conurile au început să radieze lumini orbitoare, iar în vârful lor şi-a deschis pleoapa giganticul ochi purpuriu... Am văzut chipurile oamenilor crispându-

se, devenind măşti pământii, inexpresive. Apoi, cu aceeaşi strălucire năucitoare, conurile au plutit spre pădure, urmate în tăcere de cortegii după cortegii de umbre. Orele se scurgeau, se târau ca nişte veacuri. Numai când oraşul a rămas pustiu am început să strig, de neputinţă, de disperare. Eram singurul care scăpase – de ce *eu*? Îndurarea sau osânda Sorţii? Dar asta m-am întrebat mai târziu, mult prea târziu.

Săptămâni întregi am trăit, am dormit, am visat cu Moartea alături, furişându-mă în preajma sutelor de nenorociţi mânaţi de migraţia neînţeleasă a conurilor. Fiecare Shabă îşi avea teritoriul său – dacă se apropiau prea mult, cei în puterea lor se sfârtecau cu unghiile, cu dinţii, lăsând pe câmpul de bătaie numai leşuri sângerânde. Fără sclavii lor umani conurile încremeneau, cu ochiul stins, preschimbându-se în mormane gelatinoase ce răspândeau o duhoare de smârc. Până şi ouăle lor plesneau în cuiburi, înnegrite, putrede – totul fusese pentru nimic ori poate că aşa trebuia să fie.

Luni la rând am încercat să dau de Wanda, mereu cu gândul că aveam s-o aflu printre cei rămaşi pradă corbilor, printre cei care rătăceau alungaţi de Shabe doar pentru a se hăitui unii pe alţii, fără îndurare, fără istov. Şi, într-un târziu, o găsisem: o sălbăticiune, fără amintiri, fără speranţe, slabă, aproape sheletică sub veşmântul de plete slinoase, nemaisimţind, nemaipricepând decât durerea.

Privirea Wandei, frântură de neant, geamătul când un ciot de lemn i-a sfârtecat palma...

Un salt al meu, încă unul şi piatra a ţâşnit ca un blestem spre mijlocul luminişului.

Un plesnet, un bolborosit: cu ochiul sfărâmat, Shaba se năruia într-o movilă informă. Oamenii se opriseră, iar pe chipuri începeau, ca după un îndelung îngheţ, să le apară sentimente încă neclare. Au venit spre Shabă, şovăitori, atingând-o într-o mângâiere timidă. Apoi, deodată, iadul: răcnete, nebunie, ură. M-au împresurat, cu degetele răşchirate aidoma unor gheare şi, până să îmi vin în fire eram la pământ, sub o viermuială de trupuri ce luptau să ajungă la mine.

M-am zbătut ca turbat, am lovit, zdrobindu-le oasele, împotrivirea – şi am izbutit să mă ridic. Însă avântul, furia mi-au pierit de parcă n-ar fi fost: înaintea mea Wanda tremura toată, ca într-un delir. Nările îi fremătau, coastele îi împungeau pielea, întinzând-o, sânii îi atârnau de cuşca pieptului, conuri murdare, grele ca plumbul.

După atâta timp, aşa de aproape, tulburător de femeie... Ceilalţi aşteptau cu ochii lărgiţi

– martori nechemaţi la nefireasca-ne logodnă – Wanda răspândea un iz aspru, aţâţător, n-o mai văzusem niciodată *aşa*, şi nu puteam, *nu voiam* să fug, doar Shaba era moartă, domnia ochiului roşu se sfârşise!

Însă pletele Wandei se-nvolburaseră – puhoi sângeriu –, buzele-cheaguri se deschideau, se arcuiau...

S-a sfârşit!! am dat să urlu, pe când – Wanda? Shaba? – se arunca asupră-mi, înfigându-şi dinţii, unghiile, tot mai adânc, stăpânindu-mi zvârcolirile mute sub strălucirea amurgului roşu.

Sergiu Someşan
DRAGONUL
CU ARIPI ASCUNSE

Sergiu Someşan

Dragonul cu aripi ascunse

EPISODUL II

Capitolul 7
Îmbarcarea

Pentru că nu exista o cuşcă mobilă în care să încapă toți dinozaurii, s-a hotărât în cele din urmă să plecăm pe jos, dar abia spre seară, evitând pe cât posibil drumurile circulate. După ce s-a marcat pe hartă traseul de 200 de kilometri dintre Unitatea Teritorială 43 şi Port Arthur, pe la ora opt seara am pornit la drum. Se planificase să parcurgem cam 40 de kilometri pe oră dar, ca de obicei, planurile nu s-au potrivit cu ceea ce am întâlnit pe teren. Câteva garduri apărute peste noapte şi pe care a trebuit să le ocolim – nu pentru că eu cu gravimotocicleta sau fetele mele nu am fi putut să trecem, dar ar fi rămas urme care ar fi ridicat semne de întrebare şi ar fi urmat probleme cu proprietarii furioşi. Aşadar am preferat să le ocolim chiar dacă a durat mai mult, iar după ce-am intrat în rada portului am văzut că toată circulația din port era oprită. Docherii care lucrau în schimbul trei fuseseră trimişi acasă, aşa că, atunci când am ajuns lângă distrugătorul USS Momsen la ora două din noapte, nu vedeam nici țipenie de om în afară de marinarul de cart la pasarela care ducea pe vas. Am coborât gravimotocicleta pe chei, m-am apropiat de puşcaşul marin şi l-am salutat:

— Sunt sergentul Amber Blood şi solicit permisiunea să urc la bord.

Puşcaşul marin mi-a răspuns la salut şi a răspuns tare, probabil ca să audă şi cei de pe punte:

— Sergentul Amber Blood are permisiunea să urce la bordul USS Momsen.

Apoi adăugă încet, numai pentru mine:

— Căpitanul vasului vă aşteaptă.

Am ridicat capul şi-am văzut câteva siluete în alb, apărute ca prin minune în capul pasarelei. Toți erau serioşi şi rezervați, dar unul părea mai supărat decât ceilalți şi mi-am dat seama că trebuia să fie căpitanul. Dacă n-aş fi fost avertizată de colonelul Thomson că voi fi primită cu ostilitate la bordul distrugătorului, poate nici n-aş fi observat atmosfera din jurul meu, preocupată cum eram de fetele mele. Dar trebuia să le dau şi lor dreptate, mai ales când am înțeles că ei considerau degradant transformarea distrugătorului lor într-un simplu cargou, indiferent cât de special era transportul. Iar faptul că au fost forțați să renunțe la tunul de calibru de 127 milimetri a fost umilința supremă, percepută de către toți drept o adevărată emasculare, după cum mi-a spus secundul mai târziu, în timpul traversării Atlanticului.

Dar nu aveam vreme să-mi fac astfel de probleme pentru că, pe chei, fetele mele deveneau neliniştite. Dacă la început cheiul fusese pustiu, acum se adunau în jurul lor, apărând ca de nicăieri, militari de diferite grade şi, dacă n-ar fi fost atât de fioroase, sunt sigură că s-ar fi apropiat de ele să-şi facă şi-un selfie. Colonelul Thomson încerca în zadar să-i împiedice să le facă fotografii, dar eu vedeam de pe punte chiar şi pe polițiştii militari, care ar fi trebuit practic să fie cei care să interzică fotografiatul, făcând câte o poză atunci când credeau că nu-i vede nimeni. Secretul existenței dinozaurilor era compromis de mult şi mi s-a spus că s-a renunțat la a încerca ascunderea existenței lor. Însă se încerca din câte am înțeles să se ascundă măcar destinația. Deşi, fiind vorba de forțe de menținere a păcii, cărora li se făcea destulă publicitate, era greu de crezut asta. Batalionul la care urma să fiu transferată nu fusese ataşat forțelor ONU de menținere a păcii, ci rămânea sub comandă americană tocmai din cauza dinozaurilor.

— Sergent Blood, hai să le îmbarcăm odată, că devin tot mai nervoase! a strigat colonelul Thomson de pe chei.

Am privit la cutia metalică care acoperea partea din față a punții şi i-am strigat:

— Imediat, domnule colonel, numai să le verific cutia.

M-am îndreptat spre cutia metalică, urmată îndeaproape de secund, care părea cuprins de-o simpatie bruscă pentru mine, chiar dacă le mutilaseră vasul din cauza mea.

Bineînțeles, cutia era mai mică decât cea de la bază, dar nu credeam că vor fi probleme pentru numai câteva zile, cât speram să dureze traversarea. Cuşca din interiorul cutiei avea barele mai subțiri, dar nici asta nu reprezenta o problemă: barele existau pentru a le arata dinozaurilor că acolo-i o limită şi nicidecum pentru a le opri. Acum că le cunoşteam forța, eram convinsă că, nici de-ar fi fost de trei ori mai groase, nu le-ar fi putut opri dacă şi-ar fi pus în gând să iasă. Am privit spre tavanul cutiei şi l-am întrebat pe secund:

— Se poate da la o parte?

— Da, aşa am înțeles. Dar care ar fi motivul?

L-am privit mai bine şi, sub privirea mea scrutătoare, mi s-a părut că roşeşte uşor, iar eu m-am gândit că plictiseala călătoriei s-ar mai putea reduce puțin. Era posibil să poată comanda o mulțime de marinari, dar în mod sigur era intimidat de „mama dinozaurilor”, sau cum aveau să-mi spună între ei pe durata călătoriei. Cei de la bază fuseseră prea obişnuiți cu dinozaurii ca să le mai treacă prin cap să-mi născocească porecle, dar marinarii în mod sigur nu mă vor ierta. Mai ales când vor afla că unii dintre ei vor fi nevoiți să-i hrănească zilnic apoi să le strângă gunoiul şi să-l arunce în mare.

Mi-am luat privirea de la secund şi-am ieşit afară din cutie. Am arătat spre pasarela care unea vasul de țărm şi-am spus:

—Motivul e că pasarela voastră nu va rezista greutății dinozaurilor. Fiecare dintre ei cântăreşte peste zece tone.

— Am înțeles, spuse secundul. Şi-atunci cum îi aducem la bord?

Am arătat spre chei, unde un trailer se apropia de dinozauri. Pe platforma lui putea vedea o cuşcă suficient de mare ca să-ncapă fără probleme un dinozaur. Din spatele clădirilor s-a apropiat uruind şi-o macara portuară. Câțiva soldați au agățat de cuşcă cabluri groase şi macaraua a ridicat-o de pe platforma trailerului şi-a aşezat-o pe chei, cât mai aproape de dinozaurii care priveau neliniştiți spre ea.

M-am apropiat de balustrada vasului şi l-am privit pe colonelul Thomson cum încerca să-o convingă pe Clara să intre. După câteva tentative eşuate, a ridicat neputincios din umeri şi-a strigat spre mine:

— Nu vrea şi pace!

Am privit la oamenii din jurul ei şi mi-am dat seama că era distrasă de mulțimea zgomotoasă, cu care nu era deloc obişnuită.

— Domnule colonel, i-am strigat eu, opriți un om, doi, să prindă cablurile, iar pe restul trimiteți-i la plimbare. Într-un loc unde să nu fie văzuți şi auziți de dinozauri.

Printre cei ce trebuiau trimişi la plimbare erau şi câțiva ofițeri cu grade superioare şi-am văzut încurcătura de pe chipul său.

Văzând că n-are succes, m-am apropiat de balustrada distrugătorului şi m-am aplecat peste bord.

— Dați-vă la o parte! am strigat către el, apoi m-am dus până când am ajuns în dreptul Clarei.

Într-un moment de linişte am strigat tare:

— Clara!

Femela dominantă a grupului m-a zărit şi-a scos un sunet de recunoaştere care semăna c-un fel de „Mâh?”

— Atenție la mine! am spus şi toate trei femelele şi-au întors capetele uriaşe spre mine.

— Nu face asta, sergent Blood! a spus colonelul Thomson. Aşteaptă puțin şi-am să-i conving!

În cursul antrenamentelor am folosit de câteva ori răgetul de intimidare, dar de fiecare dată fuseserăm singuri prin pustietățile câmpurilor de antrenament, aşa că eram foarte curioasă să văd efectul lui pe persoane reale şi nepregătite pentru el.

Cele trei femele mă priveau atente. M-am prefăcut că nu văd semnele disperate ale colonelul Thomson şi mi-am pus palmele peste urechi, apoi am spus suficient de tare ca să se audă până pe chei:

— *SUNET!*

O sută de lei, urmărind o sută de antilope, n-ar fi putut scoate un sunet mai pătrunzător. Efectul a fost instantaneu pentru că dinozaurii, pentru a-şi putea etala performanțele vocale, simt nevoia să-şi deschidă la maximum boturile imense, expunându-şi, cui avea chef să vadă, cei 60 de dinți, dintre care unii lungi de peste 30 de centimetri.

Colonelul Thomson mi-a spus cândva că a fost măsurată intensitatea sonoră a țipetelor dinozaurilor în cursul testelor, atunci când li se dă comanda *„SUNET”,* şi rezultatul a fost în jur de 120 de decibeli. Mai aveam o comandă de rezervă, era vorba de comanda ”ȚIPĂT” şi colonelul m-a asigurat că în acesta caz se depăşeau 140 de decibeli, pentru că aparatul de măsură era etalonat numai până la această mărime şi-a fost decalibrat. Am preferat să folosesc prima comandă pentru că nu vroiam să bag ofițerii curioşi în spital, ci doar vroiam să-i alung de pe chei.

Cheiul s-a golit în câteva secunde, toți căutând să se pună la adăpost, fără să mai țină seama de grade sau ierarhii. Această eliberare de energie se pare că mi-a calmat şi fetițele pentru că, după ce-au terminat de zbierat, s-au aşezat cuminți pe chei şi-au privit nevinovat la mine.

Colonelul Thomson se străduia s-o convingă pe Clara să se ridice-n picioare şi s-o bage în cuşcă, dar aceasta-l privea indolentă. Lucrul ăsta l-am mai observat de câteva ori: atunci când eram prezentă, ele refuzau să asculte comenzile altcuiva, chiar dacă-l cunoşteau.

— Nu vor şi pace! ridică neputincios din umeri colonelul.

M-am întors spre secund care, deşi era la adăpostul balustradei vasului, se schimbase puțin la față şi i-am spus:

— Asigurați-vă că acoperişul cutiei este dat la o parte. Eu cobor şi voi sta în cuşcă, împreună cu dinozaurii, până când vor fi transferați.

— Am înțeles, spuse secundul şi-a pornit spre cutie, dar s-a întors după doar doi paşi:

— Dar nu-i periculos? Vreau să zic, nu există riscul să devină violenți când se vor vedea ridicați în cuşcă?

— Tot ce se poate, am spus eu serioasă. Posibil şi să mă muşte, dar sper să mai rămână vreo bucățică şi pentru dumneavoastră, dacă v-ați pus ceva în gând.

Respectul meu pentru Marina Americană a sporit enorm după acest episod pentru că, în ciuda faptului că gluma li s-a părut bună, cei câțiva marinari care-au asistat la schimbul nostru de replici n-au schițat nici măcar un zâmbet. Cel puțin nu cât timp eu şi secundul am fost de față. Aş fi vrut să fie şi mama aici, să vadă cum pot eu să fac să roşească un ofițer al Marinei Americane.

Am coborât pe pasarelă urmărită de zeci de ochi, ascunşi bine după clădirile de pe chei. Am luat-o de „mână" – de fapt de laba din față – pe Clara şi-am intrat în cuşcă. Am aşteptat să fie zăvorâtă, apoi i-am făcut semn macaragiului că poate să ne ridice.

Clara, privind atentă la mine, a fost neaşteptat de liniştită tot timpul cât am fost transbordați şi la fel s-a întâmplat şi ce celelalte două „fete".

Fără îndoială că aglomerația din jurul lor fusese motivul pentru care dinozaurii îşi pierduseră răbdarea pe chei, lucru de care trebuia să țin seama pe viitor, dacă nu vroiam să am surprize. Deci, am băgat la cap că iubeau rutina şi nicidecum insolitul, lucru care mi se de mirare pentru nişte animale prădătoare ca ele. După ce le-am instalat în cuşca de pe distrugător, am verificat instalația de aer condiționat din cutie, orificiile de aerisire şi dispozitivul prin care dinozaurii urmau să fie hrăniți. Mulțumită de cele constatate, am fixat temperatura la 22 grade Celsius, apoi am ieşit pe punte şi m-am apropiat de pasarela navei, dar n-am coborât deoarece colonelul Thomson mi s-a părut că părea foarte grăbit să plece.

S-a urcat în viteză într-un jeep şi mi-a strigat din mers:

— Te sun şi-o să mai vorbim.

Jeep-ul a cotit scurt, după o magazie. Deşi nu mi-a venit să cred, mi-am dat seama c-am rămas singură, cu trei dinozauri pe cap. Bine, colonelul Thomson avea un motiv foarte întemeiat să spele putina – dacă nu vroia să rămână şi să dea socoteala pentru spaima prin care au trecut ofițerii de pe chei, atunci când s-au dezlănțuit fetele mele – însă nu mi se părea deloc în ordine să mă lase chiar aşa, de una singură.

Se pare că numai eu gândeam aşa. Celorlalți li se părea absolut normal ce se petrece, drept pentru care m-am împăcat cu situația, deşi mi-ar fi plăcut să mă-nsoțească câțiva oameni din vechea echipă, care erau obişnuiți să se poarte cu dinozaurii, măcar până când traversam oceanul.

Capitolul 8
Călătoria peste ocean

După îndepărtarea distrugătorului de țărm, în timp de ocoleam peninsula Florida, am solicitat secundului – căpitanul vasului încă mă ocolea şi era clar că evita pe cât posibil să discute cu mine direct – să adune oamenii care urmau să se ocupe de hrănirea dinozaurilor şi de strângerea gunoaielor lăsate de ei. I-a adunat pe cei aproximativ douăzeci de infanterişti marini într-o sală şi, după ce zumzetul vocilor a încetat, am luat loc la o masă, alături de secund şi de un locotenent de la puşcaşii marini.

După ce secundul m-a prezentat, am spus încercând să fiu cât mai concisă:

— Nu ştiu cum vă organizați, dar va fi nevoie de două echipe. Una va hrăni dinozaurii dimineața, la ora opt, cu trei carcase de porc pentru fiecare. Seara, la ora 20, alte trei carcase. Cealaltă echipă va aduna dejecțiile şi le va arunca în ocean. Ambele operațiuni se vor face doar în prezența mea. Asta spre siguranța dumneavoastră.

Am privit în sală şi-am văzut că vorbele mele n-au stârnit cine ştie ce încântare, dar nici nu mă aşteptam la asta aşa că am continuat.

— Pentru echipa care va hrăni animalele: este foarte important să scoateți carcasele din congelator din timp, pentru a avea vreme să se dezghețe complet până când vor fi servite.

Le-am mai explicat câteva amănunte, dar am avut impresia că nu prea m-au luat foarte în serios. În parte datorită gradului meu, iar în parte pentru că eram femeie şi-aveam doar douăzeci şi unu de ani. Secundul mi-a explicat abia după şedință că cele două plutoane de puşcaşi marini care erau îmbarcați pe distrugător făceau parte dintr-un batalion disciplinar, unde ajunseseră pentru diferite fapte reprobabile. După cum se vedea, nici şefii lor nu luau foarte în serios misiunea de-a însoți nişte dinozauri, dovadă calitatea oamenilor desemnați să facă asta.

Că stăteau prost cu disciplina, am văzut imediat ce-am terminat de vorbit şi i-am rugat să pună întrebări.

— Sergent Clavell, se prezentă unul dintre ei şi, răşchirându-se indolent pe scaun, întrebă:

— Conduc echipa de hrănire săptămâna asta şi vreau să-ntreb ce s-ar întâmpla dacă am uita să decongelăm complet carcasele de porc? La urma urmei, am văzut ce dinți au. Nu cred c-ar fi o problemă pentru ei să le mănânce şi-aşa.

L-am privit şi mi-am dat seama că pentru el nu era important să afle răspunsul, cât mai ales să mă pună pe mine în încurcătură. În acelaşi timp

mi-am dat seama că devenisem mult mai sigură pe mine de când mă ocupam de dinozauri şi mai plină de tupeu. I-am răspuns exact aşa cum a meritat:

— Pentru că acum 65 de milioane de ani, când se presupune c-a trăit acest tip de dinozauri, nu existau congelatoare şi nici stomacul lor nu-i obişnuit cu acest fel de hrană. Este foarte posibil s-o mănânce congelată şi să n-aibă nimic. Dar este şi foarte posibil să se îmbolnăvească şi să moară. Valoarea de inventar a unui dinozaur este de numai 42 de milioane de dolari. Zău că n-aş vrea să fiu în situația să fiu acuzată de moartea unuia dintre ei şi să fiu obligată să-l plătesc, aşa că hai să nu facem experimente de acest tip. Clar?

Se vedea bine c-ar mai fi vrut să zică ceva, dar locotenentul de lângă mine i-a făcut semn să tacă. S-a potolit, dar de lângă el, se ridică altul. Avea o mutră scârbită şi spuse, vorbind parcă în silă:

— Eu sunt şeful echipei de scormonitori în rahat şi vreau să ştiu de ce nu putem să-i lăsăm în rahatul lor zece zile, cât durează călătoria? Doar n-or să se îmbolnăvească şi din asta şi nu cred c-aveau puşcaşi marini acum 65 de milioane de ani, care să le strângă rahatul.

M-am uitat la gradul lui şi-am văzut că era sergent major. I-am răspuns cât de politicos am putut:

— Aveți perfectă dreptate, domnule sergent major. N-aveau puşcaşi marini care să le strângă rahatul, dar nici nu-i ținea nimeni în cuşti. Aveau o junglă întreagă unde să-şi facă nevoile.

Sergentul major rânji impertinent şi întrebă:

— Şi totuşi, ce se-ntâmplă dacă uit într-o zi să vin cu echipa ca să facem curat după ei?

Am ridicat din umeri şi-am spus:

— Eu am patul chiar în cuşca dinozaurilor. Probabil că voi suporta mirosul o zi, două. Apoi mă voi interesa unde ai patul şi voi veni cu dinozaurii să-şi facă nevoile acolo, pe rând.

Gluma mea, chiar dacă proastă, s-a bucurat de aprecieri pentru că toată sala a izbucnit în râs, mai puțin sergentul major, care m-a fulgerat c-o privire întunecată.

Aveam o presimțire rea în legătură cu acest sergent major, dar problemele cu dinozaurii m-au făcut să uit de el. După numai două zile, am trecut printr-o furtună tropicală şi tangajul puternic a făcut ca fetițele mele să aibă rău de mare. Da, oricât ar părea de ciudat şi oricât erau de fioroase, sufereau şi ele la fel ca mine. Şi se întâmpla, nu de puține ori, să vomite tot ce-au mâncat, iar echipa de curățenie avea dublu de lucru. Privirile urâte pe care mi le aruncau soldații din echipă mă făceau să mă simt vinovată, deşi practic n-aveam nici o vină. Norocul nostru a fost că, după alte două zile, furtuna s-a oprit ca prin farmec şi, pe măsură ce ne apropiam de ecuator, oceanul devenea tot mai calm, iar temperatura

creştea spre cote alarmate. Aparatele pentru aer condiționat abia făceau față. Dacă le setam la maximum, făceau un zgomot care-mi deranja teribil dinozaurii.

Într-una din seri, după ce totul se liniştise şi chiar şi fetițele mele se aşezaseră pe podeaua metalică a cuştii, m-am pomenit că mă vizitează secundul vasului. Credeam că este o vizită oficială, dar el, după ce s-a văzut intrat, a scos o sticlă de şampanie şi două pahare. Am făcut ochii mari şi el mi-a explicat:

— De obicei, se organizează un adevărat botez la trecerea Ecuatorului pentru cei care nu l-au trecut niciodată. Dar căpitanul a hotărât să nu îl mai organizeze de data asta.

L-am poftit să ia loc la mica masă pe care o aveam în sălița de lângă cuşcă. Alături aveam şi patul nefăcut, dar secundul nu părea să-l bage în seamă.

În timp ce el era ocupat cu desfăcutul sticlei, eu am spus:

— Am impresia că şeful tău tot nu mă poate suferi…

A ridicat din umeri:

—Nu te poate suferi pentru că i se pare că din cauza ta şi-a animalelor tale vasul lui a fost mutilat şi lăsat fără tun.

A privit într-o parte şi-a continuat:

— A anulat botezul Ecuatorului şi din cauza puşcaşilor marini… Provin dintr-un batalion disciplinar şi sunt oameni de cea mai joasă speță. Căpitanului îi era frică că, dacă le-ar fi dat de băut, nu i-ar mai fi putut stăpâni. Ar trebui să ai grijă. Unii dintre marinari i-au auzit vorbind foarte urât despre tine…

Clara a fost atrasă de zgomotul dopului sărit din sticlă şi-a venit lângă noi, atât cât îi permiteau gratiile cuştii. Văzând că nu se-ntâmplă nimic, a rămas în picioare, privindu-ne atentă.

În timp ce turna în pahare, secundul continuă:

— Ca să nu mai spun că echipajul avea programat în această perioadă campionatul de volei dintre marinari şi puşcaşi.

— Şi cu ce-i împiedică prezența mea?

A arătat spre podeaua metalică pe care se vedeau câteva linii trase cu vopsea:

— Terenul de volei este chiar sub cuşcă…

Am aprobat din cap tăcută, începând să-mi lămuresc privirile întunecate pe care mi le aruncau membrii echipajului.

— Zău că nu cred că-i vina mea, am spus. Dar secundul a zâmbit absent şi-a ridicat paharul.

— Să uităm de asta şi să-nchinăm pentru… Chiar aşa! Pentru ce?

Am privit spre Clara şi spre ochii ei albaştri care ne urmăreau fără să clipească şi-am spus:

— Pentru viitor… pentru un viitor fericit…

Secundul a aprobat din cap şi-a spus, dând paharul pe gât:

— Pentru un viitor fericit… orice o fi însemnând asta.

Am băut şi eu paharul şi-am închis ochii, savurând finețea băuturii. Abia mai târziu mi-am amintit ce mi-a spus colonelul Thompson: *„Te poți culca liniştită când eşti singură cu dinozaurii, pentru că ei te vor păzi ca pe ochii din cap, dar să nu închizi ochii niciodată dacă mai este cineva de față, pentru că nu ştii ce năzăriri pot avea”.*

Secundul, drăguțul de el, văzându-mă cu ochii închişi, a considerat că-i momentul să încheie într-un mod romantic seara şi a ocolit repede masa, încercând să mă sărute.

Am auzit un zgomot puternic şi-am deschis speriată ochii: secundul era la câțiva centimetri de fața mea, iar Clara zdrobise gratiile cuştii ca pe o pânză de păianjen şi-avea botul imens cam la câțiva centimetri de capul ofițerului.

— STAI! am strigat eu şi-am ridicat palma spre botul Clarei, oprind-o. ÎNAPOI!

Şi-a retras cei 60 de dinți înapoi în cuşcă, vădit nemulțumită, iar eu am scuzat-o:

— S-a speriat sărăcuța. A crezut că vrei să-mi faci rău…

Secundul era alb la față, dar s-a ținut pe picioare şi-a avut puterea să zâmbească:

— Ea s-a speriat sărăcuța? Eu ce să mai zic atunci?

L-am privit drept în ochi, apoi i-am cuprins fața în mâini şi l-am sărutat lung pe buze, dar cu ochii pe Clara, care mârâia revoltată.

L-am condus până la uşa cutiei metalice şi, spre onoarea lui, a mers singur, pe picioarele lui. Iar în uşă a găsit puterea să zâmbească şi să mă-ntrebe:

— Ştii cum îți spun marinarii de pe vas?

La gestul meu de negare a continuat:

— „Frumoasa cu bestiile”.

A zâmbit amar şi a continuat:

— Până în seara asta credeam că numai prima parte este adevărată, dar acum îmi dau seama că-mi este milă de pe acum de prietenul tău, dacă o să ai vreunul…

S-a pierdut în noaptea parfumată a Ecuatorului şi de-atunci nu l-am mai văzut niciodată între patru ochi pân-am coborât de pe vas.

M-am întors în cutie şi-am închis uşa după mine, mormăind:

— Mie mi-e milă de mine, nu de viitorul meu prieten… dacă voi avea vreodată unul…

M-am apropiat de Clara. Mă privea întrebătoare, printre gratiile rupte.

— Vreau să ştiu ce te-a apucat? Puteai să-l laşi să mă sărute, că doar nu-mi lua vopseaua…

Clara păru nedumerită şi întrebă:

— „Mâh?”

Am început şi eu să râd şi-am spus:

— Ai dreptate. „Mâh”.

Nostromul vasului m-a anunțat, într-o seară, că a doua zi, cam pe la amiază, vom ajunge la destinație şi c-ar fi bine să-mi pregătesc animalele de debarcare. Dacă aveam nevoie de ceva anume, el îmi stătea la dispoziție.

După plecarea lui am oprit aerul condiționat – nopțile deveniseră destul de răcoroase ca să nu mai am nevoie de el – şi-am căutat ceva de citit în valiza mea. N-am găsit decât *Manualul sergentului de cercetare,* aşa că l-am aruncat scârbită înapoi şi-am ieşit pe punte să-mi limpezesc gândurile. Am ocolit cutia, în lungul ei, şi m-am dus în partea opusă a uşii. Între timp învățasem că locul unde-am ajuns se numea prova navei şi că era partea din față a distrugătorului. Cum viteza navei părea de vreo 60 de kilometri pe oră, marinarii vorbeau mereu de noduri, dar eu aşa apreciam, curentul îmi bătea în față, răcorindu-mă. Am închis ochii şi m-am lăsat cuprinsă de vraja nopții, când am auzit paşii apăsați în spatele meu:

— Ia te uită ce-avem noi aici! am auzit o voce prefăcut mirată şi-am recunoscut glasul sergentului major, cel care conducea echipa de gunoieri.

Cum nu i-a răspuns nimeni, continuă tot el:

— Frumoasa cu bestiile... Numai că de data asta este fără bestii...

M-am întors şi-am văzut că era însoțit de doi puşcaşi marini. A făcut un gest şi toți trei s-au mai apropiat puțin de mine.

— Băieți, ar fi bine să vă potoliți! am spus eu cât de calm am putut, dar n-am obținut decât nişte rânjete hidoase.

— Nu ne potolim, frumoaso, pentru că n-avem de ce, a spus sergentul major şi-a mai făcut un pas.

— Nu ne potolim pentru că eu, personal, ți-am încuiat bestiile, a precizat el. Aşa că eşti singurică de data asta. Băieți, țineți-o!

Am strigat înainte ca cei doi să mă prindă de mâini:

— Clara! Şi imediat am auzit răspunsul ei, înăbuşit puțin de peretele de tablă al cutiei în care se afla cuşca dinozaurilor.

— „Mâh?”

Am privit spre cei trei, sperând că se potolesc, dar doi dintre ei m-au prins de mâini, iar sergentul major s-a apropiat şi mi-a smuls bluza, aşa că am strigat iar:

— Clara, LA PICIOR!

Zgomotul făcut mai întâi de gratiile rupte, apoi de tabla cutiei metalice, i-a făcut pe cei trei să se întoarcă la timp pentru a vedea capul uriaş al Clarei apărând prin spărtură. După încă o împingere, Clara a ajuns lângă mine şi mi s-a lipit de picior, împingându-i la o parte, fără nici o reținere, pe cei trei puşcaşi marini.

Sergentul major a ridicat uşor mâinile de pe mine şi-a rânjit iar, dar puțin mai palid:

— Noi doar glumeam, frumoasă domniță...

A încercat să se retragă uşor. Ceva s-a rupt în mine în clipa aceea şi m-am gândit la ce mi s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi fost lângă mine Clara. Sau ce se va întâmpla cu altă fată care n-are, aşa ca mine, un înger păzitor. Le-am privit fețele speriate şi-am spus:

— Clara, PUSH!

— Mâh?, a spus Clara şi şi-a apropiat capul imens de sergentul major.

Mai exersasem de câteva ori comanda asta, dar numai pe manechine, şi de fiecare dată am fost uimită de viteza cu care acestea erau propulsate, după ce erau lovite de capul dinozaurului.

Nici pe un corp real lovitura n-a fost mai slabă. Trupul sergentului major a fost azvârlit la peste zece metri depărtare, peste bord.

— Ce naiba...? a vrut să-ntrebe unul dintre infanterişti, dar eu n-aveam nevoie de martori, aşa c-am spus iar:

— PUSH, Clara! Iar fetița mea cuminte a mai împins un soldat peste bord.

Al treilea aproape c-a sărit singur, ajutat doar foarte puțin de Clara şi-a ajuns în apă, lângă ceilalți doi. Trebuia oare s-anunț pe cineva ca să oprească vasul? Poate, dar în loc de asta am rămas alături de Clara, privind la oamenii care se pierdeau în imensitatea oceanului. Un timp țipetele lor s-au auzit tot mai slab pe întinderea apelor, dar în cele din urmă nu s-a mai auzit decât zgomotul etravei care sfâşia valurile. Umăr lângă umăr, om şi dinozaur, priveau în ocean chiar dacă despărțite de vreo trei metri înălțime şi 65 de milioane de ani distanță.

După o vreme m-a luat frigul si-am spus:

— Gata, Clara. Spectacolul s-a terminat. Hai înăuntru!

— Mâh?, a spus Clara şi şi-a apropiat capul imens de mine.

Am mângâiat-o uşor şi i-am spus:

— Ai dreptate. „Mâh”, fato. Doar „Mâh” şi nimic altceva...

Dacă am avut o presimțire că dispariția celor trei nu va stârni cine ştie ce vâlvă, aceasta s-a îndeplinit întocmai.

A doua zi toată lumea a presupus că cei trei au reuşit cumva să enerveze dinozaurii care au scăpat şi ori i-au mâncat, ori i-au aruncat peste bord. Eu am scris în procesul verbal de constatare că în noaptea aceea am dormit adânc şi n-am auzit nimic din ce s-a întâmplat. Cutia de tablă care adăpostea cuşca dinozaurilor avea cam 30 de metri lungime, motoarele duduiau din plin, aşa că răspunsul meu a fost foarte plauzibil. Nu mi s-a părut că se dă o importanță deosebită dispariției celor trei puşcaşi, de parcă se aşteptau mai devreme sau mai târziu la aşa ceva.

Apoi evenimentele s-au desfăşurat în grabă, pentru că ţărmul împădurit şi jos al Africii se zărea deja la orizont şi tot echipajul era cuprins de febra pregătirilor pentru acostare.

Capitolul 9
Mama dragonului cu aripi ascunse

Când am ajuns în Mbanga, portul de destinație, am avut parte de câteva lucruri neașteptate. Prima surpriză a fost că nu exista o macara suficient de puternică să ridice o cuşcă cu un dinozaur în ea. Vechitura care s-a apropiat de distrugător nu părea în stare să ridice mai mult de cinci tone şi toată lumea se agita de colo-colo, încercând să găsească o soluție. Până la urmă, un bătrân marinar şi-a amintit că undeva, prin apropiere, se găseşte o estacadă de acostare veche şi defectă, dar încă în stare de plutire. A fost trimis un remorcher după ea şi în cele din urmă a fost introdusă între distrugător şi chei. Un prim semn că Africa nu mă aştepta cu brațele deschise a apărut câteva minute mai târziu. În timp ce aşteptam ca estacada să fie fixată, am auzit în cutia de tablă de lângă mie un „bang” sonor şi, instinctiv, m-am aplecat după balustrada metalică a distrugătorului. Am ridicat capul precaută şi-am văzut pe acoperişul unei magazii din port un bătrân de culoare, cărunt şi slab, care mă privea prin cătarea unei carabine vechi şi, foarte probabil, ruginite. Un nou ”bang”. De data asta s-a auzit dinspre corpul metalic al distrugătorului şi-am văzut doi polițişti militari cum se îndreaptă spre magazie şi, înainte ca bătrânul să mai apuce să mai tragă încă o dată, l-au dezarmat. Bătrânul părea la fel de şubred ca şi scara pe care l-au coborât şi-a durat destul de mult până când au ajuns cu el jos.

— Verificați dacă nu mai sunt şi alți trăgători, a ordonat cu voce sonoră un ofițer, pe care aveam să-l cunosc ceva mai bine după numai câteva minute: era locotenent colonelul Tom Spruer, comandantul batalionului de menținere a păcii, căruia toată lumea îi spunea de pe acum colonel preconizând o viitoare avansare.

A arătat spre mine şi spre Tiranosauri şi-a spus tare:

— Nu coborâți animalele până nu asigurăm zona!

În câteva minute polițiştii militari au scotocit tot portul şi, cum nu au mai găsit pe nimeni străin, colonelul ne-a făcut semn că putem coborî.

Dacă mi-am făcut griji în ce priveşte coborârea pe estacadă, în cele din urmă s-a văzut că n-aveam motive. Fetele mele au păşit aproape fără să privească pe unde calcă, uitându-se doar în depărtare, unde foşneau copacii ademenitori ai junglei. Mi-am adus aminte că dinozaurii mei, deşi erau animale care au crescut în preajma pădurilor, încă n-au văzut nici una în realitate, aşa că era de-nțeles curiozitatea lor. Când au ajuns la capăt, au coborât dintr-un singur salt de pe estacadă şi, dac-ar fi fost după ele, s-ar fi oprit direct în junglă. Dar aşa, au încremenit pe chei, privind când spre pădure, când spre mine.

Cu fereală, comandantul s-a apropiat de mine, iar eu m-am prezentat regulamentar. După ce s-a prezentat şi el, colonelul m-a întrebat:

— E nevoie ca animalele tale să fie legate sau imobilizate în vreun fel?

Am scuturat din cap:

— Nu-i nevoie, domnule colonel. Dacă nu sunt stârnite, sunt cele mai ascultătoare animale.

Am arătat spre vas:

— Iar dacă cineva îmi aduce şi gravimotocicleta, suntem gata să pornim spre unitate.

Colonelul a privit în jur, apoi a hotărât:

— Aşa vom face, dar mai întâi hai să aflăm de ce vroia să-ți omoare bătrânul dinozaurii...

Am plasat trei polițişti militari lângă dinozauri şi l-am urmat pe colonel într-un birou al administrației portului, unde bătrânul vânător de dinozauri era aşezat la o masă, iar în fața lui se afla un căpitan medic.

La intrarea noastră în încăpere, bătrânul – un negru slab, cărunt şi extraordinar de obosit – s-a ridicat în picioare şi s-a uitat cu ochi îngroziți la mine. În viața mea n-am văzut atâta groază pe fața cuiva şi, cu-atât mai puțin, stârnită de mine.

— Batatea! Batatea! a spus el gâfâind înspăimântat.

M-am gândit că cine ştie ce s-a întâmplat cu fața mea în ultimele clipe, de-l înspăimântam în halul ăsta. Trecând peste orice politețe, m-am apropiat de-un perete pe care era agățată o oglindă veche şi ciobită. De sub murdăria adunată de ani întregi pe sticla oglinzii mă privea aceeaşi față, încadrată de şuvițe blonde-aurii, despre care cei mai mulți oameni spuneau că-i drăguță.

Numai bătrânul negru era de altă părere. M-am apropiat de el şi zumzetul din capul meu s-a accentuat, făcându-mă să scutur din cap cu putere pentru a-l îndepărta.

— *„Fugi!”* îmi spunea vocea. *„Fugi!”,* dar eu eram decisă să rămân.

— S-a întâmplat ceva? m-a întrebat îngrijorat căpitanul medic, văzând grimasa de durere de pe fața mea.

— Nimic deosebit, am răspuns eu. Doar oboseala care s-a tot adunat de-o vreme încoace. Ca să nu mai spun de mulțimea de lucruri care mi s-au întâmplat în ultimele zile. Iar acum, acest bătrân care vrea cu orice preț să-mi omoare dinozaurii...

Căpitanul a clătinat din cap şi m-a privit pătrunzător:

— Nu pe dinozauri vroia să-i ucidă. Pe tine te-avea drept țintă, sergent.

— Batatea tunga, a îngăimat iar bătrânul şi-a arătat spre mine, apoi a început să plângă. Atâta disperare era în plânsul acelui om, încât am făcut un pas înainte fără să vreau, ca să-l consolez, dar colonelul Tom Spruer m-a prins de braț şi m-a oprit:

— Mai întâi, hai să aflăm despre ce-i vorba, a spus el şi s-a întors spre căpitanul medic:

— Ce-ai aflat, domnule căpitan?

Căpitanul l-a obligat pe bătrân să ia loc pe scaun, apoi a spus:

— Bătrânul se numeşte Batatea Kingem şi face parte din tribul Dogonilor…

Colonelul l-a privit curios pe bătrân:

— Dar tribul ăsta îşi are teritoriul la 2-3000 de kilometri spre nord. Cum a ajuns aici?

— A plecat acum o lună, trimis la drum de vrăjitorul tribului, ca s-o ucidă pe „Mama dragonului cu aripi ascunse", a spus căpitanul medic, apoi s-a scuzat.

— El nu ştie engleza, iar dicționarul nostru despre dialectul dogonilor este de-a dreptul minimal, a arătat el spre tabletă, pe ecranul căreia se zăreau simboluri ciudate.

— Păi, cine i-a spus că asta, cum îi spui tu, „Mama dragonului cu aripi ascunse", este una şi-aceeaşi cu sergentul Amber Blood? întrebă colonelul.

Căpitanul medic îi întinse colonelului un pergament:

— Am găsit ăsta asupra lui, domule colonel. I-a dat-o vrăjitorul tribului înainte de plecare.

Comandantul meu, după ce-a privit lung bucata de pergament, mi-a întins-o fără să spună nici un cuvânt.

Pe pergament eram eu, fără-ndoială. Desenată stângaci, cu cei trei dinozauri figurați stilizat în spatele meu şi privind parcă triumfătoare spre înălțimi. Eram acolo, pe un desen făcut în urmă cu peste o lună de-un vrăjitor al unui trib obscur.

După un timp, văzând că ne-a captat atenția, căpitanul medic a început să povestească:

— Din câte-am aflat de la bătrân, una din legendele tribului spune că atunci când va veni „Mama dragonului cu aripi ascunse" pe lume, ea, împreună cu cei trei dragoni ai ei, va aduce sfârşitul lumii şi unul din bătrânii războinici va fi ales, prin tragere la sorți, s-o ucidă şi să salveze lumea. Disperarea lui provine probabil din faptul c-a dat greş şi, astfel, lumea se va sfârşi.

— Încă o apocalipsă, pe lângă multe altele... a spus disprețuitor colonelul. Oricum, fapta lui se încadrează la tentativă de ucidere, aşa că va trebui să-l încarcerăm.

— Nu ştiu cât va putea suporta detenția, domnule colonel, a spus căpitanul medic cu îndoială. Pare la limita puterilor, iar conştiința c-a eşuat în misiunea lui îl poate termina.

— Ei bine, asta e! a spus nemilos colonelul. O să avem un terorist mai puțin de îngrijit.

A mai privit încă o dată lung la bătrân şi-a ieşit afară, lăsându-mă doar cu bătrânul şi căpitanul medic.

Înainte de-a părăsi încăperea m-am adresat căpitanului:

— Nu l-aţi întrebat, totuşi, de unde a avut vrăjitorul tribului o fotografie de-a mea, ca să facă acest desen. Din câte ştiu, poza mea n-a apărut deloc prin ziare, mai ales după ce-am fost implicată în proiectul ăsta secret...

După o discuție destul de lungă cu bătrânul, mai ajutându-se de dicționarul de pe tableta, mai folosind un dialect local, până la urmă a aflat destule ca să mă lămurească:

— Spune că vrăjitorul tribului a căzut în transă şi-a fost contactat de un zeu din vechime, care i-a arătat chipul tău. Şi mai spune ceva…

M-a privit lung, apoi a adăugat:

— Eu nu cred în prostiile astea, dar el e foarte convins că ceva din ce-o să faci în viitor va distruge lumea în totalitate. Şi mai spune s-o rog pe „Mama dragonului cu aripi ascunse” să țină cu oamenii şi nu cu dragonii pentru că, indiferent ce-i promit dragonii, ei niciodată nu-i vor putea oferi tot ce-i pot oferi oamenii...

Erau prostii, într-adevăr, şi-am simțit cum mă-nroşesc uşor de furie. Am respirat adânc, de câteva ori, ca să mă calmez, apoi am spus:

— Vorbeşte numai prostii bătrânul… Şi, ca să-i arăt cât greşeşte, îi voi permite să vadă dinozaurii, ca să se convingă că n-au nici un fel de aripi. Nici întregi şi nici rupte.

Însoțiți de doi polițişti militari, probabil că cei din jurul meu încă se temeau de faptul că bătrânul s-ar putea repezi brusc la gâtul meu şi să-şi ducă la capăt misiunea, am ajuns pe chei, unde mă aşteptau cuminți cei trei dinozauri.

Bătrânul s-a dus glonț spre Clara şi-a arătat înfrigurat spre coastele ei, dar erau prea sus ca să le poată ajunge. A spus ceva repede căpitanului.

— Întreabă dacă nu poți face „dragonul” să-ngenuncheze, ca să-ți arate, mi-a tradus acesta.

Am privit atentă la Clara, dar nu părea cu nimic diferită de celelalte fete ale mele.

M-am dus lângă ea şi-am comandat:

— CULCAT, Clara! Iar fetița mea cuminte s-a trântit la picioarele mele.

Bătrânul s-a apropiat fără teamă de ea şi-a început să-i pipăie înfrigurat coastele. Apoi s-a întors spre mine şi mi-a arătat ceva ce părea să mişte sub mâinile lui.

M-am apropiat de el. Mi-a luat mâinile în palmele lui noduroase şi-a început să mi le poarte pe pielea lucioasă a Clarei. Da, acolo, sub stratul gros de piele, se putea simți ceva care-ar fi putut fi nişte aripi embrionare.

Mi-am tras mâinile ca arsă, iar bătrânul, în loc să plece, s-a prins cu brațele de gâtul Clarei şi-a început să plângă şi să spună câteva cuvinte, care se repetau, de parc-ar fi rugat-o ceva.

— Ce spune? l-am întrebat pe căpitan care consulta de zor tableta cu dicționarul.

Căpitanul m-a privit cu ezitare, apoi a spus:

— Roagă dinozaurul să-i ierte pe oameni dacă i-au greşit cu ceva şi să găsească o cale prin care să conviețuiască, atât dragonii, cât şi oamenii...

— Ce prostie! am spus eu şi-am privit în ochii Clarei şi m-am înfiorat: din nou mi s-a părut că, dincolo de ochii calzi şi canini ai Bellei, am zărit privirea rece, crudă şi neîndurătoare a reptilei.

La fel ca atunci, în noaptea de pe vas, când cei trei infanterişti au vrut să mă violeze. O clipă, după ce sergentul major a fost aruncat peste bord, am fost tentată să-i iert pe ceilalți doi dar ceva, un zumzet, un gând venit din altă parte, sau poate doar ochii de-un albastru nefiresc ai Clarei, m-a făcut să nu-i iert.

Între timp Clara, fără să țină seama de gestul şi vorbele bătrânului, şi-a scuturat capul imens şi bătrânul a căzut pe chei, de unde a fost luat de cei doi polițişti militari. Părea un om terminat şi-am avut un sentiment neplăcut în legătură cu el, dar l-am alungat pentru că aveam prea multe de făcut. Mi-am recuperat gravimotocicleta şi ne-am aşezat în poziție de marş. Din câte mi s-a spus, unitatea militară se afla la cinci kilometri depărtare, aşa că am pornit cu o viteză medie spre ea, pe un drum destul de bine întreținut.

După ce micul nostru convoi s-a pus în mişcare, am scos telefonul şi l-am sunat pe colonelul Thomson care-a binevoit să răspundă abia după mai multe apeluri:

— Doamne sergent, ştii cât e ora aici?

— Am o bănuială, domnule colonel, dar este ceva foarte urgent.

S-au auzit câteva zgomote înăbuşite, apoi o uşă care se închide şi în cele din urmă căpitanul a spus:

— Gata, am ieşit pe verandă. Poți să-mi spui acum despre ce-i vorba.

Mi-am muşcat buzele şi-am încercat să găsesc un mod de a-l întreba cât mai pe ocolite ceea ce vroiam, apoi mi-am dat seama că, dacă telefoanele noastre erau ascultate, şi probabil că erau, nu era greu pentru cineva să-şi de-a seama ce vorbeam, indiferent de cimiliturile şi întorsăturile de frază pe care le-aş folosi, aşa c-am întrebat direct:

— Domnule colonel Thomson, cândva, pe parcursul desfăşurării proiectului, s-a gândit cineva vreodată să-nzestreze dinozaurii cu aripi?

De dincolo nu s-a mai auzit nimic vreme de câteva clipe şi-un moment am crezut că legătura s-a întrerupt. Am strigat în telefon:

— Alo…

— Te aud, sergent... Numai că mă-ntrebam cum naiba ți-a trecut aşa ceva prin cap?

I-am povestit în câteva cuvinte despre atentatul asupra mea şi despre nălucirile bătrânului negru.

— Va trebui să ai grijă, a spus el precaut. Pe Continentul Negru sunt tot felul de superstiții vechi, iar dacă te trezeşti prinsă în mijlocul uneia dintre ele va fi greu să mai ieşi.

Am oftat greu şi-am spus:

— Bine, domnule colonel. Voi avea grijă de mine, dar am senzația că ocoliți întrebarea: ce-i cu aripile dinozaurilor mei.

Căpitanul a oftat şi el la rândul lui, apoi a vorbit:

— Nu-i vorba de nici un fel de aripi. Ce-i drept, la începutul proiectului, pe profesorul Douglas îl apucase parcă strechea insistând ca Tiranosaurii lui ar trebui să fie înzestrați şi cu aripi, pentru a-i transforma în arme perfecte. Era în urmă cu mulți ani şi piața era inundată de-o mulțime de filme care foloseau dragoni pe post de personaje principale. La un moment dat mi-a fost frică să nu caute o metodă să-i facă să scuipe şi flăcări...

— Şi cum s-a terminat?

— Păi, cum să se termine? I-am adus câțiva specialişti în aviație care i-au demonstrat că, pentru a putea zbura folosind aripi batante, o masă de zece tone are nevoie de nişte aripi mari cât suprafața unui stadion sau, dacă vroia să le facă mai mici, dinozaurii ar fi trebuit să dea din ele la fel de repede ca o muscă.

— Deci s-a abandonat proiectul?

— Da şi nu, a răspuns căpitanul.

— Cum adică? am întrebat eu, de-a dreptul nedumerită.

— Păi, înainte de-a începe să-l controlăm cu-adevărat, Douglas a reuşit să introducă ADN de Pterodactil în secvența unuia dintre dinozauri. Numai că, aşa cum era de aşteptat, a rămas în stare latentă şi nu s-a dezvoltat.

— E cumva vorba de Clara? am întrebat eu în şoaptă şi mi-a fost frică de răspunsul colonelului.

— Da, este vorba despre femela de Tiranosaur pe care noi o numim Clara.

Am rămas tăcută câteva momente, apoi am întrebat:

— Şi cum putea vrăjitorul unui trib obscur, pierdut în junglele Africii, să afle că unul din dinozaurii mei are sub piele, o „aripă ascunsă” cum spune el?

Colonelul Thomson a ezitat câteva clipe, apoi a spus:

— Ei, la început, până să ne dăm seama de importanța proiectului, au fost o mulțime de scurgeri de informații...

— Care-au ajuns tocmai la vrăjitorul tribului Dogonilor? am întrebat eu sarcastică.

— Mda... mormăi căpitanul. Ceva nu-i în regulă, dar promit să caut pe aici, prin dosare, să vad ce-aş putea găsi. Pân-atunci, te rog să ai grijă de tine şi de „fetițe”.

— În mod sigur aşa voi face, domnule colonel. Noapte bună! am mai spus şi-am închis telefonul.

În depărtare se zăreau porțile unității militare unde urma să fim găzduite, eu şi fetițele mele, aşa că aveam alte probleme la care să mă gândesc deocamdată.

Capitolul 10
Prima misiune

Prima misiune adevărată era gata să fie şi ultima pentru că, la sfârşitul ei, eram prea îngrozită ca să cred că voi putea continua. În cele din urmă, cu ajutorul colonelului Tom Spruer, m-am resemnat cu gândul că la urma urmei Tiranosaurii, indiferent de sex, nu sunt altceva decât nişte maşini de ucis şi că singura cale de a-i tempera şi de a-i folosi pentru pacificare era să rămân cu ei şi să-nvăț să-i folosesc aşa cum se cuvine. Dar nimeni nu ştia ce însemna acest „cum se cuvine”, iar colonelul Tom Spruer închidea ochii la orice excese, atâta vreme cât îi aduceam dinozaurii intacți înapoi. Pentru că, deşi eu plecam zilnic cu ei în patrulare, fuseseră trecuți pe numele lui, cu toată valoarea lor de inventar incredibilă. La început, după atentatul asupra mea a bătrânului din tribul Dogonilor, îşi făcea griji mai mult pentru mine, apoi, văzând în câteva ocazii cât de devotate îmi erau „fetele”, a început să-şi facă griji pentru ele. Asta pentru că, atunci când li se părea că sunt în primejdie, nu precupețeau nimic pentru a elimina posibila amenințare.

După ce-am ajuns la locul unde era cantonat batalionul de menținere a păcii, mai întâi am fost cu „fetele” să văd țarcul în care aveau să stea pe timpul când nu eram în misiune. Era spațios, cu gratii mai mult simbolice, dar aşa cum am mai spus-o şi-altădată, nu grosimea gratiilor le ținea pe loc, ci simpla lor existență. Am făcut cunoştință cu soldații de la intendență care urmau să se ocupe de hrana şi curățenia lor. L-am întâlnit şi pe medicul veterinar, venit de la o bază militară învecinată, şi care şi-a declinat elegant competența, a completat un proces verbal prin care se constata că toate trei exemplarele de Tiranosaurus au ajuns în cantonament sănătoase şi nu prezentau aparent nici o suferință, s-a urcat în jeep-ul lui şi-a plecat înapoi spre baza militară învecinată, unde-am înțeles că avea grijă de caii generalului.

Eu, împreună cu Tiranosaurii, urma să ne alegem câte un sector de patrulare de câțiva kilometri în jurul cantonamentului care, pe măsură ce ne obişnuiam, avea să fie tot mai mare. Interesul era, după cum mi-a explicat încă din prima zi comandantul batalionului, colonelul Tom Spruer, să fim văzuți şi să se ducă vestea despre existența „dragonilor”, astfel ca actele de violență să fie descurajate şi-o idilică pace să se instaleze, de la sine, în raionul controlat de batalionul nostru.

La început totul a decurs perfect numai că, vizitând prea multe dintre satele din jur şi obligând dinozaurii să se comporte frumos şi să se lase încălecați de copii, rolul lor de posibil factor de descurajare a scăzut simțitor, până aproape de zero. Toată lumea îi vedea mai degrabă ca pe

nişte animale bune de călărit şi nicidecum ca pe nişte ființe de care să te temi.

Am vizitat atât comunități Hutu, cât şi Tutsi, încercând să nu fac nici o discriminare, dar rănile genocidului care avusese loc în anul 1994 se vindecau greu, chiar şi după atâtea zeci de ani.

Tocmai mă întorceam cu fetele mele dintr-o mică aşezare Tutsi şi cred că parcursesem aproape jumătate din distanța care mă separa de batalion, când am fost contactată de soldatul Stimm, care era de serviciu la biroul de comunicații. În ultimul timp fusesem numai eu şi dinozaurii în patrulare pentru că, după mai bine de zece de astfel de vizite în care nu s-a întâmplat nimic, s-a considerat că nu mai avea rost să iau şi-un pluton de soldați cu mine, aşa cum făcusem în primele misiuni.

— Sergent Blood, am auzit printre pârâituri vocea soldatului Stimm, mă auzi?

Am bătut uşor cu degetul în căştile vechi pe care le purtam şi fâşâitul s-a atenuat.

— Tare şi clar, soldat! am răspuns eu.

— Am primit o imagine prin satelit de lângă satul Bgonga, unde tocmai ai fost. O forță de mărimea unui pluton se apropie de el. După aparențe, ar putea fi membrii ai milițiilor tribale Interahmwe.

Deşi am ciocănit în căşti, nu s-a mai auzit nimic în ele. Am oprit gravimotocicleta, dinozaurii s-au oprit şi ei cuminți lângă mine şi-am întrebat:

— Colonelul ce zice?

Cum de dincolo nu se auzea nimic, am ciocănit iar în căşti, dar se pare că nu ele erau de vină. Am întrebat din nou:

— Soldat Stimm, colonelul ce zice?

De dincolo s-a auzit un oftat şi vocea colonelului Tom Spruer s-a făcut auzită peste pârâituri.

— Colonelul zice să faci cum crezi că-i mai bine, sergent. Numai să vă întoarceți nevătămate…

N-am mai aşteptat alt ordin, am întors gravimotocicleta şi-am pornit-o cu toată viteza spre satul pe care-l părăsisem cu numai câteva zeci de minute în urmă. Mai aveam puțin, vreo doi kilometri până la sat, când l-am auzit iar pe Stimm vorbind:

— Am imagini în timp real din sat, sergent Blood. Sunt peste 20 de soldați care-l atacă. Colonelul Spruer spune c-ar fi mai bine să te retragi, sau măcar să aştepți întăriri. A plecat spre tine un pluton şi, în câteva minute, ar trebui să ajungă.

— Am înțeles, am spus eu, dar am gonit mai departe pentru că, dinspre sat, se auzeau țipete şi împuşcături.

Am oprit motocicleta la o jumătate de kilometru, am lăsat-o pe sol şi-am scos binoclul. Poate că, dacă n-aş fi văzut chiar atunci cum un soldat în

uniformă ridică în baionetă un copil de câteva luni, aş fi judecat ceva mai bine situația, dar aşa, mi s-a aşezat un văl roşu în fața ochilor şi-am strigat prima comandă de care mi-am reamintit:

— ATACAȚI UNIFORMELE!

Ca trei fulgere, femelele de Tiranosauri s-au repezit pe lângă mine şi, în mai puțin de-un minut, au ajuns în mijlocul soldaților. Câțiva dintre ei au încercat să se regrupeze şi să le-atace, dar ar fi fost ca şi cum un roi de țânțari ar ataca trei elefanți. În câteva minute nu mai era nici un soldat în picioare.

Cinci minute mai târziu, când am ajuns şi eu, am văzut o scenă pentru care nici unul din filmele de groază văzute în adolescență nu m-a pregătit: trupurile soldaților încă zvâcneau şi-atunci am putut vedea ceva mai clar că nici unul dintre soldați nu mai avea cap, iar dinozaurii le mestecau tacticos craniile, cu trosnete înfiorătoare. Nu ştiam dacă făceau asta pentru propria lor plăcere, sau aşa fuseseră programați.

Un sfert de oră mai târziu a ajuns în sfârşit şi plutonul trimis în ajutor. Soldații m-au găsit stând în mijlocul pieței, pe marginea fântânii satului, cu doi copii mici în brațe. Am încercat să-mi şterg lacrimile înainte de-a ajunge soldații la mine, dar copiii mă împiedecau, aşa că i-am aşezat lângă mine, mi-am şters ochii, am luat poziția de drepți şi-am salutat când locotenentul Gavelson, cel care comanda plutonul, s-a apropiat.

— Domnule locotenent, duşmanii au fost neutralizați. Raportează sergentul Amber Blood, comandantul plutonului TR.

A privit în jur şi-a încremenit:

— Asta numeşti dumneata neutralizat, sergent? a țipat el. Au fost măcelăriți, asta vrei să spui! Curtea marțială o să te mănânce, sergent! Curtea marțială, ai auzit? Şi-o să am personal grijă de asta!

Am încleştat fălcile şi l-am privit mai bine. În ciuda marşului forțat, arăta ca scos din cutie şi nu se potrivea deloc cu piața plină de sânge şi cadavre. Trebuia să rezolv cumva asta. Mi s-a spus de-atâtea ori că par o fată delicată şi fragilă, încât am realizat că nu țipând la el aveam să-l fac să m-asculte. Am adoptat un ton aproape normal şi i-am spus:

— Ascultă, maimuță sclifosită, cum ar fi să-ți bagi în fund curtea ta marțială?

I-am arătat-o pe Clara care, simțind tensiunea din vocea mea, s-a apropiat prevăzătoare. Am continuat:

— Vezi că prietenei mele nu-i place să stai atât de aproape de mine. Păstrează, dracului, distanța!

S-a înroşit şi şi-a pregătit o replică pe măsură, dar eu eram deja sătulă de ifosele lui, aşa că am comandat:

— Clara, ÎMPINGE!

De parcă abia aştepta un asemenea ordin Clara şi-a plecat uriaşul cap, cu botul murdar de sânge, şi l-a împins pe spilcuitul locotenent c-o

asemenea viteză, încât s-a dat de vreo trei ori de-a berbeleacul înainte să se oprească. Soldații din pluton au chicotit înăbuşit, dar au redevenit serioşi atunci când locotenentul s-a ridicat şchiopătând de jos şi-a privit crunt spre ei.

S-a apropiat de mine cu cheful de ceartă intact, însă nu l-am lăsat să deschidă gura pentru c-am privit spre Clara şi i-am spus:

— ÎMPINGE!

Spre meritul lui, a învățat să-şi țină gura după doar patru tăvăleli deşi, după cât arțag arăta, mă aşteptam să reziste mai mult. După a patra tăvăleală, uniforma lui dichisită arăta deja plină de noroaiele roşcate din piața satului, de parcă el singur purtase bătălia.

Locotenentul mi-a pomenit de Curtea Marțială dar, după ce-am văzut ce puteau face „fetele" mele, câțiva ani de închisoare mi se păreau un cadou nesperat, cu condiția să scap de dinozauri şi de nenorocita asta de misiune. Totuşi, în sinea mea, ştiam că, şi dacă l-aş fi ucis pe spilcuitul locotenent, până şi asta mi-ar fi fost trecută cu vederea, pentru că făceam parte dintr-un plan prea mare ca să se poată împiedica de-un simplu locotenent, fie el mort sau numai enervat.

După ce soldații din plutonul de intervenție au dat primul ajutor răniților şi celor care-au scăpat cu viață, s-au regrupat şi am pornit-o înapoi spre cazarmă. Eu cu dinozaurii înainte şi ei, cu cele câteva Humvee-uri în care au venit, în spatele nostru. Locotenentul părea că şi-a învățat lecția pentru că, tot drumul înapoi, a păstrat o tăcere posacă. Bănuiam că se va dezlănțui imediat ce va ajunge pe terenul familiar al cazărmii.

Ştiam, în parte, pe ce se baza siguranța lui. Că poate să se poarte cu mine cum vrea, fără să fie atacat de dinozauri. La prima şedință de instruire li s-a comunicat tuturor ofițerilor limitările animalelor, ca ei să-şi liniştească mai apoi oamenii. Li s-a dezvăluit că dinozaurii aveau implantate în creier anumite protecții. Astfel, ei nu puteau ataca sub nici o formă un om alb, un soldat care avea cusute în petlițele de la guler un cip de tipul prieten sau duşman şi, de asemenea, nu atacau femeile sau copiii.

Era perfect adevărat, numai că dinozaurii înțelegeau prin "ATAC" un atac mortal şi nicidecum o simplă îmbrânceală. Şi mai aveam câteva comenzi-surprize în arsenal, dar preferam să le păstrez pentru ziua când voi avea cu adevărat nevoie de ele.

Capitolul 11
Un fel de curte marţială

În cortul răcoros unde-şi avea biroul comandantul unității militare, colonelul Tom Spruer, se mai aflau, locotenentul Gavelson, căpitanul medic Steven Henricks şi locotenentul de intendență Norton. Toți trei erau aşezați la biroul masiv al colonelului, în scaune comode. Eu stăteam în picioare, în fața lor.

Lângă peretele cortului aşteptau doi polițişti militari, care urmau probabil să mă ducă în arest sau cine ştie, poate chiar să mă execute, dacă totul ar fi ieşit pe placul locotenentului Gavelson.

După ce-a răscolit hârtiile de pe birou colonelul a spus:

— Ne aflăm aici din cauza unei sesizări făcute de locotenentul John Gavelson împotriva sergentului Amber Blood, pe care-o acuză de indisciplină şi depăşirea atribuțiunilor în timpul desfăşurării unei misiuni. Deşi locotenentul a solicitat reunirea unei Curți Marțiale, sper că vă dați seama că acest lucru este imposibil. Din cauza personalului redus nu avem condiții să întrunim o adevărată Curte Marțială. În primul rând pentru că ne lipseşte posibilitatea formării unui juriu competent. După cum ştiți deja, nu avem nici un jurist în unitate care să ne îndrume în această situație. Din câte-am întrebat, nici la regiment nu este unul, ci abia la divizie. Şi nu ştiu dacă putem expedia acest caz acolo. Din cauza existenței dinozaurilor, am fost sfătuiți să rezolvăm problema pe loc, cu mijloacele noastre, pentru că un proces la o Curte Marțială adevărată ar presupune existența unui apărător pentru sergent.

Colonelul părea că vorbeşte ca să se afle-n treabă. Şi nu doar eu, ci şi locotenentul şi-a dat seama de asta pentru că, foarte politicos, a cerut cuvântul. Când i s-a dat, s-a ridicat țeapăn în picioare şi, privind furios spre mine, a spus:

— Domnule colonel, refuz să cred că sergentul Amber Blood va rămâne nepedepsită pentru această impertinență, doar pentru că are aceste animale sub comandă. E ca şi cum am permite unui… a căutat înfrigurat cuvântul şi spuse în cele din urmă… unui grăjdar să fie impertinent, numai pentru că animalele sale sunt mai deosebite.

Din ce vedeam, locotenentul Norton rezolva cuvinte încrucişate, iar căpitanul medic Henricks butona de zor pe tabletă. Probabil mai căuta încă traduceri adecvate pentru cuvintele aflate de la bătrânul vânător care-a vrut să mă asasineze.

Colonelul i-a aruncat o privire blajină, apoi a spus:

— Singurul mod în care putem pedepsi această impertinență este s-o condamnăm pe sergentul Amber Blood la zece zile de arest sever. Dar rămâne o problemă. Ce se va-ntâmpla cu dinozaurii în tot acest timp.

Locotenentul a ridicat puțin bărbia şi-a spus:

— Domnule colonel, bănuiesc că nu vi s-a spus, dar există un set de instrucțiuni – un fel de manual de utilizare – care cuprinde toate comenzile standard şi, cu ajutorul lor, sunt convins că oricine se va putea descurca cu… aceste animale.

Colonelul mi s-a adresat sever:

— Ai auzit, sergent? Vei preda manualul cu instrucțiuni locotenentului. Voi! se adresă el polițiştilor militari, vă ordon s-o duceți pe sergent Amber Blood în arest.

Am scos carnețelul cu „instrucțiunile" pentru dinozauri şi l-am pus pe birou, în fața locotenentului Gavelson. Apoi am salutat şi m-am îndreptat spre ieşire, urmată foarte aproape de cei doi soldați din Poliția Militară.

Chiar înainte de a ieşi din cort l-am auzit pe locotenentul Gavelson cum se plângea colonelului Spruer despre faptul că locotenentul de intendență ar trebui să se ocupe de dinozauri şi nu el. Dar nu mă mai interesa nimic: aveam zece zile de concediu în care să mă gândesc ce anume se întâmpla cu mine. Cu mine şi cu dinozaurii, pentru că-mi dădeam seama că, de la apariția lor în viața mea, aceasta a fost dată cu totul peste cap, într-un mod la care nici nu mă gândeam în urmă cu numai câteva luni.

Apoi, chiar dac-am minimalizat atentatul bătrânului vânător Dogon față de ceilalți, în sinea mea eram îngrijorată. Cineva voia să-mi ia viața. Cineva ştia cum arăt, cu mult timp înainte să mă vadă, şi mai mult decât atât, mă considera un pericol pentru lume, luată în întregul ei. Cineva a riscat să trimită un bătrân războinic la mii de kilometrii depărtare, ca să mă elimine. Că ucigaşul era mai mult o caricatură din ceea ce ştiam eu c-ar trebui să arate un asasin profesionist, nu mă liniştea deloc. Data viitoare poate va găsi pe cineva mai potrivit. Cum ar trebui să procedez de-acum înainte?

Am adormit înainte de a-mi putea răspunde fie şi la o singură întrebare. Oricum, după multe săptămâni, am avut parte de-un somn adevărat, fiindcă atunci când dormeam lângă dinozauri, o parte din mine era mereu trează şi atentă la mişcările şi sunetele lor. Chiar şi-aşa, deoarece cortul-închisoare se afla la vreo sută de metri distanță de cuşca lor, tot le-am auzit pe „fetele" mele cum mă strigă neliniştite, dar m-am prefăcut că nu le-aud, mi-am pus perna pe cap şi-am hotărât să le ignor. În curând urma să am dreptul la un concediu de două săptămâni şi n-aveam de gând să-l ratez numai pentru că ele erau dependente de mine. Va trebui să le obişnuiesc să trăiască şi singure, indiferent ce le băgase profesorul Douglas în tărtăcuță.

Planul meu era bun în teorie, dar prima fisură în el a apărut a doua zi, pe la ora zece, când un soldat din plutonul locotenentului s-a prezentat la

„vorbitor”. Vorba vine „vorbitor”, deoarece cortul avea o singură cameră, prevăzută cu patru paturi. În perioada când cineva se afla în arest, doi polițişti militari păzeau, cu schimbul, intrarea în cort. Atunci când soldatul şi-a făcut apariția, a fost pus să semneze în registru şi, în timp ce un polițist a rămas afară, unul l-a însoțit la mine. Avea în mână carnețelul de comenzi pe care i-l dădusem locotenentului Gavelson.

— Aş vrea să vorbesc singur cu sergentul Amber Blood, i-a cerut soldatul pe un ton oficial polițistului care îl însoțea.

Polițistul a ridicat nepăsător din umeri:

— Nu se poate.

În fața privirii întrebătoare a soldatului binevoi să explice:

— Aşa spune Regulamentul de Ordine Interioară. *”Vizitatorii vor fi însoțiți atunci când vizitează un arestat”.*

— Bine, dar de ce? Poate că vreau să-i spun ceva secret…

Polițistul a ridicat din nou din umeri şi-a spus:

— Asta nu ne-a mai zis nimeni, dar dacă aşa scrie în regulament, trebuie să-l aplicăm. Să nu-i dai cumva domnişoarei sergent o pilă, sau o unghieră, care s-o ajute să evadeze…

Şi eu şi soldatul am privit în acelaşi timp la marginea cortului, pe care o boare uşoară de vânt o făcea să se mişte, ridicând-o din când în când de la pământ. Cu puțină bunăvoința din partea mea, m-aş fi putut strecura liniştită pe-acolo. Cortul, ca şi gratiile cuştii pentru dinozauri, existau pentru a ne indica nişte limite, nu pentru a ne împiedica cu-adevărat să plecăm, dac-am fi vrut.

Am studiat fața inexpresivă a polițistului şi nu m-am lămurit dacă a vrut să facă o glumă sau ne-a arătat o probă de umor involuntar, aşa că m-am hotărât să-l ajut un pic pe soldat.

— Despre ce-i vorba? l-am întrebat eu. Locotenentul nu reuşeşte să scoată dinozaurii din țarc?

— Exact asta e! a confirmat soldatul bucuros. De azi dimineață încercăm şi eu şi locotenentul. Dar nu se dau urniți din țarc.

Am oftat adânc şi i-am arătat carnețelul pe care-l ținea în mână:

— Scrie acolo clar: comandantul plutonului se deplasează în fața dinozaurului, îl priveşte în ochi şi, pe un ton ferm, îi spune să-l urmeze.

— Aşa am făcut, dar dinozaurii doar pufnesc şi nu se urnesc din loc.

— Nu se poate! Aşa ceva n-au mai făcut niciodată.

Soldatul a ridicat nedumerit din umeri:

— Aşa a fost, dacă vă spun… Şi locotenentul… apoi încă doi soldați… şi-un sergent din pluton…

M-am concentrat intens, încercând să vizualizez scena, apoi l-am întrebat:

— Stai aşa! Comanda a fost dată din țarc sau din afara lui?

Soldatul a început să râdă mânzeşte:

— Din afara lui. Cine dracu' mai are curaj să intre la ei, după ce-am văzut ce le-a făcut celor din miliţiile Interahmwe?

Am oftat exasperată:

— Pentru dinozauri, ăia erau duşmani, iar voi sunteţi prieteni.

M-am mai gândit câteva clipe, apoi mi-a venit o idee şi, în sinea mea, îmi venea să fredonez: „răzbunare, dulce răzbunare".

Mi-am luat o mină serioasă şi-am spus:

— Va trebui ca cel mai înalt în grad dintre voi, deci locotenentul Gavelson, să intre în ţarc şi să dea comanda de la cel mult un metru distanţă, fără să fie un gard între el şi dinozauri.

— Bine, dar de ce? a întrebat soldatul. Pentru că locotenentul o să mă-ntrebe, de-asta să fiţi sigură...

— Fiindcă dinozaurii sunt programaţi să nu vadă nimic din ceea ce este în afara ţarcului, pentru ca să nu le fie distrasă atenţia de toate fleacurile care se întâmplă în curtea cazărmii.

Oare aşa o fi? Oricum, părea o minciună destul de bună şi care-mi mai oferea câteva ore de odihnă, până când locotenentul se va plictisi de dinozauri. Sau dinozaurii de el...

Soldatul a plecat să ducă locotenentului preţioasele mele sfaturi şi poliţistul militar m-a întrebat bănuitor, înainte de-a mă lăsa singură:

— E-adevărat ce i-aţi spus?

Am zâmbit, făcând pe misterioasa:

— O să aflăm mai târziu! şi m-am trântit înapoi pe pat.

Au trecut exact trei ore până când soldatul s-a întors, transpirat şi c-o figură obosită, urmat îndeaproape de poliţistul militar, care părea mai degrabă curios, decât dornic să respecte regulamentul.

— Ei, cum e? l-am întrebat pe soldat, înainte de-a apuca să spună el ceva.

— Nu vor! Nu vor şi pace! Ba mai mult, acum s-au trântit pe jos şi nu vor să se mai ridice.

Asta chiar că era ciudat. Am încercat să recapitulez tot ce ştiam despre ei, dar un asemenea comportament nu mi-l puteam explica în nici un fel. Parcă, la un moment dat, colonelul Thomson a spus ceva despre momentul în care ei se vor convinge de existenţa mea. Urma să se întâmple ceva, dar nu mi-am închipuit că nimeni, în afară de mine, nu-i va putea comanda. A spus doar că nu-i poate comanda dacă sunt şi eu de faţă. Am presupus că, în lipsa mea, oricine îmbrăcat în uniformă şi care-a avut un câine în viaţa lui îi poate conduce la fel de uşor ca mine. Se pare că nu era chiar aşa şi perspectiva unui concediu apropiat se destrăma rapid, pentru că armata americană nu va permite niciodată ca trei animale, pentru care-a cheltuit o mulţime de bani, să stea în ţarc, nefolosite. Dar asta nu era vina mea şi n-aveam de gând să plătesc oalele sparte de profesorul Douglas, sau cine-o fi greşit în programarea sau dresarea lor.

Cât timp m-am gândit la toate astea, soldatul şi poliţistul militar m-au privit nerăbdători aşteptând o soluție, dar am fost nevoită să ridic din umeri:

— Situația mă depăşeşte. Nu ştiu ce să spun. Să raporteze şi locotenentul Gavelson mai departe superiorilor şi să rezolve ei.

Au rezolvat mai mult de-o grămadă! Colonelul a trimis după mine în mai puțin de-o oră. I-am găsit iar pe toți trei adunați în cortul comandantului şi, dacă locotenentul Gavelson părea furios, colonelul Spruer părea că se amuză în sinea lui. Căpitanul medic butona mai departe tableta părând străin de ce se întâmplă în jurul lui.

— Auzi ce nouă acuzație îți aduce locotenentul Gavelson, sergent Blood, spuse colonelul Spruer. Cică ai avea nişte comenzi ascunse şi, folosindu-te de ele, ai blocat dinozaurii. Te rog să iei la cunoştință că sabotarea cu bună intenție a unui bun al armatei se pedepseşte cu ani grei de închisoare. Ce-ai de spus în apărarea ta?

— N-am cunoştință despre nici un fel de comenzi ascunse, domnule colonel. De ce nu sunați la cei care-au programat dinozaurii şi să-i întrebați?

— Fii sigură că aşa am făcut. Şi ştii ce mi-au răspuns?

— Nu, domnule colonel.

— Au spus că eşti singura răspunzătoare de comportamentul dinozaurilor.

Am privit în jur cu prefăcută mirare şi-am întrebat:

— Nu vreau să fiu impertinentă, domnule colonel, dar vedeți vreun dinozaur prin apropiere?

Nu l-am lăsat să răspundă şi-am continuat:

— Cum pot răspunde de ei dacă eu sunt aici şi ei sunt acolo?

Am lăsat să le pătrundă bine întrebarea în minte, apoi am continuat:

— După cum bine ştiți, sunt animale care-au trăit acum 65 de milioane de ani, readuse la viață prin procedee pe care nu le cunosc şi nici nu le-nțeleg. Cumva au fost făcute să-nțeleagă câteva comenzi. Dar la fel cum nu ne putem aştepta la o comportare predictibilă în totalitate nici măcar la animalele contemporane nouă, cu-atât mai puțin ne putem aştepta de la nişte ființe care-au trăit cu zeci de milioane de ani în urmă.

Era cel mai lung discurs al meu, dar se pare că l-au înțeles toți, pentru c-au hotărât în cele din urmă să mergem cu toții la dinozauri, să vedem cum se comportă.

Cred că nici un preşedinte de stat n-a fost întâmpinat vreodată cu atâta bucurie şi, mai ales, cu-atâta zgomot, cum am fost întâmpinată eu de dinozauri. În mod sigur a fost depăşit numărul de decibeli care-a fost auzit vreodată în curtea acelei cazărmi. După ce-am reuşit să-i calmez şi i-am scos din țarc fără nici o problemă, colonelul a decis ca până una alta să însoțesc şi eu plutonul locotenentului în misiuni, cel puțin până când se va

dovedi, fără nici o urmă de îndoială, că animalele nu ascultau decât de mine.

— Şi nu uita, s-a întors spre mine colonelul înainte de-a pleca. Să nu mai foloseşti niciodată comanda aceea pe care ai folosit-o cu locotenentul…care era?

— Comanda *PUSH*[1], domnule colonel.

Formam un grup. Eu, Clara şi colonelul şi tocmai dădusem comanda *ÎMPINGE*. Clara a privit spre mine. Era clar că pe mine nu putea să mă-mpingă, aşa că şi-a plecat capul imens şi l-a împins pe colonelul Spruer.

— *STOP!* am strigat eu, dar era deja prea târziu. Colonelul se aduna deja de pe jos.

Dacă toată lumea se aştepta să dea cu mine de pământ, am avut surpriza să-l vedem cum se ridică de jos cu greu, refuzând ajutorul locotenentului, care se repezise să-l sprijine.

— Asta chiar întinde oasele, a comentat el zâmbind strâmb, dar te rog, nu mai repeta tratamentul ăsta pe mine. Oricum, ai înțeles ce comandă să nu mai foloseşti până la noi ordine…

[1] push – împinge (eng.)

Capitolul 12
O moarte stupidă

Am plecat în patrulare, eu încercând să bag la cap faptul că o comandă nu mai trebuia folosită. Din păcate n-am folosit-o, iar acum stau şi mă gândesc dacă nu i-aş fi putut salva cumva viața locotenentului Gavelson, folosind-o.

În ziua când s-a întâmplat, totul a mers rău încă de dimineață. Soldatul Tim Slade, cel care era răspunzător de masa dinozaurilor, a întârziat cu hrana şi, deşi n-am văzut personal, am avut impresia că n-a decongelat complet carcasele, pentru c-am auzit răgete nemulțumite dinspre țarcul lor, dar până am ajuns eu, terminaseră deja de mâncat. Deşi era numai ora opt dimineața, mi s-a părut că soldatul mirosea slab a băutură şi mi-am promis să verific mai atent treaba asta, pentru că numai de un om beat prin preajma dinozaurilor n-avem eu nevoie...

Când am ieşit pe poarta unității, unul din dinozauri a călcat un soldat din pază, care nu s-a dat la o parte din calea lor suficient de repede, pe picior. De obicei dinozaurii erau atenți şi precauți, de parcă şi-ar fi cunoscut forța şi greutatea, dar de data asta, chiar la ieşire, locotenentul Gavelson s-a găsit să stabilească o nouă ordine de marş, nu cea cu care erau obişnuiți dinozaurii. Cu ochii la el, cea mai mică dintre femele, Linda, l-a călcat cu toate cele zece tone ale ei. Norocul soldatului a fost că i-a apăsat piciorul numai cu una din gheare, astfel că nu l-a rănit foarte grav. După ce-a fost trimis la infirmerie, iar noi ne-am reluat marşul în noua formație propusă de locotenent, cu el în frunte, am avut un presentiment neplăcut. Clara vroia să ia conducerea grupului, aşa cum fusese obişnuită la antrenamente, fără să țină seama că, de data asta, grupul avea o componență mărită. Locotenentului i se părea că asta este o adevărată insultă, oricum se pare că o lua ca pe-un afront personal, astfel că accelera mereu gravimotocicleta şi, în numai câteva minute, erau hăt departe, în fața noastră. I-aş fi putut ajunge uşor, dar trebuia să am grijă de Linda şi de Lidia astfel că, atunci când am fost informați că ne apropiem de prezumtivul adăpost al traficanților, eram toți într-o stare de iritare accentuată.

Am fost întâmpinați cu focuri răzlețe de armă. Norocul nostru că nu erau prea precise şi nici trase cu gândul să ne doboare, ci doar să tragă de timp, astfel că ne-am regrupat de-o parte şi de alta a şoselei.

Tactica de atac, concepută de mințile strălucite care ne conduceau, era ca, atunci când eram atacați cu arme uşoare, să ne apropiem la adăpostul dinozaurilor şi să-i neutralizăm prin foc, sau să-i luăm prizonieri, dacă era posibil.

În timp ce locotenentul stabilea planul de atac, dinspre traficanți s-a ridicat un steag alb, iar Gavelson a început să jubileze:

— Se predau. Ticăloşii! Au văzut că sunt depăşiți numeric şi se predau…

— Vrem să negociem predarea noastră, s-a auzit o voce dinspre traficanți.

Mie toată povestea mi se părea cusută cu ață albă, ca şi cum bandiții aveau nevoie de timp ca să ascundă sau să distrugă drogurile. Dar părerea mea, deşi era împărtăşită şi de locțiitorul la comandă, un plutonier mai în vârstă, n-a fost luată în seamă de locotenent, care s-a ridicat în picioare.

— Rămâne-ți pe loc! ne-a ordonat el. Mă duc să negociez cu ei.

— Luați-o măcar pe Clara cu dumneavoastră, am spus eu. Dar propunerea a fost respinsă cu dispreț.

După ce s-a depărtat câțiva paşi, i-am făcut semn Clarei înspre locotenent şi, de parcă ar fi înțeles ce vroiam de la ea, a început să păşească încet, în urma lui. În ciuda situației încordate, văzând-o cum calcă, ca o găină pe picioroange, m-a pufnit râsul. Râs care mi-a înghețat pe buze când am văzut că steagul alb dispare şi dinspre traficanți se porneşte un foc intens de arme.

— Adăpostiți-vă! am strigat spre locotenent, deşi era deja prea târziu. S-a întors spre mine şi-am văzut cum mai întâi apar iar apoi se măresc trei pete de sânge pe vestonul lui, iar el cade la pământ, ca filmat cu încetinitorul.

Dac-aş fi încălcat ordinul colonelului şi mi-ar fi trecut prin minte să-i strig Clarei *PUSH,* sunt sigură că ea l-ar fi împins pe locotenent înainte ca gloanțele să-l atingă. Din nefericire, încăpățânarea lui şi ezitarea mea au făcut să moară acolo, în drum, sub privirile uimite ale Clarei.

Ar fi trebuit să judec puțin, ar fi trebuit să dau dovadă de sângele rece pe care se presupunea că-l căpătasem de când stăteam în preajma reptilelor antediluviene, dar în loc de asta, am țâşnit în picioare şi-am strigat un ordin pe care nu-l mai folosisem niciodată.

— ATAC TOTAL!

A durat mai puțin de-o jumătate de minut până când cele trei fetițe ale mele au ajuns pe sub ploaia de gloanțe în mijlocul traficanților, de unde-au început să se audă țipete îngrozite.

M-am ridicat în picioare şi ținând arma neglijent în mână, m-am apropiat de adăpostul din care-au tras traficanții.

— Ai grijă, sergent, a țipat plutonierul Stewart în urma mea, e posibil să mai fi rămas vreunul în viață. Dar eu mergeam ca în transă, convinsă că numai dinozaurii mai erau vii dincolo de palisadă.

Aşa era. Bucăți din bandiți zăceau împrăştiate peste tot şi m-am gândit că cei care vor veni mai târziu vor avea mult de muncă ca să reconstituie cadavrele.

Dar atunci nu-mi păsa de asta. M-am uitat absentă în jurul meu, am adunat dinozaurii lângă mine, apoi am revenit lângă locotenent şi m-am aplecat să-l privesc mai bine. În ciuda sângelui pierdut, fața lui arăta colțuroasă şi arogantă chiar şi dincolo de moarte.

— Prostuțule... am şoptit şi i-am închis ochii.

O moarte inutilă, dar n-avea să fie singura pe care urma s-o văd în anul care trebuia să-l petrec în batalionul care începea să-mi semene tot mai mult a batalion de pedeapsă, în loc de batalion de menținere a păcii.

Va urma...

RYAN CLIFFORD

COMBAT TEMPORAL

Military Science Fiction

Ryan Clifford

COMBAT TEMPORAL

Traducerea: UnCris

EPISOD 05

Un roman care stimulează imaginația…
Multe dintre episoadele acestei povestiri s-au întâmplat
și unele dintre personaje au existat…
dar altele nu…
…sau au existat…?

„Niciodată în istoria conflictelor omenirii,
atâția oameni nu au datorat atât de mult
unui număr atât de mic de semeni ai lor"

Winston Spencer Churchill,
20 August 1940

14

Norfolk
Luni, 1 iulie 1940

Lady Rose Andrews a urcat scările pentru a-i duce un pahar cu lapte și câțiva biscuiți cu ciocolată fiicei sale, Constance. Soțul ei primise acești biscuiți la minister, ca un gest de mulțumire din partea unui american. Era o tratație rară în aceste vremuri dificile. Fiica sa era înnebunită după ciocolată, așa că *Lady* Rose a păstrat toți biscuiții pentru micuță. Constance se juca în camera sa, iar *Lady* Rose s-a apropiat pe furiș de ușă și a întredeschis-o încetișor ca să o poată vedea neobservată pe puștoaica de nouă ani.

Dar, Constance nu se juca deloc. Dormea, culcată în pat, complet îmbrăcată și cu pantofii în picioare. *Lady* Rose a intrat în cameră și a pus tava cu laptele și biscuiții pe noptiera de lângă pat. Constance avea un aer atât de liniștit stând doar întinsă, încât i se păru că ar fi o dovadă de cruzime să o trezească. Așa că *Lady* Rose i-a scos pantofii, a învelit-o cu o pătură luată din dulap, a sărutat-o cu gingășie pe obraz și a ieșit din cameră. Nu era rău să o lase să mai doarmă.

Ceva mai târziu, când *Lady* Rose s-a întors din grădină și a urcat din nou scările către camera lui Constance ca să vadă dacă i-au plăcut biscuiții cu ciocolată. Spre surpriza sa, Constance continua să doarmă, iar gustarea era neatinsă. *Ciudat*, se gândi *Lady* Rose. Se apropie de patul lui Constance și a scuturat-o ușor în timp ce o chema pe nume, ca să o trezească. Dar Constance dormea foarte adânc și împotriva scuturatului tot mai hotărât și a vocii ridicate, a rămas nemișcată de parcă se afla în comă.

Acum, *Lady* Rose era extrem de alarmată. S-a întors și a alergat pe hol.

— Doris, DORIS! a strigat-o pe menajera devenită bonă.

— Da, doamna, a venit răspunsul din încăperea de sub scări.

— Doris, Constance a dormit tot timpul?

Neliniștită, Doris a răspuns:

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți, doamnă. Am fost aici, jos, toată dimineața, rearanjând camera, așa cum ați poruncit. Ce… ce sa-ntâmplat?

— Doris, Constance nu se trezește. Respiră normal, dar nu se trezește!

Doris a scăpat pământuful de pene cu care „ștergea" praful și a zbughit-o pe scară spre *Lady* Rose. Au intrat amândouă în dormitor și au încercat din nou să o trezească pe micuță. Dar, Constance dormea atât de profund încât nu reacționa. *Lady* Rose era acum deosebit de neliniștită.

— Doris, caută-l pe George și spune-i să se ducă după doctor.

* * *

Doctorul a sosit după vreo două ceasuri și a consultat-o cu atenție pe Constance. În prima clipă i-a dat să miroase săruri, dar degeaba. Era vie, dar nu reacționa. După treizeci de minute de eforturi exhaustive de a o trezi pe Constance, și-a dat verdictul lui *Lady* Rose.

— Teamă mi-e să o spun, doamnă, că deși fiica dvs pare a fi în cea mai deplină stare de sănătate, se pare că a intrat în comă – iar eu nu pot determina cauza sau când și cum va ieși din această stare.

15

Norfolk
Luni,1 iulie 1940

Green 1, Tornado *Reconnaissance*, a virat stânga în urcare la o mie de picioare și a redus viteza la trei sute noduri. Echipajul uimit voia să vadă mai bine aerodromul Marham. Voiau să se asigure că acesta era într-adevăr Marham, iar după confirmare – trebuiau să-i prezinte lui *Purple Lead* un raport concis. Ceea ce văzuseră ei – și continuau încă să vadă - era incredibil și bulversant.

— Anwar, ești absolut sigur că acesta este cu adevărat Marham? Pentru că dacă e așa, suntem în căcat până la chelie!

Navigatorul, deja oarecum iritat, și-a confirmat opinia profesională.

— *Sir* – se adresă el pilotului *Tornado-ului* pe care zburau – puțină încredere, vă rog; am verificat poziția noastră imediat ce am survolat țărmul; am făcut update la datele Navigatorului Inerțial și pot semnala trei puncte de reper indiscutabile. Acolo, la ora patru, este satul Marham. Puteți vedea foarte clar Manners Arms – deși nu știam că are acoperiș din stuf. Al doilea, Ferma Hutch e la ora unu, solitară, fără nimic în jurul ei pe o rază de zece mile. Și, în sfârșit, Râul Ouse drept în față la ora douăsprezece curgând sub unghi corect. Da, *sir*, Acesta este cu siguranță Marham – ceea ce înseamnă că suntem cu adevărat în căcat până la chelie.

Pilotul fusese convins încă dinainte de diatriba din scaunul din spate, dar oricine poate greși, așa că a trebuit să reverifice.

— OK, Anwar, nu-i nevoie să ceri Sindicatului Navigatorilor să te apere. Te cred. Am apucat să văd în treacăt o placă cu literele M-A-R pe peretele exterior al

Turnului de Control. Însă problema imediat următoare este cum să-i raportăm asta lui Todd Morrissey? Pur și simplu nu va crede.

— Putem doar să încercăm să-l convingem, a răspuns navigatorul laconic.

În acea clipă, Al MacDonald a lăsat să-i scape încă o înjurătură.

— Acu, trag spre noi cu pistoale *Verey*[1].

O serie de rachete de semnalizare roșii s-au ridicat spre cer dinspre o clădire aflată aproape în centrul câmpului.

— Mda, mai bine ne cărăm de aici și ne reîntâlnim cu *Purple*. Situația depășește gradul meu. *Wing Commander* Morrissey va fi extrem de șucărit!

Tornado a accelerat la trei sute șaizeci de noduri, iar Al MacDonald a apăsat pe butonul de emisie a radioului.

— *Purple Leader*, *Green* 1, mă auzi?

— Afirmativ, *Green* 1, tare și clar. Marham este gata să ne primească? Ați contactat pe cineva?

Tonul lui Todd avea o notă din ce în ce mai nerăbdătoare.

— Ăă… oarecum… și da și nu.

Al MacDonald nu prea știa de unde să înceapă.

Todd Morrissey a răspuns sec.

— Spune clar care-i treaba, *Green* 1, și nu te mai învârti în jurul cozii!

— Biiine, tu ai cerut-o, așa că te rog să nu tragi în mesager. Am făcut update la *Nav kit*, am stabilit cu precizie coordonatele unde am survolat coasta și am identificat cu precizie aerodromul cunoscut sub numele de Marham.

Al MacDonald făcu o pauză scurtă, apoi i-a dat lui Todd veștile neașteptate:

— Doar că… RAF Marham, așa cum o știm noi, nu e acolo.

— Ce vrei să apui, *Green* 1 – „*nu e acolo*" – trebuie să fie.

În acest moment, a intervenit *Yellow* 1.

— Păstrează-ți mintea deschisă, fiule.

Acum, Tod era cu desăvârșire confuz. De ce-și băga nasul, din nou, afurisitul de tat-su?

— *Green* 1, te rog să-ți prezinți raportul clar și concis. Nu avem timp pentru teatru de amatori.

Al MacDonald a inspirat adânc și a continuat.

— *Purple Leader*, repet, RAF Marham nu se află acolo unde ar trebui să fie. În locul ei este o largă zonă înierbată cu o pistă de beton de vreo cinci mii de picioare lungime. Se află doar un singur hangar, o dărăpănătură pe post de Turn pentru Controlul Traficului Aerian, fără căminul de ofițeri, fără adăposturile din beton pentru avioane, fără celelalte clădiri cunoscute ale bazei – doar câteva avioane din Al Doilea Război Mondial parcate pe iarbă. Știm că cineva se află acolo pentru că au

[1] Pistol Verey – lansează rachete luminoase/de semnalizare.

tras spre noi o serie de rachete roșii de semnalizare. Îmi pare rău, dar asta e realitatea – ori o accepți, ori te faci că plouă.

Mai bine de douăzeci de secunde Todd a rămas fără cuvinte. Simțea tonele de întrebări ce s-ar fi vrut puse din avioanele formației. Dar, antrenamentul intensiv și calitatea acestuia au preluat controlul.

— Formația *Purple*, ați auzit raportul lui *Green* 1? Confirmați pe secțiuni.

Formația a confirmat. Acum erau cu toții la curent. Acum, principala întrebare rămânea – ce trebuia să facă Todd în continuare?

* * *

Nu a avut prea mult timp de gândire – radioul a dat semn de viață.

— *Purple Leader*, sunt *Blue* 4 – suntem atacați – cineva trage în noi! Jesus Christ, e un *Spitfire* de la *Bătălia pentru Anglia* – și are și un *wingman*. Fac manevre evaz…

Și radioul a tăcut.

— *Blue* 4, ești OK? Ce se-ntâmplă?

Todd era acum într-o stare vecină cu nebunia. Se gândea că ori visează, ori e pe cale să-și piardă mințile. Nimic altceva nu avea sens!

Dave Stewart, pilotul de pe *Blue* 4 striga din nou.

— Suntem loviți, foc de mitralieră. Cred că Rocky a fost atins. Cupola este spartă – *shit*, iar se năpustesc asupra noastră – nu pot vira mai strâns ca ei. *Shit*, mă catapultez…

Todd și-a urlat ordinele.

— *Blue Leader*, du-te să-l ajuți. *Blue* 2 și 3, asigură acoperire pentru restul formației.

— Blue 4, mă auzi?

Nimic.

— *Blue Leader* ai contact vizual cu *Blue* 4?

— Afirmativ, *Purple Leader*, jet-ul lui Dave este scăpat de sub control… *Shit*, a percutat apa!

— Se vede vreo parașută?

Blue Leader a răspuns după vreo zece secunde.

— Nu se vede nici una, *Purple Leader*, cred că amândoi sunt morți!

16

Norfolk
1 iulie 1940

Lumea lui Todd Morrissey se prăbușea în jurul său. Trei camarazi morți, radiourile nefuncționale și un raport nebunesc din partea lui *Green* 1. Efectiv îl durea creierul.

— *Purple Leader*, aici *Blue* 1, instrucțiuni?

Todd și-a adunat toată puterea încercând să pară calm și a răspuns.

— *Roger*, *Blue* 1, patrulează în zonă și asigură-te că nu se mai apropie nimeni de noi. Și stai cu ochii pe nemernicii ăia doi cu *Spitfire*. Când ajung la Scampton am să fac să-i ia mama dracului!

Acum, prioritatea lui Todd era să calmeze situația și să ducă la sol ASAP toate avioanele. Dar unde? *Green* 3 a spus că Marham a dispărut. Nu-i rămânea decât un singur lucru de făcut – trebuia să se ducă el însuși și să vadă despre ce-i vorba.

— Formația *Purple*, aici *Purple Leader*. Păstrați-vă calmul și mențineți poziția în zbor de așteptare. Secțiunea *Blue*, mă bazez pe voi pentru asigurarea protecției formației. Eu mă duc la Marham ca să arunc personal o privire. *Red* 2, preiei comanda. Toate Secțiunile, confirmați!

Au făcut-o cu toții, în timp ce Todd și Stumpy se îndreptau spre Marham. Era un zbor de numai șapte sau opt minute, așa că-și vor primi rapid răspunsurile.

Și-atunci i-a venit ideea. Oare de ce nu se gândise mai-nainte? Putea apela pe frecvența *Guard* – frecvența de urgență pe care o monitorizau TOATE avioanele și serviciile de Control ale Traficului Aerian. Ei puteau să-l recepționeze Todd a comutat pe frecvența presetată și a transmis:

— Apel general, apel general, aici formația *Purple* – cincisprezece – corecție – paisprezece avioane în zbor de așteptare la 2-5 mile nord-est de RAF Marham. Suntem în situație de urgență și cerem asistență. Mă recepționați?

Răspunsul a fost aproape instantaneu.

— Formația *Purple*, aici turnul Marham, ce fel de asistență solicitați, care este aerodromul de pe care ați decolat și ce tipuri de avioane aveți.

Todd a lăsat să-i scape un oftat de ușurare zgomotos.

— Mulțumescu-ți Doamne! Turnul Marham, de atâta vreme încercăm să obținem un contact cu cineva! Suntem treisprezece avioane cu reacție și unul cu turbo-propulsoare. Eu mă aflu acum la trei mile de Marham, pe panta de apropiere. Solicităm asistență radar pentru aterizarea la Marham. Am pierdut un avion datorită focului ostil deschis de niște *Spitfire* ce par să facă parte din *flight*-ul *Bătălia pentru Anglia*. Puteți, vă rog, să informați toate unitățile că noi suntem Formația

Royal FlyPast și, mai ales, pe idiotul ăla turbat de pe *Spitfire*? Sugerez să alarmați pe careva care să-l „calmeze”!

În acea clipă avionul lui Todd a survolat pista de la Marham la cinci sute de picioare și patru sute noduri. Amândoi, și Todd și Stumpy, au fost uimiți de ceea ce au văzut. *Green* 1 a avut perfectă dreptate. Marham pe care-l știau… pur și simplu nu se afla acolo. O serie de rachete roșii de semnalizare au fost trase dinspre o baracă aflată lângă pistă. Evident, cei de acolo puteau vedea *Tornado*.

— Formația *Purple*, aici Turnul Marham, a venit CO aici și va prelua controlul asupra situației.

Todd a oftat și mai ușurat. Acum, enigma urma să fie rezolvată.

— Formația *Purple*, aici *Group Captain* Johnson, Comandantul bazei. Mă tem că nu vă înțelegem mesajul, flăcăule. Poți să explici? Îți vedem *zmeul*, dar nu-l recunoaștem. Sunteți britanici?

Stumpy a vorbit primul.

— Johnson? Unde dracu este CO al nostru, Todd?

— Taci, Stumpy, pentru numele lui Dumnezeu, încerc să mă gândesc. Ce dracu se-ntâmplă? Rotește-te deasupra aerodromului în timp ce am să văd ce-i de făcut.

Evident, ceva nu era deloc în regulă. S-a înțepat zdravăn cu un pix de la costumul de zbor. Nu, nu visa. Singura alternativă – nebunească și absolut imposibilă – începea să i se strecoare în minte.

— Marham, te rog să rămâi în *standby* treizeci de secunde – BREAK, BREAK[2] - *Yellow* 5, ai recepționat?

— Da, fiule. Ceea ce vezi este ceea ce te gândești că este. Ți-am spus să-ți păstrezi mintea deschisă. În locul tău, eu i-aș aduce mai întâi pe băieți la sol și după aceea putem discuta și despre asta. Convinge-i pe cei de pe aerodrom să ne lase să aterizăm.

Todd a mai primit un șoc. Se părea că tatăl său știa despre ce era vorba. Acum începea și el să priceapă o grămadă de lucruri. De aceea insistase să participe la această misiune și-i obligase pe toți să intre în norii de furtună.

Apoi l-a izbit un alt gând…

… ohhh, sigur că da – era un fel de test ciudat asupra abilităților lui Todd. Mda, trebuia să-i dovedească ce fel de „marfă” este. Era unul dintre jocurile lor stupide… dar, oare chiar era un joc – cu trei morți? Sau, dacă nu erau morți, însemna că sunt cu toții implicați în treaba asta!

Dar nu se putea să fie.

Capul începea să i se învârtă și paranoia se făcea simțită.

[2] BREAK – cod în traficul radiofonic prin care se atenționează schimbarea interlocutorului.

— *Roger*, *Yellow* 5, BREAK, BREAK, Turnul Marham, aici Formația *Purple*. Afirmativ; suntem britanici, iar misiunea noastră este subordonată direct nivelului suprem de Comandă. Solicităm permisiunea de aterizare la Marham. ASAP.

— *Purple*, aici *Group Captain* Johnson. Îmi pare rău, flăcăule, dar am verificat și nimeni nu știe nimic despre voi. Nu vă pot permite să aterizați, bătrâne, ați putea fi niște Gerry[3].

Pe când avionul său dădea a treia tură în jurul aerodromului, Todd începea să se înfurie.

— Marham, ce Dumnezeu, suntem britanici și suntem în budă - lăsați-ne să aterizăm!

— Îmi pare rău, flăcău, nu pot – ați putea fi o forță de invazie – așteptăm așa ceva de destul timp. Blochez pista.

Todd era tot mai furios și îngrijorat.

— Marham, în mai puțin de 3-0 minute avioanele noastre și echipajele vor începe să se prăbușească și să moară. Pentru numele lui Dumnezeu, lăsați-ne să aterizăm în siguranță!

CO Marham nu s-a lăsat înduplecat.

— Repet, îmi pare rău, flăcăule, dar alertez *vânătorii* ca să se ocupe de voi.

Acum Todd era îngrijorat, furios și începea să se panicheze. Deja pierduse un avion. Trebuia să gândească rapid.

— Ascultă Marham, ne poți autentifica printr-o întrebare dacă suntem veritabili? Ceva ce numai un britanic ar putea ști. Vă rog, încercați – ce aveți de pierdut?

— *Roger*, *Purple*. Să ne gândim la ceva. Revenim într-o clipă, amice.

Todd s-a lăsat pe spate în scaunul său. Era ceva de povestit nepoților. Dar, până atunci, trebuia să-și verifice formația.

— *Red* 2, verificare status.

— *Roger*, *Purple Leader*, toate avioanele sunt bine, în zbor de așteptare. Combustibil critic în 4-0 minute.

— *Roger*, *Red* 2, recepționat și înțeles.

Marham a revenit la radio.

— OK, *Purple Leader*, o întrebare la care nici un Gerry nu ar putea răspunde pe loc. Ai treizeci de secunde ca să-mi dai răspunsul corect. Pe care cinci terenuri de cricket joacă Anglia Turneul *Ashes*?

Din păcate, Todd Morrissey detesta afurisitul de cricket. Așa că s-a repezit la butonul radioului pentru a cere ajutor camarazilor. Dar, înainte de a o face, *Yellow* 5 a intervenit.

[3] Gerry – una dintre poreclele dată nemților.

— Marham, ai răspunsul: Old Trafford, Headingley, Edgbaston, Lords, the Oval. Cred că ești mulțumit!

Todd trase o înjurătură. Iar tatăl său… dar, cel puțin, a răspuns blestematei de întrebare tip Almanah Sportiv.

— *Roger*, Formația *Purple*, ai permisiunea să aterizezi pe aerodromul Middle Fleckney, care se află la șase mile sud de Marham. Are o pistă de beton și două hangare mari. Dar, te previn, flăcăule, că vă așteaptă și un comitet de primire, așa că fără gesturi prostești. Aveți permisiunea să începeți aterizarea peste treizeci de minute.

— Mulțumesc, Marham, vom începe aterizarea peste 3-0 minute la Middle Fleckney.

Todd n-auzise niciodată de acest aerodrom, dar Stumpy l-a întrerupt raportând că-l vedea bine spre sud, iar pista părea orientată est-vest. Todd i-a mulțumit, apoi a acționat radioul pentru a transmite instrucțiuni și celorlalți.

— Formația *Purple*, aici *Purple Leader*. Începem procedurile de recuperare și aterizare la Middle Fleckney – șase mile sud de Marham. Pista 2-7. Eu aterizez primul și am să vă previn asupra problemelor. Atenție la FOD - s-ar putea să fie o mulțime. Nu va fi asistență radio și radar. E timpul să dovediți că vă meritați solda, prieteni – confirmați.

FOD erau *Foreign Object Damage* – mici piese, pietricele, resturi, rămășițe obișnuite pe vechile aerodromuri dezafectate. Acestea puteau fi absorbite de motoarele cu reacție cărora le provocau avarii masive.

După ce toată formația a confirmat, Todd a cerut să afle presiunea atmosferică la nivelul aerodromului sau QFE[4] și a transmis-o și celorlalți pentru a-și regla altimetrele. Așa, puteau executa corect zborul pe panta de venire la aterizare. Stumpy a virat spre sud și a survolat Middle Fleckney. Marham a avut dreptate. Exista o pistă betonată a cărei lungime a estimat-o la circa șase mii picioare, două hangare imense și alte câteva construcții. Pista era rezonabil de curată, dar pe bretelele de rulare crescuse iarba. La capătul pistei de aterizare era pictat un imens 2-7 ce arăta direcția (270^0, deci direct est-vest). Aerodromul era liniștit. Sau așa fusese. În timp ce-l survolau pentru a opta oară – Todd a văzut o mișcare amenințătoare. Vreo douăzeci de camioane mari au tras la marginea pistei și au debarcat soldați înarmați care au ocupat poziții defensive.

Aceștia erau, cu siguranță, comitetul de primire.

17

[4] QFE – referire, în codul Q utilizat de piloți și controlorii de trafic aerian, la presiunea atmosferică, respectiv setările altimetrului.

Middle Fleckney
1 iulie 1940

— *Purple Leader*, aici *Yellow* 5, mă auzi?

Todd s-a străduit să-și controleze mânia crescândă ce i-o provoca tatăl său. În mod evident, el știa ceva – sau, mai degrabă, știa totul legat de dezastrul acesta – și în mod voit nu spunea nimic. Dacă nu poți avea încredere în propriul tată, atunci în cine mai poți crede?

— Roger, *Yellow* 5, ce alte surprize mai scoți din mânecă?

Todd abia dacă își mai disimula sarcasmul din voce.

— *Purple Leader*, din acest moment preiau eu controlul acestei formații. Fiecare *flight Purple* – confirmați.

Toți au rămas tăcuți câteva secunde. Evenimentele se desfășurau prea repede pentru Todd. Într-un fel se simțea mulțumit că a fost eliberat de comandă – dar mândria… durea. Oricum, Todd a transmis prin radio:

— *Purple Leader*, luat la cunoștință – *Yellow* 5 a preluat comanda – Formația *Purple*, confirmați.

Instantaneu, au urmat răspunsurile celor douăsprezece avioane rămase. *Yellow* 5 – AVM Morrissey – era de-acum cel ce conducea *show*-ul. Ce va face în continuare? Todd n-a trebuit să aștepte decât câteva minute pentru a afla.

— Formația *Purple* și Marham Controlul de la sol, aici *Yellow* 5, *Air Vice Marshal* Morrissey la comandă. Toate paisprezece avioane vor ateriza la Middle Fleckney, iar echipajele vor rămâne la bord cu motoarele oprite, până la noi ordine. Marham, vă sugerez să contactați imediat Downing Street – vreau să vorbesc cu Prim Ministrul cât se poate de repede. *Over*.

E-he-hei! Tatăl lui Todd era băgat până la gât în treaba asta! Să fie o lovitură de stat militară? Nu, nu se putea! Idei care de care mai ciudate îi treceau prin minte lui Todd, în timp ce tatăl său vorbea din nou.

— *Purple Leader*, aterizezi primul și coordonezi recuperarea celorlalte treisprezece avioane. Eu nu o pot face de aici.

— *Roger*, *Yellow* 5, suntem pe finalul pantei, trenul de aterizare scos, pista 2-7, QFE 1-0-2-3. Vom rula afară de pe pistă la prima ieșire și vom executa de acolo controlul aterizărilor celorlalți. Pare să existe o parcare cam la jumătatea pistei. Avioanele pot parca acolo, în ordinea sosirii. Fiți preveniți că avem un comitet de primire de vreo două sute de soldați echipați în uniforme de pe vremea lui babacu'. Băgați de seamă, sunt înarmați până-n dinți!

Formația *Purple* a confirmat, iar Marham a intervenit și le-a alocat o frecvență discretă VHF pentru manevrele de aterizare.

— Aceasta este frecvența voastră operațională secundară, *Purple*. Nimeni altcineva nu va auzi ce se-ntâmplă.

Yellow 5 a vorbit din nou.

— Marham, aici *Yellow* 5. V-aș fi recunoscător dacă controlorii de zbor de la sol vor ține la distanță de noi avioanele Apărării Aeriene. Am pierdut deja un avion în *friendly fire*[5]!

— *Roger*, *Yellow* 5, acum zona este liberă!

Mai bine mai târziu decât niciodată, se gândi Todd, pe când Stumpy ateriza avionul la capătul pistei 2-7 de la Middle Fleckney. Pista era mai puțin nivelată decât cele cu care era obișnuit, dar era largă și aproape lipsită de FOD, ceea ce era surprinzător. Au cuplat reversoarele de tracțiune, încetinind rapid. Când Stumpy a ajuns la prima bretea de ieșire de pe pistă, a virat stânga complet 180^0, așa încât botul avionului a ajuns către centrul aerodromului. De aici putea vedea avioanele ce veneau la aterizare, le putea dirija către cea de a doua bretea de ieșire și îndruma către parcarea aflată acum în stânga sa. Era o suprafață largă, betonată, foarte convenabilă pentru acest scop.

După ce Stumpy a oprit motoarele, a pornit APU (generator electric auxiliar) pentru a putea folosi radioul la îndrumarea celorlalți din formație la aterizare, fără a descărca bateriile. Când însă au oprit, douăzeci de soldați, bine înarmați, au încercuit avionul. Era o amestecătură de oameni, unii adolescenți, dar mulți alții erau soldați bătrâni, dotați cu o întreagă panoplie de arme. Todd nu a vrut să-și asume nici un risc. A urmat sfatul tatălui său și a rămas în cockpit, în siguranță. Dar trebuia să comunice cu acești oameni. A scris un mesaj concis, cu majuscule, pe spatele mapei pe care o avea în cockpit.

„VĂ ROG SĂ NU VĂ ALARMAȚI. SUNTEM PRIETENI. SUNTEM MEMBRI RAF. ȚINEM GENERATORUL ELECTRIC AUXILIAR ÎN FUNCȚIUNE PENTRU A PUTEA COORDONA ATERIZAREA CELORLALTE AVIOANE. VĂ ROG, FACEȚI SEMN CU DEGETUL MARE DACĂ TOTUL ESTE OK.”

Soldatul de jos – un sergent, după cum îl identifică Todd – a citit mesajul fără grabă și a ridicat degetul mare. Apoi s-a îndepărtat alergând, iar după două minute a revenit cu propriul său mesaj scris.

„NU ÎNCERCAȚI SĂ PĂRĂSIȚI AVIONUL SAU SĂ-L MUTAȚI. DACĂ O FACEȚI, DESCHIDEM FOCUL ASUPRA VOASTRĂ.”

[5] Friendly fire – foc de arme executat de proprii camarazi și care poate provoca rănirea/moartea.

Prietenoasă gașcă, se gândi Todd. Dar a făcut cu mâna un semn de încuviințare. Vor rămâne în așteptare până la noi ordine. Oricum, trebuia să stea la radio pentru a transmite instrucțiuni *stolului* său, care începea manevrele de aterizare. Și-a dat seama că echipa sa suferea, fiind probabil în stare de șoc și dezorientare. Era bine să fie recuperați cât mai repede cu putință. Mai trebuia luată în considerare și cantitatea de combustibil, care, la *Tornado* era desigur foarte scăzută.

— Formația *Purple*, aici *Purple Leader* aflat la sol la Middle Fleckney. Pregătiți-vă pentru aterizare.

Todd a transmis latitudinea și longitudinea aerodromului împreună cu o scurtă informare privind situația. Formația va ateriza în ordinea *Flypast*. *Tornado* primele, urmate de *Canberra*, apoi de VC10, iar ultimul va fi C-130 cu tatăl său la bord. Echipajele au confirmat, estimând că primul *Tornado* va ateriza peste opt minute. Marham a confirmat de asemenea.

În următoarele cinci minute Todd a avut timp să se gândească la cele întâmplate în această dimineață. Și-a reamintit avertismentul tatălui său *„fii deschis la minte*", dar deși putea vedea ce s-a întâmplat, pur și simplu nu putea să CREADĂ!

— Stumpy, ești sigur că nu visăm?

— Să fiu al dracu dacă-mi pot da seama. Ar însemna că visăm cu toții același coșmar. Nu, asta e realitatea și dacă e ceea ce cred eu că este – suntem într-un mare rahat!

Todd a fost de acord. Toată povestea era bulversantă, iar trei oameni muriseră deja. Ceva era sigur, tatăl său trebuia să dea o grămadă de explicații.

Gândurile lui Todd au fost întrerupte de un apel radio.

— *Purple Leader*, aici *Red* 2 pe pantă, trenul de aterizare scos.

— *Red* 2, liber la aterizare, vânt calm.

Todd a șoptit o rugăciune. Să sperăm că toți vor ateriza cu bine.

18

Undeva sub Downing Street 10
Luni, 1 iulie 1940

Prim Ministrul tocmai trăgea un pui de somn. Putea adormi instantaneu în orice clipă și întotdeauna cu același efect. Chiar și numai cincisprezece minute de somn îl revitalizau complet și putea continua o activitate continuă de douăzeci și patru ore dacă era necesar.

A sunat telefonul. Se ridică din patul de campanie și ridică receptorul. Rămase tăcut în timp ce interlocutorul îi transmitea mesajul ce a durat aproape două minute. Apoi, PM și-a chemat secretara particulară căreia i-a dat ordine pe un ton răstit.

— Adu o mașină, cu escortă de poliție. Informează aerodromul Croydon că avem nevoie de un avion cu care să zburăm la Norfolk imediat ce sosim acolo – probabil în mai puțin de un ceas. Sună-l pe Dowding și spune-i că ne întâlnim la Croydon. Nu accept nici o scuză – TREBUIE să fie prezent acolo. Noi plecăm în cinci minute.

Secretara a ieșit. Știa că Prim Ministrului nu-i plăcea să repete dispozițiile sau să i se pună întrebări. A învățat acestea chiar din prima sa zi de serviciu.

PM s-a îmbrăcat repede și a urcat la parter. Mașina aștepta împreună cu patru polițiști pe motociclete. Mașina a întors cu 180^0 și a demarat în trombă în direcția aerodromului Croydon.

Treizeci de minute mai târziu PM se afla într-un DC-3 alături de *Air Chief Marshal* Dowding. Secretara lipsea, precum și oricare alți oficiali locali. Cei doi au șezut tăcuți până la decolarea avionului. După alte cinci minute Winston Churchill s-a întors spre *Air Marshal* și i-a șoptit cu un aer incredul:

— Dowding, s-a întâmplat ceva extraordinar – ceva ce ar putea fi răspunsul la rugile noastre.

19

Middle Fleckney
1 iulie 1940

Todd Morrissey se uita în stânga avionului său. Treisprezece avioane erau aliniate cu precizie militară în parcarea de lângă pistă. Fiecare avea motoarele oprite și era înconjurat de soldați înarmați. Doar pe avionul lui Todd continua să funcționeze APU. C-130 *Hercules* era singurul care încă se mai afla în aer, iar Todd îi putea vedea luminile de aterizare la vreo trei mile depărtare, pe panta finală.

Poate că acum va primi niște răspunsuri din partea tatălui său. Todd avea de pus o grămadă de întrebări dificile, între patru ochi.

C-130 a aterizat și a rulat repede până la oprire. A urmat calea celorlalte avioane și a parcat la capătul liniei. Și-a oprit motoarele, urmat imediat și de APU lui Todd. Acesta a verificat formația din punct de vedere al securității.

Pilotul de pe *Blue* 2 i-a adresat întrebarea aflată pe buzele tuturor.

— Ce mama dracu' se-ntâmplă, *Purple Leader*?

— Al dracului să fiu și eu dacă pricep ceva! Știu la fel de multe ca oricare dintre voi. Dacă vreți răspunsuri, cereți-le lui *Air Marshal* – are o grămadă de dat!

Tatăl lui Todd a intervenit în eter pe un ton teribil de serios.

— Formația *Purple*, aici *Yellow Leader*, comutați pe frecvența TREI. ACUM!

Acesta era ordinul ca fiecare avion să comute radioul pe o frecvență prestabilită, pe care Marham nu putea asculta. AVM a verificat echipajele și a făcut o scurtă informare.

— Formația *Purple*, aici *Yellow* 5. Toate echipajele vor rămâne în avioane până la noi ordine. Nu părăsiți avioanele, nici nu ridicați măcar cupola cockpit-ului. Nu faceți conversații cu personalul de la sol. Veți primi răspunsuri la toate întrebările imediat ce rezolv situația securității. Și sper că aceasta se va întâmpla imediat după ce voi vorbi cu Prim Ministrul – care, probabil, se află la bordul lui DC-3 ce tocmai vine la aterizare.

Toate capetele din fiecare carlingă s-au întors simultan către dreapta pentru a-l vedea pe *Dakota*[6] aterizând.

DAKOTA!

De ce dracu zbura PM cu o vechitură de *Dakota*? Cu siguranță că *Queens Flight*[7] i-ar fi putut pune la dispoziție lui John Major ceva adecvat! Oamenii din echipaje deveneau tot mai confuzi. Ce mama dracului se întâmpla?

DC-3 a rulat până la capătul pistei apoi s-a întors către rândul de avioane staționate în parcare. A oprit în dreptul lui C-130 și și-a oprit cele două motoare cu elice. Ușa s-a deschis și o scară pliabilă s-a desfășurat în jos, până la pista betonată. După zece secunde a ieșit o siluetă urmată de un tip înalt, în uniformă de *Air Marshal*. Dar toate privirile erau fixate pe omul din față. Ușor adus de umeri, cu pardesiu și pălărie Homburg, fuma un trabuc gros.

Todd clipi incredul. Dacă n-ar fi știut că e imposibil, ar fi putut jura că se holba la Wiston Churchill.

* * *

Churchill și ofițerul RAF s-au îndreptat spre cockpit-ul lui C-130 și au schimbat câteva cuvinte cu echipajul. Apoi Churchill a dat roată avionului până la partea din spate și a rămas nemișcat în timp ce rampa se deschidea încet. În acest timp de uita la formele aparatului, minunându-se de designul lui, de puterea motoarelor și se gândea în sinea sa la avantajul pe care i l-ar fi dat la efortul de război.

[6] Douglas DC-3 – avion de linie și cargo, bimotor, cu elice. A fost în serviciu în anii WWII și mult timp după aceea.
[7] Queens Flight – (The Royal) Squadron No. 32 RAF. Unitatea ce asigură transportul aerian al membrilor familiei regale britanice.

Când rampa din spate a atins solul, pe ea stătea o figură solitară în uniformă RAF de ceremonie – *Sir* Henry se pregătise pentru o asemenea eventualitate. Înainte de a face vreo mișcare un ordin strigat tare a venit din partea unui căpitan din Army.

NU MIȘCA. PUNE MÂINILE PE CAP. EȘTI ÎNCONJURAT. AI ÎNȚELES?

Air Vice Marshal Morrissey s-a conformat imediat și le-a strigat la rândul său celor din C-130 să rămână așezați. Dar, Churchill l-a întrerupt pe căpitan.

— Căpitane, liniște, te rog. Mă ocup eu de toate astea. Tu doar acoperă-mă. Puteți să lăsați mâinile jos, *sir*, și coborâți pe pistă, vă rog.

AVM s-a liniștit și a coborât de pe platformă.

— Vă mulțumesc foarte mult, domnule Prim Ministru. Nu avem intenții agresive. Toți suntem membri în *Royal Air Force* și suntem la dispoziția dvs. Vă rog să luați la cunoștință faptul că am la bord un decedat și un rănit grav. Pot să cer asistență medicală pentru el?

Churchill s-a adresat imediat căpitanului din Army.

— Căpitane, ia doi oameni și scoate-l pe rănit din avion. Acordă-i oricât prim ajutor poți până ce-l preia un medic.

Ordinul a fost executat rapid și cu eficiență, după care AVM Morrissey s-a apropiat de PM. A salutat scurt, iar Churchill i-a întins mâna. Morrissey a scuturat-o ferm. Dowding rămăsese la doi pași în spatele PM și nu scotea o vorbă.

— Bine ați venit! i-a urat PM. Cred că avem multe de discutat!

* * *

Morrissey la urmat pe Prim Ministru în Dakota, urmați îndeaproape de Dowding. Patru soldați înarmați s-au apropiat de avion, luând poziții defensive. Apoi, după ce s-a așezat, Churchill a pus prima întrebare.

— Cine sunteți, *Air Vice Marshall*?

Morrissey a inspirat adânc și a început să vorbească. Așteptase aproape treizeci de ani să-și țină discursul și-l repetase de multe ori. Dar acum nu-și putea aminti nici un cuvânt. Cu toate acestea, a înghițit în sec, s-a calmat și a început:

— *Sir*, mă numesc Henry Morrissey. Sunt *Air Vice Marshal* în RAF și comand această formație de avioane. Noi, domnule Prim Ministru… suntem din viitor – din anul 1992 ca să fiu mai exact.

Dowding interveni pe un ton disprețuitor.

— Ce povestioară abjectă. Din viitor… Știm totul despre experimentele voastre cu avioane reactive. Sunteți germani veritabili, iar asta este doar o altă șmecherie germană.

Morrissey a încercat să continue, dar Churchill l-a întrerupt.

— Liniște, Dowding și lasă omul să continue. Și nu fi atât de naiv. Cum pot fi explicate avioanele de acolo? Sunt mult mai avansate decât orice putem noi – sau naziștii – visa măcar!... Te rog, continuă, Morrissey!

Dowding s-a înroșit la față și s-a așezat din nou în scaun, după mustrarea primită.

— *Sir*, vă asigur că, după cum foarte bine se poate vedea, noi suntem din viitor. Am decolat în această dimineață, în 1992, de la baza RAF Marham într-un exercițiu de antrenament cu ceremonia *FlyPast* pentru Regina Elizabeth II, fiica Regelui dvs. Dar, am întâlnit o furtună puternică deasupra Mării Nordului, în apropiere de Cromer și am fost trimiși înapoi în timp, aici, după o enormă lovitură de trăsnet. Am fost paisprezece avioane, dar unul a fost doborât de atacul unui *Spitfire*. Echipajul este dispărut, presupus mort.

— Regret acest fapt, *Air Marshal*, dar nu poți învinui pe nimeni pentru cele întâmplate. Am fost atacați de multe ori în ultimele săptămâni de către un avion reactiv fantomă decolat din Germania. Piloții de pe Spitfire doar și-au făcut datoria!

— Suntem conștienți de acest fapt, domnule Prim Ministru, dar pierderea camarazilor este dureroasă și poate doriți să știți că în 1992 un avion Tornado – *jet*-ul mai mic – costă douăzeci de milioane de lire sterline.

Churchill deveni absolut incredul.

— Douăzeci de milioane zici. Sfinte Dumnezeule! Dar noi vom pierde mulți băieți și avioane înainte ca războiul să se sfârșească, așa că nu avem timp să ne plângem de *laptele vărsat* – nu-i așa, Dowding? Oricum, ordonă ca *Coastal Command* să-i caute pe cei doi aviatori.

Dowding a confirmat, în timp ce Morrissey continua.

— Domnule Prim Ministru, trebuie să vă mai spun ceva, pentru a putea înțelege pe deplin scopul acestui eveniment. Știam că aceasta urmează să se întâmple.

* * *

Puține lucruri îl uimeau pe Winston Churchill. Avusese parte de o viață aventuroasă în care a văzut destule minunății și oribilități. Cu toate acestea ultimul comentariu l-a surprins lăsându-l confuz.

— Știați… cum ai putea ști… evident, ați fi evitat o asemenea calamitate, dacă ați fi știut.

— Exact aceasta este problema, domnule Prim Ministru. Britanicii din 1992 celebrează anual o mare victorie obținută de RAF împotriva *Luftwaffe* în iulie, august și septembrie 1940. Dar, în viitor există doi oameni care știu că această victorie a fost

posibilă numai datorită unei incredibile succesiuni de evenimente – iar venirea noastră, domnule Prim Ministru, este începutul.

— Cine este cealaltă persoană? s-a repezit PM.

— O fetiță, pe nume Constance Andrews, care locuiește nu departe de aici. La Havelock Manor, lângă Feltwell. Dacă trimiteți pe cineva acolo, veți descoperi că în această dimineață, cam pe la ora 11:00, a intrat într-o misterioasă stare de comă. Vă rog să verificați – așa se va adeveri și povestea mea.

Churchill medită câteva clipe, apoi se adresă lui Dowding.

— Trimite o mașină sau un motociclist la Havelock Manor ca să verifice această afirmație. Imediat!

Dowding se ridică, îndreptându-se spre ușă. După ce a dat ordinele s-a întors la scaunul său.

— Va dura cam 45 minute ca să aflăm răspunsul.

Încă mai era foarte sceptic.

— Între timp, domnule Prim Ministru, a intervenit Morrissey, sunt câteva măsuri pe care ar trebui să le luați, referitor la securitate.

Churchill s-a zburlit – nu era obișnuit să i se impună ce trebuie să facă. Voia întotdeauna să dețină controlul.

— Știu, *Air Marshal*, știu!

S-a întors din nou spre Dowding și i-a dictat o listă lungă de instrucțiuni.

— În primul rând, trebuie să menținem secretul asupra chestiunii. Gerry nu trebuie să afle nimic – și nici opinia publică. Convoacă-l pe Comandantul Poliției Militare. Cere ASAP un detașament de 100 oameni. Între timp nimeni, NIMENI, nu părăsește acest aerodrom. Toate telefoanele de campanie trebuie confiscate și aduse aici. Poliția Militară va înconjura aerodromul și va aresta pe orice iscoditor. Va face uz de armă dacă este necesar. Apoi, personalul din Turnul de Control Marham trebuie arestat și închis la izolare. Voi reanaliza soarta lor. În sfârșit, trebuie să ascundem aceste avioane – ai vreo sugestie Morrissey?

Henry Morrissey lăsă să-i scape un oftat de ușurare. Churchill a reacționat așa cum știa el că va face.

— Domnule Prim Ministru, cele două hangare mari de pe acest aerodrom ar trebui să fie suficient de largi pentru toate avioanele noastre. Sunt la curent cu activitatea ce s-a desfășurat aici. Știu și că aceste hangare au fost folosite pentru operarea dirijabilelor. De aceea sunt ideale pentru noi. Piloții noștri pot duce avioanele în hangare – așa că nu va fi nevoie de remorcare.

— OK, așa vom face. Dowding, vezi ce probleme mai apar și rezolvă-le. Și nu accepți nici un NU ca răspuns. Problema are prioritate absolută.

Churchill se afla acum în elementul său. Acum va avea mai mult timp pentru a-l interoga pe Morrissey ca să afle adevărul. Încă nu avea deplină încredere în acest om și nici nu credea întru totul povestea sa neplauzibilă – dar ce altceva putea face?

* * *

Privind întreaga activitate din prizonieratul temporar al carlingii, Todd Morrissey devenea clipă de clipă tot mai frustrat. De fapt, abia își mai putea stăpâni mânia. Deja se luase-n coarne cu Stumpy, care acum stătea tăcut și morocănos în scaunul din față. Vorbise de câteva ori cu cei din avioanele celelalte și știa că și ei sunt foarte iritați. Mai era îngrijorat și pentru unii specialiști ceva mai bătrâni din echipajele de pe *Canberra*. Unii aveau aproape șaizeci de ani și își făcea griji în legătură cu sănătatea lor. Trecuse mai mult de o oră de când aterizaseră și, pe bune, chiar și el ajunsese la limită. Dacă în zece minute nu va avea parte de ceva acțiune, va iniția el însuși câteva măsuri preventive. Care anume, era de discutat. Ar trebui să încerce să coboare din avion? Poate că nu, pentru că soldații de afară aveau un aer foarte hotărât. Să pornească motoarele și să decoleze? Nu, ar însemna că dezertează și-și abandonează oamenii. Nu putea face așa ceva și oricum l-ar fi doborât.

Dar, chiar pe când Todd își analiza opțiunile, radioul a revenit la viață.

— Formația *Purple*, aici *Yellow* 5, confirmați recepția.

Din fericire, toate avioanele își puteau folosi radiourile – acumulatorii nu se descărcaseră încă – așa că au confirmat cu toții.

— *Roger*; *Purple, stand by* pentru instrucțiuni. Toate avioanele pornesc motoarele și rulează către hangarul mare aflat de cealaltă parte a pistei. Ordinea priorității – VC-10, *Hercules*, ECM, toate PR-9, *Recce*, ADV și *Bomber*. *Purple Leader* trebuie să se dea deoparte pentru a permite accesul. După intrarea în hangar se manevrează boturile către ieșire. Este suficient loc înăuntru – acest hangar este de aproape trei ori mai mare decât cele cu care sunteți obișnuiți. După aceea, toate echipajele opresc motoarele și sistemele de bord, DAR RĂMÂN LA BORDUL AVIOANELOR până la semnalul meu. AȚI ÎNȚELES? CONFIRMAȚI!

Deja oamenii se aflau într-o stare vecină cu șocul, deci au răspuns ca oile, la grămadă. Piloții au început să pornească motoarele, iar Stumpy a rulat din cale pentru ca să poată trece VC-10. El și cu Todd au rămas liniștiți în timp ce avioanele rulau pe lângă ei unul câte unul spre hangarul cel mai mare dintre cele două aflate dincolo de pistă. Ușile acestuia erau complet deschise și șase oameni din *Hercules* îl dirijau, supravegheați de gărzi înarmate. Fiecare dintre cei șase au făcut gesturi întrebătoare în momentul când au trecut pe lângă Todd, dar tot ce a putut face acesta a fost să zâmbească amar, dând din cap. Știa la fel de multe ca și ei. Când i-a

venit rândul, Stumpy a eliberat frânele și a rulat docil în vechiul hangar. În urma sa ușile uriașe au început să se închidă și până ce avionul a stopat și și-a oprit motoarele, AVM Morrissey se afla în față împreună cu cineva ce semăna izbitor cu Winston Churchill. Simțea că înnebunește!

- Va urma –

LUMINITA DOBREA

KRAKSTAR

Cronicile Samirului

Luminița Dobrea

KRAKSTAR

Cronicile Samirului

Texte culese de Luminița Dobrea din paginile învechite de vreme ale jurnalului lui Sonje, Cronicarul Rătăcitor al Samirului și dedicat în întregime celor care încă mai cred în legende, celor cu spirit de învingător.

V

Doar un trecut nu îi ajunge

Ochii de foc ai krastarului întunecat l-au smuls pe Sonje din cumplitul coşmar. Cu privirea plină de spaimă şi gâtlejul zgâriat de violența urletului slobozit, s-a ridicat brusc de pe pernă, ca o păpuşă cu arc. Nu îndrăznea să-şi mişte ochii. Fantasmele desprinse din pânzele Şahonei încă îi răneau retina. Fruntea îi era înghețată sub sudoarea rece. O mână uşoară ca un fulg i-a atins umărul şi l-a împins cu blândețe înapoi pe pernă. Aceeaşi mână albă îi ştergea broboanele ce-i şiroiau pe frunte.

— Trebuie să fi fost o aventură pe cinste de-ai asudat aşa – s-a auzit vocea ştrengărească a curierului-aripă Tiamar.

În loc de răspuns, ucenicul i-a prins mâna. Voia să se asigure că e reală.

— Gata, gata. Eşti în siguranță… Şezi binişor.

Chipul calm al lui Tiamar avea darul de a-l linişti pe Sonje. Înghițea lacom aerul umed şi rece încercând să-şi domolească ritmul nebun al inimii.

Încăperea în care se afla îi era cu totul străină. Globuri mici, mate, aruncau o lumină lăptoasă pe pereții care păreau făcuți dintr-o pânză aspră ca de sac. Dacă nu ar fi fost tavanul cioplit grosolan în stâncă, ar fi putut spune că se află într-un cort. Nici urmă de geamuri. În loc de uşă, o perdea dintr-o împletitură rară de fibre vegetale lăsa să treacă lumină din încăperea vecină de unde se auzea murmur de voci.

— Te-a înspăimântat bine Mărita Noastră Țesătoare, a spus într-o doară Tiamar care s-a ridicat de pe scăunelul de lângă pat şi i-a turnat apă într-o cană de lut ars.

L-a ajutat să se aşeze la marginea patului şi i-a dat să bea. Sonje a rămas o vreme cu privirea spre podea. Cu coada ochiului încă mai vedea vârtejul nebun de fantasme. Ceva din interior îi spunea că toate acele imagini aveau o mare importanță şi că va avea nevoie de ele mai târziu. Simțea nevoia să pună totul pe hârtie ca nu cumva să uite vreun detaliu. Întreaga întâmplare îl intriga şi trebuia să găsească răspunsuri. Şi-a coborât tălpile goale pe podeaua ciudat de caldă şi a lipăit clătinându-se până la o măsuța mică pe care zăcea caietul lui de însemnări. Fără să-i spună o vorbă, Tiamar i-a pus pe masă ceva de-ale gurii, deşi bănuia că tânărul cronicar le va ignora cu totul, i-a ciufulit prietenește părul ud lipit de țeastă, apoi s-a îndepărtat cu pas neauzit şi a dispărut pe după perdeaua împletită.

În fața foii albe gândurile i se buluceau în minte, zbierând să-şi croiască drum spre mâna care aştepta cuminte. Potopul de cuvinte amestecate îl împiedica pe tânărul cronicar să se adune. A decis să ar fi mai bine să deseneze ce a văzut şi aşa a început să-şi aştearnă aventura pe hârtie.

Cu fiecare desen şi fiecare rând, Sonje căpăta tot mai multă siguranță. Retrăia cu maximă intensitate fiecare amintire creionată pe pagină şi mâna grăbită umplea caietul cu repeziciune. Gesticula de parcă povestea unui ascultător nevăzut şi zâmbea mulțumit când termina câte-o pagină.

*

— Ce face? a întrebat îngrijorat Kayam.

— Scrie, a răspuns simplu Tiamar şi a dispărut în altă încăpere din labirintul de sub munte.

— E bine, înseamnă că şi-a revenit. A trecut prin multe, sărmanul. Şi toate grămadă..., a spus bătrânul clătinând moşnegeşte capul. Căutătorule, bag de seamă că norocul şi năpasta țin bună tovărăşie învățăcelului nostru.

— Kayam, ştii bine că oțelul nu se căleşte decât cu foc şi apă.

— Că bine zici, frate Gren. Măcar de n-ar fi în zadar.

S-a întors către masa din mijlocul camerei şi l-a invitat pe Gren să-i urmeze exemplul.

— Acum că s-a mai aşezat colbul în stepă, hai să deslușim mesajul țesătoarei.

Căutătorul-Arhivar a scos de sub mantia-i brodată cu mii de cuvinte un petic de hârtie şi un meslit. A purtat ingeniosul dispozitiv pe deasupra hârtiei, înainte şi înapoi. Un mănunchi de

raze subțiri, roşii, au jucat o vreme pe fața hârtiei lăsând în urmă un scris mărunt, cu slove caligrafiate artistic.

„Flăcăul nostru-i oaspete de soi,
Mă-ncred şi-mi pun nădejdea-n voi,
Să mi-l şcoliți cum se cuvine
Pentru războiul care vine.
Fiți ageri! În vene, aprig timp îi curge.
Doar un trecut nu îi ajunge!
Cu strămoşii lui Arnor împarte acelaşi sânge.
Cu grijă, de luptă mi-l gătiți
Ca pe-un krakstar cu colții ascuțiți.
În EL găsiți unelte croite pe măsură.
Dați zor! E vremea de strânsură.”

Peste cei doi bătrâni s-a aşternut o tăcere sumbră. Parcurgeau cu îngrijorare cimiliturile înnegrite de pe bucata de hârtie. Gânduri întunecate îi năpădeau ca hoardele de lăcuste. Schimbau priviri încărcate de întrebări, dar nu îndrăzneau să scoată un sunet. Păreau că aşteaptă ceva. Neliniştea creştea cu fiecare fir de praf de cristalită depus pe masa luminată de micul glob cu lumină tulbure.

Un zgomot ritmic i-a făcut să tresară. Din bezna coridorului de acces se auzea, tot mai aproape, un pas grăbit, însoțit de un pocnet sec, ca de toiag. Ajuns în prag, noul sosit a spart liniştea apăsătoare cu un salut vesel.

— Sal’tare, băieți! Da’ ce-i aici, priveghi? Nu cumva îl bociți pe baratul care a muşcat dăunăzi colbul stepei, a spus râzând şi, cu un gest larg, a trântit pe masă o desagă grea.

Deşi era mult mai în vârstă decât cei doi, vizitatorul, un munte de om, avea o căutătură vioaie. Un zâmbet larg i se lățea pe chipul plăcut. Obrazul tuciuriu şi părul alb crescut în bucle mărunte pe

umerii voinici, îi dezvăluiau originile străvechi africane. A fost întâmpinat cu strângeri de mâini şi îmbrăţişări frăţeşti.

— Hai, gânditorilor, gata cu joaca. Avem treabă! le-a aruncat el în grabă şi a început să-şi suflice mânecile.

Însufleţiţi de vitalitatea lui, gazdele au început să scoată de prin cotloane tot soiul de unelte care mai de care mai complicate.

— Moş Făurar, ai primit şi tu mesajul Şahonei? l-a iscodit timid Gren în timp ce-l ajuta să întindă pe masă o bucată mare de hârtie aspră.

— Tocmai de asta sunt aici. Ceva te roade, frate arhivar. Ia spune-i moşului care ţi-i durerea.

— Începe războiul... a murmurat cu voce stinsă Gren. Mă tem pentru ai noştri.

— Războiul a început de când ne-au invadat năpârcile de pe Barathea. Mai bine teme-te pentru târâtoarele alea ticăloase, putrezi-le-ar sufletele puhave în bezna dintre galaxii. Eu unul abia aştept să le văd oasele albind nisipul din stepă. Destul şi-au bătut joc de noi! A venit vremea să plătească cu vârf şi îndesat, a spus pe nerăsuflate Moş Făurar frecându-şi palmele bătătorite. Ia să vedem cum le putem grăbi sfârşitul. Kayam, unde ţi-e faimosul ucenic?

Iute de picior, cronicarul s-a strecurat după perdea şi în câteva clipe a revenit însoţit de Sonje care se uita cu mirare la uriaşul necunoscut. Acesta l-a abordat fără să mai aştepte prezentările.

— Tinere, buna noastră Ţesătoare ţi-a iscodit trecutul şi viitorul şi a hotărât că eşti vrednic să ni te alături. Mare bucurie i-ai face ăstui moşneag hârşit de vreme dacă asta ar fi şi dorinţa ta. Ştii prea bine ce vremuri pline de obidă trăim şi tare ne-ar prinde bine ajutorul tău.

Încă buimac, Sonje privea când la Kayam, când la Căutătorul-Arhivar aşteptând o îndrumare, un semn, un îndemn. Cei doi parcă erau înţeleşi, nu scoteau un sunet şi-l cercetau cu mare băgare de seamă de parcă-l vedeau întâia oară.

— Ascultă copile, în tine zace ascunsă soluţia la una din dilemele noastre. Undeva, în miezul celulelor tale este scrisă rezolvarea şi numai cu ASTA o putem aduce la lumină, a concluzionat grăbit uriaşul şi i-a pus în mână un soi de creion greu, metalic.

De îndată ce Sonje a prins ciudatul înstrument între degete, a simţit o înţepătură discretă. Cu gândul la recentele întâmplări, a vrut să arunce creionul, dar meşterul l-a privit dojenitor.

— Ei hai, ce-i o înţepătură pe lângă muşcătura de năpârcă... Lasă creionul să lucreze.

Fără alt avertisment, mii de furnicături i-au străbătut carnea până la umăr şi mâna s-a săltat cu o smucitură dureroasă. Îngrozit de neaşteptata capcană, tânărul căuta sprijin la Kayam.

— Nu i te împotrivi. Lasă-te în voia lui şi va fi bine, îl încurajă cronicarul.

— Ai încredere... vei fi uimit, ţinu să adauge Căutătorul-Arhivar căruia îi sclipeau ochii animaţi de anticiparea unei noi descoperiri.

Cu inima cât un purice, Sonje a tras adânc aer în piept şi s-a lăsat purtat de bucata rece de metal. La început mişcările erau stângace, reţinute. Pe hârtie apăreau forme care semănau cu scrijeliturile făcute de copii pe stânci.

Sub sâmburele de lumină care ţâşnea din năstruşnicul instrument se conturau desene pe care Sonje nu-şi amintea să le fi văzut vreodată. Nu avea timp să le analizeze, mâna, tot mai sprintenă, lucra cu viteză la tot felul de scheme complicate.

Alături apăreau notițe scrise într-o limbă necunoscută. Literele ascuțite îi aminteau vag de vizitele făcute în copilărie la unul din multele muzee presărate din belşug pe meleagurile natale. Vreme de un ceas şi mai bine de sub mâna purtată de forța creionului au izvorât tot soiul de reprezentări de obiecte care păreau arme sau poate unelte, toate însoțite de instrucțiuni mâzgălite în aceeaşi scriere cu slove ascuțite. Spre final, tensiunea din braț a scăzut treptat până s-a stins cu totul eliberându-l pe tânărul istovit. Văzând că-l lasă puterile, Făurarul l-a prins de după umeri şi l-a sprijinit până la un scaun mic, cu picioarele strâmbe.

— Fantastic, a exclamat Gren şi ochii îi străluceau pofticioşi. Rune! Nu am mai văzut rune de când eram copil. Uşor nu are să ne fie... Kayam, nici tu nu eşti străin de scrierea asta străveche.

Aplecat asupra slovelor, bătrânul cronicar nu auzea nimic în jurul lui, era absorbit cu totul. Urmărea cu degetele lui stâlcite şirurile negre şi murmura în barbă cuvinte numai de el ştiute. Căutătorul-Arhivar i s-a alăturat. Sonje, rămas fără grai, încerca să priceapă ce i s-a întamplat. Cu capul înclinat într-o parte şi ochii mijiți analiza creionul inert pe care-l ținea în palmă.

— Este un creion al sângelui, i-a spus Moş Făurar.

— De asta m-a înțepat, avea nevoie de sângele meu? l-a întrebat Sonje. Dar nu pricep ce s-a întâmplat după.

— Tu ce crezi?

Ucenicul a ridicat uimit ochii spre obrazul tuciuriu al făurarului. Zâmbetul larg şi ochii scormonitori i-au dat de înțeles că nu va scăpa cu una cu două şi trebuia să-şi spună părerea. În căutarea cuvintelor şi-a dres glasul de câteva ori şi a început domol, tărăgănat.

— De când am ajuns pe Samir am tot auzit expresii de genul „îți vei citi propriul sânge” sau „îți vei simți strămunii” ori „întrebă-

ți strămoşii” şi mă gândesc că nu-s doar metafore menite să vă înfrumusețeze legendele.

Curiozitatea lui Moş Făurar creştea şi îl privea cu mare interes pe tânărul care dădea semne de bună înțelegere a tot ce se petrece. Stârnit de atitudinea interlocutorului, Sonje a prins curaj şi a continuat să dea frâu liber gândurilor înghesuite sub frunte.

— Voi, îmblânzitorii, aveți un cult al trecutului şi cristalita pare să fie cheia deslușirii lui. Nu înțeleg prea bine mecanismul, însă toate legendele roiesc în jurul aceloraşi elemente: apa, cristalita, lunile Samirului şi krakstarii. Nu am idee ce fel de informație este extrasă, de unde şi în ce mod, cert este un lucru, vă este de mare ajutor şi a devenit un mod de viață. Cândva, seminția voastră a ajuns aici de nevoie şi a fost abandonată fără milă. Văduvită de orice moştenire, a trebuit să-şi afle calea pe o planetă aspră, dar generoasă pentru cei care îi cunoşteau resursele. Iertat să-mi fie, poate greşesc, dar eu văd lucrurile cam aşa. Marea revelație a lui Arnor nu a fost altceva decât o reacție chimică necunoscută, ori poate că e cunoscută de voi acum, a adăugat Sonje încurajat de privirea amuzată a lui Moş Făurar. Sub masca unei culturi aparent primitive ați reuşit să ascundeți o civilizație care depăşeşte puterea de înțelegere a celor ca noi, obişnuiți să-şi facă treaba cu ajutorul maşinăriilor sofisticate construite cu câteva generații înaintea noastră. Ați învăluit cum nu se poate mai bine secretul apei de cristalită într-un misticism profund. Cei mai mulți vă cred înapoiați, alții spun despre voi că sunteți scrântiți, dar niciunul nu a îndrăznit să încerce puterile miraculosului elixir de teamă că se vor țicni. Aşa o fi, nu zic nu. Nici eu n-am fost departe de sminteală. Însă voi, cei inițiați, ştiți să exploatați acest secret. Printr-o ironie a sorții, cristalita Samirului anihilează orice dispozitiv care depozitează informație şi în acelaşi timp vă pune la dispoziție o unealtă de un milion de ori mai puternică cu care să puteți accesa orice înformație, din oricare dintre trecuturi şi nu vorbim de trecutul unui singur om, ci de un trecut colectiv. Nu ştiu cum funcționează. Poate că acționează asupra

subconştientului şi-l face să-şi amintească vieți anterioare sau poate îl ajută, prin cine ştie ce mecanism, să-şi descifreze trecutul stocat, ca prin minune în materialul genetic viu transferat de la o generație la alta.

S-a oprit pentru o clipă să-şi recapete suflul şi a cântărit în palmă instrumentul care i-a controlat trupul şi i-a supus voința ceva mai devreme.

— E făcut din cristalită... Mi-a injectat ceva... Ori poate a extras ceva... Nu ştiu. Ştiu doar că tot ce am aşternut pe acea hârtie îmi este complet străin, aşadar nu vine din zona conştientă a minții mele şi nici din amintirile mele recente sau mai vechi.

Făurarul nu scotea o vorbă. Se uita la el şi nu se mai sătura să-l asculte. Cu mişcări domoale i-a întins un petic de hârtie pe care-l învârtise între degete cât timp i-a urmărit neaşteptata dizertație.

— Poate asta îți este de folos să înțelegi mai bine prin ce ai trecut.

Scrisul mărunt, cu slove caligrafiate artistic, nu îi era străin lui Sonje. Îl mai văzuse pe o misivă adusă cândva, în graba mare, lui Kayam de către Tiamar.

A citit în grabă rândurile scurte şi înțelesul lor i s-a înfipt în creier dogorindu-l ca fierul înroşit:

„Flăcăul nostru-i oaspete de soi,
Mă-ncred şi-mi pun nădejdea-n voi,
Să mi-l şcoliți cum se cuvine
Pentru războiul care vine.

Fiți ageri! În vene, aprig timp îi curge.
Doar un trecut nu îi ajunge!
Cu strămoşii lui Arnor împarte acelaşi sânge.
Cu grijă, de luptă mi-l gătiți
Ca pe-un krakstar cu colții ascuțiți.
În EL găsiți unelte croite pe măsură.
Dați zor! E vremea de strânsură.”

I-au trebuit minute bune să îşi revină din uimire. Slovele mărunte îi întăreau credința că întreaga civilizație a îmblânzitori era clădită pe descifrarea trecutului adunat generație după generație în trupul fiecărui muritor de rând.

— Kayam a avut dreptate în ceea ce te priveşte, i-a întrerupt făurarul şirul gândurilor. Ai puterea să cojeşti legendele de toate înfloriturile şi să vezi cu limpezime sâmburele din care au crescut. Dar, află că nu oricine poate gusta apa de cristalită. Nu oricine poate potoli urletele a milioane de vieți adunate în miezul unei umile celule. Nu întâmplător ai supraviețuit, deşi aveai în trup nu una, ci trei otrăvuri din cele mai cumplite. Şahona a auzit în trecutul tău aceleaşi voci pe care le poartă cu sine, ca moştenire sacră de la Arnor. Tot ea a întrezărit în pânzele viitorului că ai putea să ni te alături, dacă vei voi. Vezi tu, viitorul nu e unul singur. Şahona sădeşte în prezent o sămânță şi află înaintea tuturor ce ar putea creşte din ea, dar dacă sămânța cade pe stâncă ori o înghite vreo pasăre hulpavă se alege praful de viitorul ei. Aşa am învățat că oricare sămânță de viitor trebuie pregătită cu grijă, trebuie instruită şi echipată cum se cuvine.

— Şi acum v-ați pus în gând să mă pregătiți pe mine de… război…, a spus Sonje cu întristare.

— Băiete, războiul nostru e unul fără arme şi-i mai puțin sângeros ca altele.

— Şi alea ce-s? a răbufnit ucenicul arătând spre desenele asupra cărora stăteau aplecaţi Kayam şi Gren.

— Vei afla curând...

***

Aripa Zorilor

Nebunia din ultimele zile mă zăpăcise cu totul. Nu reuşeam să-mi adun gândurile. Abia trecuseră trei săptămâni de la sosirea mea pe Samir şi îmi părea că au trecut ani întregi. Priveam buimac sutele de pagini acoperite cu însemnări şi încercam să cern visul de realitate.

Lupta cu crivarul – reală, muşcătura năpârcii – reală, discuţia cu Echo – halucinaţie??? Lupta cu veninul – Dumnezeu ştie...??? Întâlnirea cu Ţesătoarea ??? – din spusele lui Kayam, ţesătoarea îşi părăseşte foarte rar sălaşul... Creionul sângelui – real, dar ce s-a întâmplat când l-am atins numai real nu se poate numi.

Semnele de întrebare invadau răutăcios paginile sporindu-mi frustarea. Slabe speranţe să aflu curând ceva de la cei trei bătrâni. Păreau să fi uitat cu totul de mine. Erau adânciţi cu totul în descifrarea runelor şi a schiţelor găsite de bizarul creion în cine ştie ce cotlon al trecutului meu genetic. Nici ipoteza asta nu-mi dădea pace. Auzisem în timpul studenţiei despre o astfel de teorie care, din păcate, nu a depăşit niciodată stadiul de utopie, fiind tratată de unii cercetători ca o notă umilă de subsol în marea carte a ştiinţei. Pentru ei ADN-ul a fost şi a rămas o matriţă, un simplu şablon chimic în care nu-şi au locul memoria, sufletul ori sentimentele. Chiar dacă ipoteza ar fi avut un miez de adevăr, cu mare greutate puteam accepta că un lanţ de atomi, oricât de complex ar fi fost el, putea stoca atâta amar de informaţie.

Încă îmi scormoneam amintirile în căutarea unor răspunsuri când Tiamar a năvălit în cameră. În lumea îmblânzitorilor intimitatea era o comoditate rară, dacă nu chiar inexistentă.

— Ai fost convocat! a spus pe un ton milităresc. În calitate de curier la Măritei Țesătoare, am datoria şi plăcerea să te însoțesc.

A accentuat cu mândrie ultimele cuvinte şi mi-a fluturat sub nas capetele zdrențuite ale unei eşarfe indigo. Mutra mea opacă a blocat-o pentru o secundă. Cu chipul golit de orice expresie, refuzam să mă urnesc.

— Misiunea unui curier al Țesătoarei nu-i lucru de şagă. Hai, executarea!

— Şi mă rog de când ți s-a urcat şefia la cap? i-am răspuns posac fără să mişc un deget. Nu am de gând să alerg de nebun după cai verzi pe pereți până nu aflu nişte răspunsuri. M-am săturat să tot fiu împuns şi purtat de colo până colo fără să mi se spună ce se întâmplă. Nu mă ridic de aici şi pace.

— La naiba, a bombănit îmbufnată şi s-a trântit pe un scaun în fața mea. Este prima misiune de când starostele curierilor mi-a înmânat eşarfa asta şi uite ce pățesc. Şi tocmai tu să-mi faci asta...

A rămas câteva clipe pe gânduri după care a continuat cu ceva mai multă speranță.

— Uite care-i treaba, ai fost convocat de Căutător, atât îți pot spune. Te duc la el şi nu ai decât să-i faci lui nazuri şi să-l descoşi până ți s-or albi tâmplele. E bine aşa?

— Fie...

Mi-am închis jurnalul şi l-am îndesat fără tragere de inimă în traista pe care am atârnat-o pe după umăr, peste piept. Tiamar

fierbea. Enervată de gesturile mele lente mă aştepta sprijinită de tocul uşii bătând din picior.

— Greu te urneşti, a dat mărunt din buze şi mi-a făcut vânt prin perdeaua rară care ținea loc de uşă.

Mai iute decât o razbură fugară, m-a purtat cu precizie prin labirintul de galerii săpate în munte. Am traversat în goană încăperi mici, circulare, de unde porneau alte şi alte tuneluri, săli cu tavane scunde mobilate cu mese rudimentare la care localnicii migăleau la tot felul de obiecte, pasarele de metal şlefuit sub care ecoul paşilor noştri grăbiți se multiplicau la infinit. Am urcat şi am coborât scări spiralate, am trecut peste şanțuri pline cu apă păşind pe podețe săpate în piatră. Aveam senzația că întregul munte fusese transformat într-un furnicar uriaş.

După mai bine de jumătate de ceas de alergătură am ajuns în fața unei porți masive. Pe suprafața metalică lustruită întocmai unei oglinzi era săpat în linii fine un peisaj de munte. În mijloc, deasupra munților şi sub razele celor două luni surori, ieşeau în relief doi krakstari încleştați în luptă. Măiestria artistului era pusă şi mai mult în valoare de reflexiile bizare, de un violet închis, ale metalului în care săpase cu atâta îndemânare.

— Sfârşitul războiului este începutul cunoaşterii, a rostit răspicat Tiamar şi cele două feline s-au despărțit lăsând uşa să se deschidă fără zgomot.

Ecourile care-mi ajungeau la urechi mă duceau cu gândul la marile catedrale ale Pământului. În copilărie vizitasem câteva şi încă mă obsedau cupolele imense de pe care mă urmăreau ochii tăioşi ai garguilor.

În deschizătura porții se contura arcul zvelt al unei bolți care domina o cavernă uriaşă. Pereții erau acoperiți de sus şi până jos cu rafturi lucrate din metal şlefuit, înnobilat cu ornamente dantelate în care erau prinse pietre fasonate până la luciul sticlei.

Pe rafturi se găseau cărți şi suluri de hârtie. Milioane de cărți de toate formele şi toate culorile. Dantelăria urca până sus pe boltă într-o rețea de tije metalice decorate cu forme geometrice şi globuri luminoase. Întreaga structură părea să emane o lumină uniformă, plăcută. Pe mai multe nivele, de-a lungul pereților erau ancorate pasarele practice la care urcau scări uşor înclinate.

Îndemnat de curier, am păşit dincolo de poartă ajungând pe pasarela situată la ultimul nivel. Cu agilitatea unei pisici, tânăra s-a strecurat pe lângă mine şi a grăbit pasul fără să-mi dea timp să admir ingeniosul edificiu.

Din două în două nivele, accesul între pereți era facilitat de punți suspendate pe sub care se vedeau şiruri de mese şi birouri la care citeau şi scriau câteva sute de oameni. Forfota din uriaşa sală contrasta puternic cu imaginea stepei pustii cu care mă obşnuisem în peregrinările noastre.

Am coborât până la nivelul podelei de piatră şi ne-am continuat drumul cu aceeaşi viteză printre oamenii care-şi vedeau de treburi. Din când în când, Tiamar saluta câte un grup de curioşi pe care-i auzeam şuşotind în urma noastră: „e curierul Țesătoarei, cu cine o fi?”.

O arcadă sculptată în piatră marca trecerea din marea sală spre un tunel larg, puternic luminat. Judecând după aerul proaspăt şi răcoros aş fi crezut că ne apropiem de ieşirea din munte. Nimic mai greşit. Mai târziu aveam să aflu că ne afundam mai adânc, în temelia muntelui. Tunelul se lărgea din loc în loc formând nişe generoase în care grupuri mici de copii de toate vârstele ascultau cu atenție cuvintele rostite de profesorii care le vorbeau cu însuflețire.

Într-una din bizarele săli de clasă copii formaseră un cerc în jurul inconfundabilului Căutător înveşmântat în haina lui pestriță

şi-l bombardau cu întrebări de tot felul. Un zvon rapid a trecut din gură în gură.

— Curierul Țesătoarei? a repetat uimit un puşti mai îndesat şi câteva zeci de perechi de ochi curioşi s-au îndreptat spre noi.

Tiamar păşea mândră printre copiii care o priveau cu admirație. O fetiță plăpândă, cu ochi de peruzea i-a venit în întâmpinare. S-a oprit timidă în fața ei, şi-a netezit cămăşuța şi, după ce şi-a dres glasul, a spus pe un ton răspicat.

— Şi eu am un mesaj pentru Mărita Țesătoare.

Surprinsă de îndrăzneala micuței, Tiamar s-a lăsat pe un genunchi în fața ei şi i-a răspuns pe un ton serios.

— Să auzim! Te asigur că mesajul va ajunge direct la Domnia sa.

Fetița a privit în jur şi, cu gesturi conspirative, s-a apropiat de curier.

— E secret, a şoptit cu convingere şi a dus mâna la buze.

Tiamar a aplecat aprobator capul şi i-a făcut semn să se apropie mai mult. Cuvintele şoptite tainic au lăsat-o pe Tiamar cu ochii jucând în aburul lacrimilor. Fetița şi-a încheiat mesajul cu o îmbrățişare tandră şi l-a sigilat cu un sărut pe obraz, la care a adăugat cu seriozitate:

— Aşa să-i spui.

Încă puternic mişcată de cele auzite, Tiamar şi-a îndreptat spatele şi a salutat-o solemn.

— Aşa voi face.

Căutătorul-Arhivar, înconjurat de micuții care se înghesuiau curioşi, ne privea cu seninătate şi bucurie. Ne-a salutat cu strângeri sincere de mână.

— Tiamar, văd că deja ai primit o misiune importantă. Rogute, dacă tot porneşti spre Mărita Şahona, să-i duci şi mesajul meu, a spus cu accentul lui tărăgănat, i-a făcut din ochi şi cu un gest discret i-a strecurat ceva în palmă.

Fără alte vorbe, tânăra a salutat scurt ducând pumnul strâns la piept şi a dispărut în tunel. Mi-o imaginam pe Tiamar purtată de Adierea Nopții în zbor înalt, tainic, printre nori, spre sălaşul Şahonei. O invidiam. Nu cu ură, mai degrabă cu un soi de dor de competiție. Voiam şi eu să fac ceva important. Să simt că sunt parte a acestei lumi uimitoare. Simțind parcă frământarea mea, Căutătorul şi-a strecurat mâna pe după brațul meu şi, invitându-mă parcă la plimbare, mi-a spus cu blândețe:

— Ai răbdare, vine şi timpul tău. Tocmai de asta te-am chemat aici.

A fluturat mâna pe deasupra copiilor şi i-a adunat cu însuflețire.

— Dragii mei, el este Sonje, pământeanul de care v-am povestit.

Nici nu a terminat de rostit prezentarea, că a trebuit să fac față asaltului de mânuțe dornice să mă atingă şi voci curioase, pline de întrebări.

Cum e pe Terra? Chiar vrei să fii cronicar? Cât de mare este marea. Dar oceanul? Chiar ai luptat cu crivarul? De ce ai făcut atâta drum? Te-a durut când te-a muşcat năpârca? Ai vorbit cu Mărita? E bine, sănătoasă? Cum ai învins veninul năpârcii?

Greu aveam să ies din încurcătură dacă nu ar fi intervenit blândul Căutător.

— Drăgălaşii moşului, hai să-l lăsăm pe Sonje să respire. Are să vă răspundă la fiecare întrebare, dar trebuie să-i dați şi voi ceva în schimb. De acord?

Aprobarea generală a venit fără ezitare înainte de a afla ce trebuiau să dea la schimb.

— Ei bine, va trebui să-l călăuziți prin Hrubele Cunoaşterii, el nu cunoaşte drumul şi s-ar putea rătăci.

— Da, da, au strigat copiii entuziasmați.

— Minunat, hai să ne facem un plan. Nu putem invada biblioteca cu asemenea hărmălaie. Ştiu că fiecare dintre voi are o secțiune preferată. Hai să le trecem pe bilețele şi să tragem la sorți.

Un puşti subțire ca o trestie şi-a tras băscuța îndesată la spate, sub curea şi aştepta cuminte să fie umplută cu bilete. Zgâtia cu ochii de peruzea a scos din buzunar un caiețel micuț şi, sprijinindu-l pe spatele unui coleg generos, pregătea o listă. Fiecare bilet extras era însoțit de un val de bucurie. În scurt timp şi fără prea mult ajutor din partea Căutătorului, puştii entuziaşti mi-au pregătit un program de pregătire pe cinste, întins pe durata a treizeci de zile. Orarul meu avea să înceapă chiar de a doua zi cu prezentarea sistemului de arhivare al marii bibliotecii de care avea să se ocupe un băiețel năstruşnic pe nume Bastian.

Mulțumit de modul exemplar în care şi-au îndeplinit misiunea, Căutătorul-Arhivar i-a recompensat cu o vizită în Căldarea Krakstarilor şi ne-am îndreptat, cu întregul alai, către locul în care se odihneau de obicei felinele înaripate.

Păşeam încărcat de gânduri alături de bătrânul Căutător şi nu îndrăzneam să-l tulbur cu întrebările mele. Îmi puneam mari speranțe în zilele care aveau să vină. Aveam încredere că pe rafturile marii biblioteci aveam să găsesc răspunsuri şi în acelaşi timp mă temeam că fiecare răspuns avea să poarte în el noi şi noi întrebări.

— Trebuie să ai răbdare, nimic nu se face peste noapte, mi-a şoptit discret bătrânul strângându-mi brațul de care se sprijinea. Ştiu că te frământă multe. Aş fi putut să te îndop chiar eu cu mii de informații din care ai fi uitat pe loc mai bine de trei sferturi. Am preferat să te las pe tine să cauți şi să descoperi soluțiile la probleme tale. Aşa, vei ține minte toată viața. Copiii îți vor fi călăuze bune, vor pune întrebări, vor învăța şi vor descoperi alături de tine şi astfel vor fi convinşi că tot ceea ce învață le va fi util. Noi, profesorii, doar deschidem uşa spre cunoaştere, voi sunteți cei care decideți dacă vreți să treceți pragul.

Vorbele lui mi-au răsunat o vreme în urechi şi mi-au întărit convingerea că lumea îmblânzitorilor era cu mult mai avansată şi mai profundă decât lumea în care crescusem.

Ne-am continuat drumul ascultând tot soiul de poveşti despre războinici vestiți şi frații lor krakstarii. După vreo trei sferturi de ceas, la capătul unui tunel scund am zărit o lumină puternică, semn că ne apropiam de suprafață.

Căldarea Krakstarilor nu era altceva decât o fostă mină de suprafață. O adâncitură circulară de mărimea unui oraşel fusese săpată direct în creştetul muntelui. Terasele succesive, folosite cândva pentru transportarea minereului la suprafață, erau acum invadate de sute de krakstari. Unii stăteau tolăniți leneş bucurându-se de căldura soarelui, alții îşi dezmorțeau aripile plutind în cercuri largi pe deasupra depresiunii. M-a cuprins un uşor fior de panică. Nu văzusem niciodată atât de multe feline

zburătoare adunate la un loc. Câteva zeci de oameni trebăluiau prin preajmă fără să dea semne de neliniște.

O fetiță de vreo șapte anișori, care strângea la piept un mic krakstar sculptat dintr-un lemn noduros, m-a prins de mână și m-a tras înapoi în tunel. A înaintat cu pași mărunți spre o fundătură întunecată, zăbrelită. Nu a scos un sunet, doar s-a oprit la o distanță considerabilă de gratiile groase și a arătat spre o formă care abia se distingea în întuneric, după care s-a răsucit pe călcâie și a fugit.

Împins de curiozitate am păşit cu precauție spre șirul de gratii. Ochii s-au acomodat cu întunericul și au reușit să dea un sens grămezii negre. Cu fruntea proptită dureros între două zăbrele, o făptură mai neagră ca noaptea respira abia perceptibil. Cu greu puteam desluși restul trupului în bezna temniței.

Era un krakstar. Am întins mâna să-i mângâi fruntea chinuită de metalul nemilos. Simțeam în palmă căldura molatică și mă aşteptam să reacționeze.

— Eu unul nu aş face asta, am auzit în spatele meu o voce cu o sonoritate aparte, ca de bariton. Drăguța asta este de-a dreptul sălbatică. E iute la mânie. Ai putea rămâne fără mână.

Deși fiara amorțită mă atrăgea ca un magnet, m-am îndepărtat de gratii cu părere de rău. Bărbatul care-mi vorbise era înalt și cu umerii lați. Purta pletele cenușii împletite în două cozi legate cu fâșii de piele. Purta straie simple, practice, făcute din pânză aspră. Se apropiase fără zgomot. Încălțările cu talpă moale păreau special concepute pentru asta.

Doar două lucruri îl distingeau de alți îmblânzitori. În jurul gâtului avea un colier meşteşugit din bucăți lungi de os, mărgele roșii și mici cuburi de metal. La brâu îi atârna o teacă din care ieșea mânerul unui pumnal mare. Bogat ornamentate cu aceleași

mărgele roşii, teaca şi pumnalul, împreună cu colierul ieşeau puternic în evidență dintre straiele obişnuite.

Vocea şi atitudinea bărbatului desconspirau firea lui războinică ascunsă sub o privire plină de blândețe şi compasiune.

— E bolnavă? am întrebat cu fereală.

Bărbatul a oftat din greu şi s-a apropiat de felină cu vădită durere în suflet.

— A fost drogată vreme îndelungată de o jigodie de barat. Krakstarii negri sunt greu de îmblânzit. Abia reuşim noi să-i stăpânim.

S-a oprit şi, cu adânc respect şi compasiune, a mângâiat printre gratii aripa inertă. Încurajat de gestul lui, m-am apropiat de gratii.

— Războinicii Soarelui au atacat zilele trecute un convoi de sclavi şi au găsit-o aruncată pe fundul unei barje. Atâta cruzime... a icnit cu năduf de parcă a înghițit o sudalmă care-i stătea pe limbă. Tu trebuie să fii ucenicul lui Kayam.

— Da, sunt Sonje, am răspuns fără să mă mai mir că eram recunoscut atât de uşor.

— Munte-Sur îmi spune, s-a prezentat simplu şi mi-a întins mâna bătătorită.

— Eşti războinic? am început să-l descos arătând spre arma care-i atârna la cingătoare.

–Ehei, eu mi-am terminat de purtat războaiele, de-acum îi las pe alții, mai tineri. Acum îngrijesc krakstarii curierilor şi străjerilor. Cum capătă vreo unul câte-o zgaibă ori vreo tăietură în luptă, vin la mine să-i oblojesc. Al meu frățâne înaripat, Fulger

Azuriu, s-a prăpădit în bătălia de la Bur-Baloth, secerat de o pârdalnică de rază taie-piatră, blestemată să fie în veci. De dorul lui am început a purta grija altor zburători. Mi-s dragi ca ochii din cap şi ei parcă mă înțeleg. De multe ori vorbesc cu ei cum aş vorbi cu oamenii. Numai fătuca asta nu vrea să-mi spună ce o doare. Şade acolo tristă şi lipsită de vlagă de parcă şi-ar aştepta sfârşitul.

— Poate nu-i place dincolo de gratii, am îndrăznit eu.

— A fost şi dincoace, dar e năzuroasă şi atacă pe neaşteptate. Nu o judec. Dacă aş fi fost tratat cu atâta cruzime aş fi făcut la fel.

— Drogul o face agresivă?

— Mai degraba lipsa lui. Vezi tu, Sonje, ferocitatea krakstarului negru este bine cunoscută, dar, deh, baratul pofteşte animal de casă nobil, să-şi impresioneze oaspeții la fel de îngălați ca şi el. Ca să-i facă pe plac, slugile baratului întind capcane perfide şi folosesc tot felul de fierturi ca să înfrângă puterea krakstarului. Mai rău e că atunci când scapă de sub stăpânirea drogului se dezlănțuie în ei o furie fără leac şi, ori atacă pe oricine le iese în cale, ori se izbesc orbeşte de stânci şi mor în chinuri.

Un fior i-a scuturat trupul. Îi citeam durerea în ochii trişti în care sclipeau lacrimi neplânse.

— De trei ori s-au întâlnit lunile pe cer de când mi-au adus-o. De atunci o tot îndes cu leacuri şi încerc să o scot din starea asta. Nu vrea şi pace. Îi mai povestesc câte ceva şi parcă ar înțelege. Nici măcar nu toarce, doar îşi mai saltă câteodată capul şi stă cu urechile ciulite, ca acum.

Vrând parcă să-l contrazică, fiara şi-a întins aripa cu o smucitură scurtă atingând tavanul temniței. Îi simțeam claustrarea. Îmi venea să smulg gratiile şi să o eliberez. S-a săltat pe labele din față şi cu capul îndesat în gratii m-a adulmecat. Am

întins mâna spre ea. Mi-a pufnit cald în palmă după care am simțit asprimea limbii.

— Ia te uită, s-a mirat Munte-Sur. Te pomeneşti... Fii cu băgare de seamă, e imprevizibilă, a şoptit îngrijorat. Te poate sfârteca într-o clipă.

Încurajat de atitudinea felinei, am ignorat orice avertisment şi cu cealaltă mână am început să o scarpin sub bărbie. Încântată de tandrețea neaşteptată a prins a toarce încetişor.

— Hai că am trăit să o văd şi pe asta. Ai zice că te place. Tiii, ce treabă bună. Ar trebui să vii mai des pe aici.

A urmărit tăcut joaca noastră. Un gând îl tot săcăia, îl vedeam cum se frământă.

— Când te gândeşti că Măicuța Sadria se trăgea tot din neamul Furiei Întunecate şi totuşi a fost prima îmblânzită. Poate totuşi nu a fost îmblânzită, mă gândesc eu. Poate a ales să trăiască în preajma oamenilor, dar nu a oricăror oameni. Puțini au fost cei care s-au înfrățit cu krakstarii negri. Nimeni nu ştie de ce, dar, dacă îmi amintesc eu bine, toți au fost cronicari ori curieri. Niciodată războinici sau străjeri. Ceva i-a atras spre oamenii ăştia şi, chiar dacă îşi iubesc libertatea mai mult ca orice, le-au devenit mai degrabă ocrotitori decât tovarăşi de luptă. Da, da. De fiecare dată krakstarul negru a fost cel care a ales.

Cuvintele lui Munte-Sur mi-au stârnit un sentiment profund. Îmi doream din tot sufletul să aibă dreptate. Mi-a revenit în minte povestea lui Tiamar şi a sălbaticei ei ocrotitoare, Adierea Nopții. Ceva din adâncul ființei mele îmi spunea că nimic nu era întâmplător şi că fetița tăcută m-a adus în fața gratiilor cu un scop.

Zile la rând am revenit lângă noua mea prietenă. Îmi împărțeam timpul între studiul asiduu alături de copiii Samirului

şi îngrijirea ei. Cu fiecare zi devenea tot mai puternică. Obişnuiam să-i citesc pasaje din jurnalul meu şi era tot mai atentă. Adormeam târziu în noapte cu capul sprijinit de gratiile devenite inutile şi cu mâna adâncită în blana moale sub care uriaşa felină îşi torcea bucuria.

Vizitele lui Munte-Sur erau tot mai vesele, iar gratiile erau coborâte în podea tot mai des, motiv de mare fericire şi totodată bun prilej de joacă pentru noi. Într-una din nopți, mai spre dimineață, a decis că a sosit momentul să părăsim fundătura întunecată şi să ne bucurăm de briza proaspătă, sub lumina arămie a Galatheiei. Paşii mari ai lui Munte-Sur ne-au călăuzit spre deschiderea largă a Căldării Krakstarilor. Spre marea mea bucurie, am fost întâmpinați de Strigătul Furtunii care a salutat-o galant pe buna mea prietenă şi, cu gesturi tandre, după o bună dezmorțire a aripilor, a invitat-o la un zbor spre zorii unei noi zile.

Şi acum, când scriu aceste rânduri, revăd în minte aripile ocrotitoarei mele despicând răsăritul. În acea zi am strigat-o pentru prima dată pe numele ei adevărat, **Aripa Zorilor**.

Va urma…

Michael Palmer

FRĂȚIA ASISTENTELOR

Thriller

Michael Palmer

FRĂȚIA ASISTENTELOR

1982

Traducerea: Ştefi Todo

EPISODUL VII

Capitolul 15

— E timpul să te mişti, fiule. E nişte apă de gură în cana asta. Dă-ți cu nişte apă rece pe față şi plimbă chestia asta prin gură un minut. Te va ajuta să te trezeşti.

David se strădui să deschidă puțin ochii. Prima imagine în dimineața asta era la fel cu ultima din seara trecută. Bare. De această dată bare înguste, albastre şi albe de la perna dură de sub capul lui. Ofițerul era un bărbat exagerat, cam de 40 de ani, cu o burtă care se revărsa peste pantaloni. Se sprijini de marginea uşii celulei şi privi cu răbdare la David care se forța să se ridice şi să-şi alunge somnul.

— Poți vorbi, fiule?

David dădu din cap, privind chiorâş, apoi luă apa de gură. Ofițerul nu părea că se grăbeşte, aşa că lui David îi luă un minut să-şi dezmorțească durerea din muşchii gâtului şi spatelui, încercând în acelaşi timp să-şi dea seama ce-i cu el. Pentru un moment, cel puțin, teroarea şi confuzia din noaptea trecută nu mai erau. În locul lor era o senzație stranie, dar confortabilă, de bine. Genunchii îi erau amorțiți, se aplecă înainte şi atinse cu degetele podeaua.

Liniştit, se gândi el. *Chiar cu toată nebunia asta dar aici mă simt liniştit.* Apoi îşi aminti. Era în tabăra de vară. Avea 11, nu 12 ani. O crampă în stomac în timp ce înota departe de mal. Într-o clipă era la fund, durerea străbătându-i pântecele şi apa forțând intrarea în plămâni. Apoi, la fel de rapid cum apăruse, durerea şi teroarea dispărură. În locul lor, aceeaşi linişte detaşată. Murea – şi atunci şi acum – neajutorat, murea.

Obrajii graşi ai sergentului pufniră într-un rânjet.

— Mă bucur să văd că te simți mai bine, spuse el. Băieții de azi noapte erau îngrijorați. Au spus că nu erai în stare nici să te mişti, cu atât mai puțin să dai telefonul pe care ei ți l-au pus la dispoziție.

Când văzu că David nu răspunde, spuse:

— Te simți mai bine, nu?

— Oh, da, sunt bine, mulțumesc, spuse David rezervat, testându-şi încă corpul şi sentimentele.

— Oricum, unde sunt?

— Districtul unu, răspunse bărbatul.

Se uită la David, din nou îngrijorat.

— Eşti în închisoarea din districtul Unu în Boston. Înțelegi asta?

David aprobă.

— Trebuie să mergem. Trebuie să mergi la tribunal. Judecătorul şi oamenii de acolo te vor ajuta. Nu-ți face griji.

David se uită năucit când polițistul îi punea cătuşele la mâna dreaptă şi îl conducea afară din celulă. Zâmbi politicos la bărbatul negru, cu părul argintiu care era prins şi el cu cătuşele. Calm, se concentră la mâinile lor încătuşate, una albă şi una neagră, şi urcă într-o maşină a poliției.

— Mă numesc Lyons, spuse negrul în timp ce maşina porni. Reggie Lyons.

Fața lui înțeleaptă avea nenumărate riduri adânci lăsate de ani de viață grea şi câteva mai superficiale săpate de lucruri mai simple.

— David. Eu sunt David, răspunse el.

— Nu ai mai fost pe aici înainte, David, nu-i aşa?

David ridică din umeri, se uită pe fereastră şi dădu din cap.

— Bine, aici e în regulă. Camera de la Suffolk e cea mai rea, omule. Vreau să spun că e o gaură.

David se uită la o motocicletă care trecu pe lângă ei şi aprobă absent.

— Hei, eşti bine? Nu contează prea mult. Dacă eşti nebun e mai bine. Doar stai aproape de bătrânul Reggie. Voi avea grijă de tine.

Camera era de fapt o colivie. Locul de aşteptare pentru prizonierii care aşteptau să apară la tribunal. 20 de bărbați, toți „presupus nevinovați" erau înghesuiți înăuntru – răpitori, beți, vagabonzi, criminali, tâlhari. Pe afară, vreo jumătate de duzină de avocați țipau ca să se audă unul pe altul şi să fie auziți.

— Perkins, care dintre voi e Perkins?…

— Pe cuvânt, Arnold, nu mă interesează dacă e vinovat sau nu. Ori înhață prima ofertă şi salvăm un proces ori mergem la proces amândoi şi va petrece de la trei la cinci ani la Walpole…

— Uite, băiatule, ştiu ce ai văzut la Perry Mason, dar nu aşa funcționează lucrurile. Azi nu ne declarăm vinovăția sau nevinovăția. Azi discutăm despre bani. Dacă ai câțiva sau poți face rost, te scoatem pe cauțiune. Dacă nu, vei aştepta procesul în Charles Street. Nimănui nu-i pasă de povestea ta acum. Azi e vorba doar de cauțiune. Înțelegi? Numai cauțiunea.

David se înghesuise într-un colț şi se holba la lanțurile de la fereastra înaltă, opacă din cauza mizeriei. Încet-încet, realitatea – şi teroarea – se întorcea. Se gândea la spital. Sălile de operație erau deja la al doilea caz pe ziua de azi.

— Hei, David, ai un avocat?

Reggie Lyons stătea lângă el, sprijinit de o margine a coliviei. O țigară îndoită i se mişca în colțul gurii când vorbea.

— Ah, nu Reggie, nu am, răspunse David absent. Cel puțin nu ştiu nimic.

O presiune inconfortabilă îi apăsa oasele pieptului. Încercă să-şi aducă aminte când a mâncat ultima dată. Când a alergat ultima dată de-a lungul râului. Privi de jur împrejurul coliviei cu îngrijorarea crescându-i în fiecare secundă şi împreună cu ea o disperare uriaşă.

— Shelton? David Shelton. Care dintre voi e Shelton?

Portărelul era un bărbat scund şi îndesat, de aproape 50 de ani. Îți dădea senzația, probabil din cauza privirii din ochii lui, că ocupația principală în afara tribunalului ar putea fi ruperea aripilor insectelor.

Reggie Lyons se aplecă spre el şi şopti:

— David, să nu fii speriat acum. Du-te acolo şi gândeşte-te la o plajă sau la un alt loc preferat. Toate uniformele şi robele alea sunt doar nişte haine. Un joc pe care-l joacă ca să se impresioneze unul pe altul şi să ne sperie pe noi.

David se întoarse şi se uită la fața fără vârstă a lui Reggie.

— Mulțumesc, spuse el cu voce răguşită. Mulțumesc mult.

Bărbatul se uită la el cu curiozitate, apoi luă una din mâinile lui David în mâinile sale. Palmele lui aveau pielea bătătorită şi îngroşată.

— Noroc, omule, şopti el. Nu te lăsa.

Portărelul pântecos îi puse cătuşele lui David şi păşi afară din colivie. Un moment mai târziu, stătea în boxa acuzațiilor. Țarcul de trei picioare înălțime, un pătrat cu latura de patru picioare, era o insulă de lemn separată de restul curții. I se spuse să stea în picioare şi îşi propti picioarele de un panou de lemn în timp ce noi cuvinte, noi voci şi scene îşi făceau apariția în coşmarul lui. Funcționarul care citea acuzațiile era o femeie bătrână care arăta de parcă fusese născută în vechea sală de tribunal.

— Plângerea numărul 31947 făcută de John Dockerty reprezentând cu respect oraşul Boston, Suffolk, împotriva lui David Edward Shelton din Boston, Suffolk care în ziua de 2 octombrie, violând Legile Supreme, capitolul 265, secțiunea 1, a omorât-o ilegal pe Charlotte Winthrop Thomas cu intenție, injectându-i în corp o cantitate de sulfat de morfină. Curtea a înregistrat pledoaria acuzatului de nevinovăție.

David se lăsă mai tare pe panou în timp ce procurorul districtual, un tânăr slăbănog cu câte două inele pe fiecare mână, prezentă pe scurt cazul împotriva lui. Nu înregistră decât cuvinte şi fraze disparate... cu premeditare... folosirea deliberată a cunoştințelor şi îndemânării... identificat clar ca şi... criminal, la fel de atroce ca oricine altcineva implicat cu pasiune...

— Doctore Shelton înțelegeți acuzațiile care vi se aduc? întrebă mecanic judecătorul.

David aprobă din cap.

— Vorbiți, vă rog. Înțelegeți acuzațiile?

— Da, reuşi să spună David.

— Şi aveți un avocat?

Câteva secunde fu o tăcere totală în încăpere. Apoi se auzi o voce din ultimul rând de scaune.

— Da, da, are, Onorată Instanță.

Un bărbat slab, îmbrăcat cu un costum din trei piese, se ridică şi se îndreptă spre judecător.

— Dumneavoastră îl reprezentați pe acest bărbat, domnule Glass?

— Da, Onorată Instanță.

— Să se consemneze că acuzatul e reprezentat de domnul Benjamin Glass.

Ochii lui David se îngustară când îl studie pe bărbatul care venise să-l apere pe el. Părul negru… subțire… părul îngrijit pieptănat… servietă de piele neagră… Verighetă de aur gravată. Glass se îndreptă către el şi îi zâmbi încurajator.

— Eşti în regulă? întrebă el încet.

David reuşi să dea din cap.

— Eşti alb ca o fantomă. Ai nevoie de un doctor sau de ceva?

Era impresionat. Fața avocatului era întunecată, de culoarea măslinei, tânără şi fără riduri, dar în acelaşi timp matură şi sigură. Cercuri întunecate subliniau intensitatea ochilor.

— Îmi pare rău că am întârziat. Lauren a luat legătura cu mine doar azi dimineață. Lasă-mă să te scot de aici şi apoi discutăm.

Ben Glass se apropie de judecător.

— Onorată Instanță, vreau să introduc o cerere de cauțiune şi o petiție pentru o audiere.

Se uită slab la David. Dar postura lui, poziția capului inspirau încredere. Era lumea lui, realiză David, sala lui de operație.

— Mulțumesc Lauren, şopti el.

Pentru prima dată apăru o rază de speranță în tot acest coşmar.

— Pe ce bază? întrebă judecătorul.

— Onorată Instanță, doctorul Shelton este un chirurg respectat, fără antecedente penale şi fără semne recente că ar avea nevoie de o observare şi o evaluare psihiatrică.

— Foarte bine. 50 de mii de dolari numerar.

— Onorată Instanță, spuse Glass exact cu doza necesară de credibilitate, acest bărbat o fi el doctor, dar vă asigur că nu e milionar. Vă rog, economisiți timpul pentru un drum la curtea supremă în după masa asta. Faceți-o 100.000 de dolari dar lăsați-ne să plătim cu un angajament.

Judecătorul îşi uni vârfurile degetelor câteva secunde, apoi spuse:

— Bine, domnule Glass. Cauțiunea e de 100.000 de dolari.

— Mulțumesc, Onorată Instanță.

Ben îl luă pe David de braț şi, cu portărelul alături, îl conduse afară din tribunal.

— Eşti aproape acasă, David. Prietenul meu care garantează va dori 10.000 de dolari. Îi ai?

— Eu... nu cred, spuse David.

— Familie? Poți să-i ceri părinților tăi sau altcuiva?

— Părinții mei sunt morți. Eu.. am doi frați şi... oh, o mătuşă care m-ar putea ajuta. Ce se întâmplă dacă nu fac rost de banii ăştia?

— Crede-mă, nu vrei să se întâmple aşa ceva. Locul unde ai stat noaptea trecută e un palat comparativ cu Charles Street, unde te vor trimite acum. Să-ți spun ceva. Maury Kaufman, omul care garantează, s-a îmbogățit de pe urma clienților mei aşa de mult încât îmi e dator. Va fi de acord să amâne o zi primirea banilor decât să rişte să mă piardă. Azi e miercuri. Voi vorbi să amâne până vineri primirea banilor. E bine?

— Bine, spuse David în timp ce portărelul îi scotea cătuşele şi îl împingea înapoi în colivie.

— Şi, domnule Glass, mulțumesc.

— David, sper ca asta să nu-ți diminueze încrederea prea mult dar în timp ce tu învățai la facultate eu eram un copil hippie flower-power împins în demonstrațiile anti-război. Spune-mi Ben. Poți să-mi spui domnule Glass doar dacă îți va fi mai uşor când va trebui să-mi plăteşti nota.

Se întoarse şi se îndreptă spre hol în timp ce portărelul închidea uşa.

— Hei, David, acest fante de Glass e avocatul tău?

O scobitoare luase locul țigării din colțul gurii lui Reggie Lyons.

— Cred că da, spuse David, mulțumit că-i mai revenise vocea.

— Bine atunci. Cred că nu trebuie să-mi mai fac griji pentru tine. Nu aşa arată, dar l-am văzut de câteva ori la tribunal. Fantele ăsta e un tigru. Vreau să spun că el e cel de care ai nevoie.

— Mulțumesc că mi-ai spus, Reggie. Mi-e de folos, spuse David zâmbind. Ai fost grozav cu mine. Spune-mi, pentru ce eşti aici?

Lyons zâmbi şi făcu cu ochiul.

— Doar aşa, tovarăşe, doar aşa.

Pe semnul de deasupra barului scria „Delicatesele lui Paddy O'Brian, cel mai renumit evreu irlandez de la Mayor Briscoe".

— N-am auzit niciodată de acest loc.

David zâmbi când se aşează pe banca de lemn în fața lui Ben. Frunze de trifoi şi Steaua lui David se vedeau peste tot.

Pe peretele de deasupra lor era o fotografie a unui grup de golani irlandezi revoluționari, atârnată lângă una cu un tanc israelian curat lună.

— Eşti evreu? întrebă Ben.

— Nu.

— Eşti irlandez?

— Nu.

— Atunci nu e de mirare că nu ai auzit de acest loc. Dar mai devreme sau mai târziu toți ajung pe aici. Şi uite că şi tu.

— Mulțumită ție.

— Asta fac eu, răspunse Ben prozaic. Dacă apendicele meu explodează într-o zi ar trebui să mă pot întoarce aici şi să pot savura mâncarea, mulțumită ție. Aşa merg lucrurile, nu-i aşa?

— Aşa e.

David ştia că atât conversația uşoară pe care o avuseseră de la plecarea de la tribunal cât şi alegerea acestui restaurant vibrant, fuseseră orchestrate cu grijă de Ben. Ştia şi că fuseseră alegeri înțelepte. Încetul cu încetul se relaxa. Încetul cu încetul simțea că îi revine speranța. Ben comandă un platou cu delicatese din care se puteau sătura uşor zece oameni.

Mâncară în tăcere o vreme, apoi spuse:

— Probabil nu e corect că aştept până după ce mănânci ca să discutăm onorariul meu, dar acesta e modul în care noi ne hrănim. E 10.000 de dolari, David.

David tresări pe moment apoi ridică din umeri şi luă o gură de apă. Dintr-o dată o datorie de 20.000 de dolari părea o nimic toată în întregul coşmar.

— Nu am atâția bani, spuse el plat.

— Pot să aştept plata mai mult decât Maury, omul care a depus garanția, dar mă aştept să fiu plătit.

David strânse din buze.

— Cred că după ce am fost acuzat de crimă şi am petrecut o noapte în celulă nu mai e loc de falsă mândrie. Sunt sigur că pot împrumuta banii dacă renunț la vanitatea mea suficient cât să cer. Frații mei probabil că vor dori să mă ajute. Şi mai am un prieten care deține Northside Tavern.

— Rosetti?

— Îl cunoşti pe Joey?

— Nu foarte bine, dar destul cât să ştiu că este genul acela de prieten pe care merită să-l ai. Cumva Rosetti a fost întotdeauna capabil să păstreze limita între băieții de cartier şi restaurant, fără să cadă pe nicio parte. Dacă e prietenul tău aş zice să-i dai un telefon.

— Dacă trebuie o voi face.

— Aşa cum am spus, mă aştept să fiu plătit.

David aprobă din cap.

— Atunci sunt avocatul tău, spuse Ben, întinzându-se să-i strângă mâna. Acum pot să-ți spun ce vei primi pentru banii tăi şi ce trebuie să faci tu ca să mă păstrezi. Tu vei primi tot ce pot să-ți dau, David. Timp, prieteni, influență, dulciuri, orice ai nevoie. În schimb vreau un singur lucru de la tine, în afară de taxă, care e…

Făcu o pauză ca să accentueze.

— Sinceritate. Vreau să spun totală, nu rahaturi, nu aiureli, sinceritate totală. Nu va exista a doua şansă. Dacă te prind chiar cu cea mai mică

născocire va trebui să-ți găseşti un alt avocat. Există destule surprize neplăcute în această meserie fără să trebuiască să-mi fac griji că voi avea neplăceri şi din partea clientului.

— Sunt de acord, spuse David.

— Bine. Ce-ar fi să începi prin a-mi povesti ceva despre tine? Presupune că nu ştiu nimic.

În acel moment un bărbat micuț cu pistrui şi părul roşu ca morcovul dădu buzna şi se aşează la masa lor. Purta un şorț cu o stea mare a lui David desenată pe el. Accentul lui irlandez puternic făcea ca vorbele să pară cântate.

— Benjy, băiatul meu. Văd că iar ți-ai deschis anexa biroului aici.

— Bună, Paddy. A trecut o vreme.

Ben îi scutură mâna.

— Locul arată bine. Uite, el e prietenul meu, David. E chirurg, aşa că ar fi bine să ții această gloată bătăuşă în linişte cât lucrăm ori va grefa câteva părți din corpul lor pe ținta ta.

Paddy O'Brian râse şi îl bătu pe David pe umăr.

— Faceți-vă treaba dacă aici vă simțiți bine. Acest Benjy e la fel de bun avocat cât e de priceput la a înhăța cecuri, aşa că ai grijă. Voi băieți vedeți-vă de afacerea voastră. Vă voi trimite două halbe din partea casei.

— Numai una Paddy, spuse Ben.

Ochii lui îi întâlniră pe cei ai lui David.

— Pentru mine.

— O halbă şi o cola, imediat, spuse bărbatul micuț fără să clipească.

— Deci să presupun că nu ştii nimic, nu?

David zâmbea.

— Am întârziat dimineață pentru că am stat de vorbă cu John Dockerty, explică Ben. Nu am stat destul ca să aflu prea mult, dar pot să-ți spun că nu ascunde nimic din ce ştie. Te rog, fă-mi plăcerea şi doar presupune că nu ştiu nimic, bine?

— Bine.

David ridică din umeri.

— Cât de mult în trecut?

— E povestea ta, spuse Ben.

— Povestea mea…

Pentru un moment vocea lui David se pierdu în timp ce evenimente şi oameni îi copleşeau gândurile.

— Începe destul de nevinovat, cred. Doi frați mai mari. Părinți iubitori, decenți. Un gard alb. Temele. Când aveam 14 ani totul a început să se prăbuşească. Mama a făcut cancer. Era în creierul ei înainte ca oricine să-şi dea seama că-l are. Chiar şi aşa a mai trăit opt luni triste. Tata avea un mic magazin. Electrocasnice. L-a vândut ca să o poată îngriji pe mama în perioadele în care nu era în spital. La câteva săptămâni după moartea ei a avut un atac de cord. A murit înainte de a atinge podeaua, aşa mi s-a spus.

Tot nu sunt sigur de ce, dar de atunci încoace tot ce mi-am dorit a fost să devin medic. Chirurg. Chiar de atunci.

S-au scurs ani buni de când David a trecut prin toată povestea asta. Se simțea surprins cât de uşor îşi găsea cuvintele.

— Genul acesta de lucruri te interesează? întrebă el.

Ben aprobă.

— Mătuşa şi unchiul meu au avut grijă de mine până la colegiu, apoi m-am descurcat de unul singur. Nu am fost niciodată vreun geniu, dar am ştiut ce vreau şi m-am luptat cu dinții să obțin. Burse şi servicii tot timpul facultății de medicină. Am descoperit care credeam că îmi sunt limitele şi le-am depăşit. Pe la mijlocul facultății au început să se vadă efectele. Eram un fel de copil minune în spital, dar în afara lui pierdusem controlul. Fumam prea multe țigări, nu dormeam nopțile, apăruseră depresiile care nu voiau să dispară. M-am luptat în singurul mod pe care-l cunoşteam. M-am cufundat în muncă. Privind înapoi, sunt sigur că dacă n-ar fi furat vreun copil semnul STOP, m-aş fi prăbuşit atunci.

Ben tresări, apoi zâmbi.

— O femeie?

David aprobă.

— Ginny. Maşinile noastre s-au ciocnit într-o intersecție. Semnul de pe partea ei dispăruse. Ironia e încă dureroasă. Am cunoscut-o datorită unui accident, apoi…

Pentru prima dată nu-şi găsea cuvintele. Ben ridică o mână.

— David, dacă e prea dureros pentru tine acum putem s-o facem altă dată. Oricum, mai devreme sau mai târziu, sunt lucruri pe care trebuie să le ştiu.

David se jucă puțin cu paharul, apoi spuse:

— Nu, sunt bine. Doar opreşte-mă dacă devine prea sentimental sau prea plictisitor.

Ben zâmbi şi îi făcu semn să continue.

— Ne-am căsătorit după şase luni. Era decorator de interioare. Era o persoană extraordinară. Întreaga mea viață s-a schimbat doar datorită faptului că o aveam alături. În următorii patru ani tot ce făceam mi se părea magic. Şeful departamentului de chirurgie de la White Memorial m-a rugat să mai stau un an ca şef al rezidenților. Acest post e cam singurul din care un chirurg poate obține mai departe un loc de şef. Aşa că aveam de toate. Cel puțin pentru un timp. Am avut o fetiță, Becky. Mi-am terminat rezidențiatul şi am început să profesez. Apoi a fost accidentul. Eu conduceam. Eu… bine, cred că detaliile nu sunt importante. Becky şi Ginny au murit. Într-o clipă. Eu am avut răni şi zgârieturi, dar nimic important. Exceptând faptul că, în felul meu, am murit şi eu. Niciodată nu m-am întors cu adevărat la muncă. Dintr-un băutor doar la ocazii, aproape antialcoolic, am ajuns un bețiv. Un chef continuu. Mulțumesc lui Dumnezeu, am avut destul bun simț să stau departe de sala de operații. Totuşi mă mai ocupam de cazuri minore la cabinetul meu. Apoi a început ciclul medicamentelor. Versiunea mea de schimbare a locurilor

pe Titanic. Un medicament să te trezeşti, altul ca să dormi. Cunoşti povestea. La început, asociații mei au fost toleranți. Chiar doreau să mă ajute. Deşi, câteodată, am reuşit să le înşel încrederea destul de brutal cât să-i îndepărtez. Am dus-o aşa cam un an. În final, am fost dat afară. Nu ştiu cum s-a întâmplat pentru că eram adâncit în altă beție.

— E un ciclu nenorocit din care e greu să ieşi, spuse Ben.

— Singur e greu. Asta e sigur. Într-o dimineață m-am trezit într-o cuşcă. Singurul meu prieten rămas n-a mai suportat. De fapt, mă dusese la un spital. Institutul Briggs.

Ben dădu din cap, arătând că ştie despre acel loc.

— S-a dovedit a fi un loc fantastic pentru mine, dar nu în acele prime săptămâni. Nu avea clanță la uşă. Erau gratii la ferestre. Totul... Nu ai adormit?

Ben râse scurt.

— Cunosc frânturi din povestea ta de la Lauren şi Dockerty, spuse el dând din cap, dar nu aşa. Să fii închis azi noapte...

David se cutremură.

— Nu am forma clasică de claustrofobie. Cel puțin, aşa cred. Doar că din acele prime săptămâni la Briggs gândul de a fi închis sau blocat într-un spațiu mic îmi dă acea senzație chinuitoare, groaznică în stomac şi câteodată transpirații reci care...

Se opri şi reuşi să zâmbească.

— Chiar sună de parcă ar fi claustrofobie, nu?

— Nu-mi plac etichetele, spuse Ben. Şi nici nu contează.

David înghiți să-şi curețe gâtul uscat apoi bău o jumătate de pahar cu apă.

— Să continuăm... Nu prea mai e mult de spus. Câteva luni la acel institut şi eram pregătit să mă întorc la muncă. Dar nu ca şi chirurg. Am petrecut aproape trei ani ca generalist într-o clinică din oraş, apoi am mers şi am repetat ultimii doi ani din rezidențiatul în chirurgie. M-am alăturat personalului de la Boston Doctors în urmă cu doi ani. Nu a fost uşor, dar lucrurile începeau să meargă mai bine. Cel puțin până acum o săptămână.

— David, deja e mult mai mult decât am sperat că vei putea să-mi spui până în acest moment, spuse Ben. Sunt recunoscător că ai făcut asta. Îmi faci treaba mult mai uşoară.

David se uită întrebător la el.

— Sunt curios, spuse el. De ce nu m-ai întrebat dacă sunt vinovat de crimă?

Ben zâmbi şi îşi cuprinse obrajii cu palmele.

— Dar am făcut-o, prietene. De mai multe ori şi în mai multe feluri. Şi te-ai apropiat atât de mult de mine încât aş muta munții din loc ca să nu mai fi rănit.

— Mulțumesc, şopti David. Ben, când ai vorbit cu Lauren ți-a...? Ce vreau să spun e că ne-am certat şi...

— David, nu vreau să mă amestec în problemele voastre, dar trebuie să-ți spun ceva. O cunosc pe Lauren Nichols de ani de zile. Este o femeie strălucitoare, incredibilă, care, prin alegeri sau datorită sorții, nu a dat piept cu prea multe adversități în viața ei. Ea... ea... m-a rugat să-ți dau asta.

Scoase un plic roz şi i-l dădu lui David.

— Nu prea sunt dubii în privința conținutului, nu?

David împături plicul şi îl băgă în buzunar.

— Nu, cred că nu, răspunse Ben gentil. E în regulă să mergi acasă? Vreau să spun, dacă ai nevoie de un loc unde să stai la noapte...

— Nu, mulțumesc, Ben. Voi fi în regulă. Serios.

— Te voi suna mâine, spuse Ben.

— Mâine, răspunse David ca un ecou.

Cerul ca de oțel al după amiezii era înspăimântător, dar ploaia rece din ultimele câteva zile se oprise. Distanța de la Paddy O'Brian până la apartamentul lui era de două mile şi, neavând niciun motiv să se grăbească acasă, David se plimbă liniştit, oprindu-se o dată pentru a cutreiera prin cimitirul unde era înmormântat Paul Revere. Se gândi că era locul potrivit unde să citească biletul de la Lauren. Nu trebuia, se decise el apoi, să se supere. Nota era exact ce se aştepta – destul de formală – o treime – mulțumesc pentru tot – şi două treimi – nu părea că lucrurile pot merge mai departe pentru noi.

— Cred că mă dorea numai la bine şi la bine, spuse el în timp ce rupea biletul în bucăți şi împrăştia ceremonios petalele roz pe un mormânt vechi.

Era şi el surprins de cât de puțin îl durea. Poate că era din cauză că pierderea relației era doar o altă cărămidă care cădea din zidul vieții lui. Apoi, în timp ce abia mergea spre parcul din Boston, începu să realizeze că niciodată nu se simțise total în largul lui în preajma lui Lauren. Era în mare parte vina lui că o forțase să intre în spațiul pe care Ginny îl umpluse în viața lui. Chiar după ce începuse, el condamnase relația cu speranțele lui.

Pe măsură ce se apropia de parc străzile se umplură de oameni care mergeau grăbiți spre casele lor. Oameni de afaceri traşi la față, grupuri de secretare care chicoteau şi femei de carieră stilate, toți trecând prin parcul înverzit în drumul lor care lega ziua de seară. Un timp David se distră încercând să stabilească un contact vizual cu toate persoanele pe lângă care trecea. În primele minute scorul fu de 0 conexiuni la 25. Se uită în jos la trotuar, întrebându-se dacă nu cumva e acolo ceva pe care nu l-a observat. În final, parie cu el însuți că dacă reuşeşte să stabilească un contact clar, de netăgăduit, cu privirea altei persoane înainte de a ajunge acasă, coşmarul care urmase morții Charlottei Thomas, se va sfârşi curând.

Când ajunse pe Commonwealth Avenue, începu din nou o ploaie uşoară, rece. Grăbi paşii. La un bloc de el, un domn în vârstă, slab, stătea pe o bancă citind ediția de seară a Boston Globe. Verifică ploaia cu palma întinsă şi hotărî că era timpul să termine ultimul paragraf al articolului despre omorul din milă de la spitalul Doctors. Era pe pagina a treia, un articol de două

coloane, descriind cu detalii arestarea şi trimiterea în judecată a lui David. Neputând să găsească rapid o fotografie a lui, reporterul a scos una a lui Ben Glass din arhiva ziarului. Bărbatul mic, dar energic termină articolul, împături ziarul şi-l puse sub braț şi porni spre casă. Pierdut în gânduri despre povestea pe care tocmai o citise, omul nu observă încercările lui David de a stabili un contact vizual.

Capitolul 16

— Chrissy, verifică baia. E în regulă? strigă Lisa în timp ce se îmbrăca cu o fustă şi îi încheia fermoarul.

— Lisa, baia arată bine. Ți-am spus, nu-ți face griji. Mai am o oră până vine. Am destul timp să curăț.

Christine luă un disc şi îl puse la locul lui pe raft, aranjându-le şi pe celelalte. Simțea că îi creşte teama şi are presimțiri urâte de când Dotty Dalrymple sunase şi acum îşi dorea să plece odată colega de cameră ca să aibă puțin timp pentru ea înainte de sosirea femeii. Directoarea asistentelor nu-i dăduse niciun indiciu despre motivul vizitei, dar îi era greu Christinei să creadă că vizita putea fi legată de altceva decât de moartea Charlottei Thomas. Îi trecuse prin minte să sune la Comitetul Regional de Evaluare, dar hotărâse că era o prostie din moment ce nu ştia exact care e situația.

Lisa apăru în sufragerie goală de la brâu în sus.

— Carole, îmi pun sau nu sutien pentru acest tip?

— E o primă întâlnire, Lisa, strigă Carole din camera ei. Nu-l lăsa să te atingă şi nu va şti dacă ai sau nu.

— Tu ce crezi, Chrissy?

Christine o evaluă un moment.

— A fost un sezon mort. Cred că ar trebui să faci orice.

Vocea ei suna mult mai puțin încurajator decât ar fi dorit. Lisa ridică din umeri şi-şi trase o bluză pe ea.

— Pari încordată la maxim. Vrei să vorbim despre ceva?

— Crede-mă, spuse Christine, dacă aş avea ceva să-ți spun, aş face-o. Niciodată nu m-a mai vizitat domnişoara Dalrymple, asta-i tot. Ar putea dori să mă promoveze sau să mă concedieze. Habar n-am. Ascultă, distrați-vă. Sper că e drăguț. Şi mulțumesc că m-ai ajutat să fac curățenie.

— Oh, stai o clipă!

Lisa pocni din degete şi dădu buzna în camera ei, vorbind între timp.

— Acestea au venit mai devreme în după masa asta. Cred că în timp ce erai plecată.

Se întoarse cu o vază de flori.

— Cred că vor arăta foarte bine aici lângă fereastră... nu, pe masă... nu, cred că...

— Lisa, sunt minunate. Cine le-a trimis?

— Căminul. Da. Sunt perfecte pe cămin.

— Lisa, cine?

— Oh, sunt de la Arnold. Arnold Ringer, sfărâmătorul de inimi de la birou. Prostul crede că e calea cea mai scurtă spre trupul meu. Şi ştii ceva?

— Are dreptate!

Ambele spuseră acele cuvinte deodată, apoi pufniră în râs.

Christine făcea ordine în bucătărie când sună soneria. Un moment mai târziu Carol şi Lisa îşi luară la revedere şi rămase singură. Singurătatea ei dură cât un suspin şi o plimbare până în sufragerie şi înapoi. Cu o simbolică bătaie în uşă Ida Fine intră. Avea împăturit sub braț un exemplar de seară din Globe. Începu să vorbească înainte ca fata să-i poată spune că nu e momentul pentru o vizită.

— Deci, unde sunt celelalte două? Au ieşit? Şi tu de ce nu eşti cu ele?

Rar punea Ida o întrebare fără să-şi răspundă singură sau cel puțin să fie urmată de o alta, fără nicio legătură.

— Au o întâlnire, Ida, spuse Christine, sperând că vocea ei va transmite mesajul fără să trebuiască să fie prea ofensivă.

— Şi tu, cea mai drăguță dintre toate trei, nu ai? Eşti bolnavă, asta e? Nu te simți bine. Am sus nişte supă. Ştiu că voi, asistentele, sunteți prea şcolite ca să credeți în lucrurile astea, dar…

— Nu, Ida, sunt bine.

Nu era altă cale de a opri pe această femeie decât un asalt frontal.

— Sunt doar ocupată în seara aceasta. Şefa mea vine pe aici în curând, aşa că trebuie să mă pregătesc. Poate că mâine, sau chiar mai târziu în seara asta putem sta de vorbă, bine?

Ida trânti ziarul pe masă.

— Pun pariu că este despre doctorul care a ucis-o pe femeie la spitalul tău, spuse ea. Încă doctor. Mama mea a vrut întotdeauna să mă mărit cu un doctor, dar nu, eu am fost încăpățânată şi m-am măritat cu soțul meu, Dumnezeu să-l ierte…

Ochii Christinei se măriră şi o fixară pe Ida, care continua să vorbească.

— …nu că Harry a fost un bărbat rău, vreau să spun. A fost un bărbat foarte bun. Dar uneori…

— Ida, despre ce vorbeşti?

— Crima. David nu ştiu cum. Trebuie să fie evreu. Nu, nu poate fi evreu. Un băiat evreu să omoare un pacient? Nu pot…

— Ida, te rog!

Strigătul Christinei o făcu să tacă.

— Despre ce naiba vorbeşti?

— E chiar aici. În Globe. Credeam că ştii. Aici, ia ziarul. Lasă-mi doar partea cu programul TV. Am uitat să cumpăr un ghid TV când am fost la magazin.

Continuă să vorbească, dar Christine n-o mai auzea. Ziarul fremăta în mâinile ei chiar înainte de a-l deschide. „CHIRURG ACUZAT DE CRIMĂ DIN MILĂ, ELIBERAT PE CAUȚIUNE” citi ea. Obrajii i se înroşiră, apoi se albi.

— Oh, Doamne, spuse ea încet în timp ce citea reportajul despre arestarea şi punerea sub acuzare a lui David.

— Oh, Doamne…

Atacul verbal al Idei continuă încă un minut, apoi, în final, se opri.

Christine citi articolul cuvânt cu cuvânt, fără să observe privirea gazdei ațintită asupra ei. Ida aduse un scaun de la masa din bucătărie şi Christine se lăsă brusc pe el când citea ultimele rânduri. Surse de încredere de la Globe spuneau că Shelton comandase o cantitate mare de morfină în ziua în care a murit doamna Thomas. Avocatul Glass nu a comentat dovezile, dar a reafirmat că are încredere în nevinovăția clientului său.

— Când vor fi analizate toate faptele, spusese el, sunt sigur că adevărul va ieşi la iveală şi clientul meu va fi achitat.

Doctorul Shelton fusese eliberat cu o cauțiune de 100.000 de dolari. Nu se ştia data procesului.

Ida se repezi în bucătărie, udă o cârpă şi puse compresa rece pe fruntea Christinei. Cam un minut Christine nu făcu nicio mişcare să o oprească. În final dădu din cap şi îndepărtă blând mâna Idei.

— Bănuiesc că nu ai auzit? spuse Ida. Îl cunoşti pe acest David?

În mod miraculos se opri după a doua întrebare.

— Da, eu… îl cunosc.

David Shelton îi străbătuse gândurile din prima zi în care s-au întâlnit în Patru Sud. Nimic permanent sau copleşitor, sau chiar bine definit, dar era acolo. Interogatoriul lui Dockerty îi dăduse motiv să vorbească despre el cu celelalte asistente fără să iasă în evidență sau să pară prea interesată.

Ida Fine îşi frecă îngrijorată mâinile.

— Chrissy, fața ta e albă ca varul. Vrei să te ajut să mergi în pat sau… să sun un doctor?

Christine dădu din cap.

— Ida, sunt bine. Pe cuvânt. Dar am nevoie să rămân singură un timp. Te rog.

— Bine, plec, plec, spuse Ida.

Bosumflarea se simți în vocea ei, mai mult din reflex decât intenționat.

— Dacă ai nevoie de mine, sunt sus. Şi mâncare, dacă ai nevoie de mâncare… Păstrează ziarul.

Încă vorbea când ieşi pe uşă.

Christine citi încă o dată articolul, apoi scrise numele lui Ben Glass şi al firmei de avocatură în carnetul ei cu adrese.

Nu ştia de ce comandase David drogurile. Poate că bârfele din spital erau adevărate. Poate că lua droguri. Sau le vindea. Posibil ambele. Dar atât cât îl cunoştea ea, chiar dacă vag, nu o făcea să creadă că e adevărat.

Îşi apăsă tâmplele cu degetele când o durere surdă îi însoți fiecare bătaie a inimii. Chiar nu avea importanță, realiză ea, de ce comandase David morfina. Ştia ce făcuse ea cu fiola de la Frăție şi pur şi simplu nu-l putea lăsa pe el să sufere pentru asta. Păruse atât de corect, se gândi ea. La naiba, fusese corect.

Charlotte a dorit. Comitetul a aprobat. Nu a acționat singură. Închise ochii, simțindu-şi pulsul de parcă era un ciocan. Fiecare mişcare a capului făcea bătaia şi mai neplăcută.

Întinde-te, îşi spuse singură. *Găseşte nişte aspirină, nişte valium, ia ceva şi întinde-te.*

Clipi din cauza luminii din bucătărie care devenise deodată strălucitoare ca lumina soarelui, apoi se ridică în picioare. În acel moment soneria sună. Se mişcă greoi către aragaz. Ceai, trebuia să facă un ceai, se gândi ea. Soneria sună din nou, mai insistent. Cu un mormăit Christine se întoarse şi se îndreptă spre hol către uşa din față. Dotty Dalrymple, purtând o haină de ploaie roşie, arăta şi mai impunătoare decât de obicei. Zâmbi cald de sub o pălărie de ploaie şi păşi înăuntru.

— Asta e udă, spuse ea şi îi întinse umbrela ca pe un baston. Pot să o pun undeva?

Părea că se simte în largul ei. Bubuitul din capul Christinei începu să se mai domolească în timp ce aşeza umbrela lângă uşă şi lua haina de ploaie de mărimea unui cort.

— Ceai, spuse ea, uitând să o invite pe femeie înăuntru. Doriți nişte ceai?

— Puțin ceai ar fi bun, Christine. Zâmbetul lui Dalrymple crescu în timp ce intra în hol. În sufragerie?

Christine se mai calmă puțin.

— Oh, scuze, doamnă Dalrymple. N-am vrut să fiu atât de nepoliticoasă. Intrați… Îmi cer scuze pentru deranj, dar…

— Nu-i nimic, i-o tăie directoarea. E un apartament drăguț. Te rog, Christine, relaxează-te. Promit că nu te muşc.

Se uită prin cameră rapid, alese un scaun fără brațe de lângă canapea şi se aşează.

— Ai zis ceva de ceai?

— Oh, da, am pus apa pe aragaz. O încălzesc imediat.

— Cu lămâie, dacă ai, strigă Dalrymple. Dacă nu, simplu.

— Doar un minut, spuse Christine din bucătărie.

Căuta biscuiți în cutia de onix.

La naiba, mormăi ea, aruncând resturile de biscuiți la gunoi. În câteva minute aranjă două căni de cafea şi nişte felii de lămâie pe o tavă, se arse la un deget şi se tăie la un deget. Făcu doi paşi în sufragerie şi se opri, mai mult ca să nu răstoarne cănile. Dotty Dalrymple avea exemplarul din Globe deschis pe genunchi.

— Din reacția ta presupun că ai citit acest ziar.

Christine închise ochii şi respiră adânc. Dacă directoarea ei făcuse legătura dintre ea şi Charlotte, situația era foarte rea. Acum îşi dorea să fi sunat la Comitetul de Evaluare al Frăției pentru sfaturi.

— Eu… gazda mi l-a arătat cu câteva minute înainte, bâlbâi ea. E îngrozitor.

— Îl cunoşti bine pe doctorul Shelton? întrebă Dalrymple, arătând spre canapea.

— Nu, nu prea. Abia am schimbat câteva vorbe. Eu… eu abia săptămâna trecută l-am întâlnit prima dată.

Prea multe cuvinte, se gândi ea. *Ce ar putea să vrea?*

— Îi cunoşti trecutul?

Trecutul? Întrebarea o luă pe Christine pe nepregătite. De ce ar întreba-o Dalrymple despre asta? O suspecta? Încerca să o acopere cumva? Christine hotărî să continue să se bâlbâie până va afla scopul femeii.

— Trecutul lui? Nu prea. Nu mai mult decât nişte bârfe din spital.

— Bărbatul e cunoscut ca dependent de droguri şi probabil alcoolic. Ştiai asta?

Christine era prea şocată de declarația directoarei ca să răspundă. După un moment, femeia continuă.

— Cu câțiva ani în urmă a fost dat afară de la White Memorial. Alegerea lui ca membru al spitalului nostru a fost făcută în ciuda protestelor multor medici. David Shelton nu e considerat de încredere în profesia lui.

Fața lui David prinse contur în mintea Christinei – blândă şi intensă, cu ochii plăcuți, oneşti. Vorbele lui Dalrymple nu se potriveau cu imaginea.

— Eu… Nu ştiu ce să spun.

Dalrymple se aplecă în față şi o privi cu intensitate.

— Evident că sunt aici şi îți povestesc toate lucrurile astea cu un motiv.

Vocea ei părea stranie, aproape mistică.

— Christine, suntem surori tu şi cu mine. Surori.

Christine fu uimită.

— Am vrut atât de mult să-ți spun în acea după masă din Patru Sud, dar regulile mi-au interzis. Fac parte din Frăție încă din primele zile ca asistentă medicală. De fapt, fac parte din consiliul de conducere.

— Niciodată nu m-am gândit… vreau să spun, niciodată nu mi-am dat seama…

Dalrymple râse.

— Suntem câteva mii, Christine. În toată țara. Cele mai bune. Unite de acelaşi ideal şi de promisiunea noastră de a duce mai departe cauza demnității umane.

— Atunci ştii despre Charlotte?

— Da, draga mea, ştiu. Toți directorii ştiu, Comitetul de Evaluare din New England ştie şi, bineînțeles, Peggy ştie. Sunt aici în numele tuturor. Sunt aici ca să ajut.

— Să mă ajuți pe mine?

— Da.

Christine dădu din cap.

— Cine îl va ajuta pe doctorul Shelton? întrebă ea pe nerăsuflate.

— Draga mea, se pare că nu ai înțeles ce ți-am spus. Dalrymple se aplecă în față şi accentuă. Acest bărbat e…

Christine îi făcu semn cu mâna să tacă. Se uita spre o parte a casei. Dalrymple se uită întrebător spre ea, apoi spre locul în care i se îndrepta privirea.

— Am auzit ceva, şopti Christine. Acolo la fereastră.

Dalrymple înclină capul şi ascultă.

— Nimic, spuse ea încet.

Christine nu era convinsă. Se duse în vârful picioarelor la fereastră şi se uită afară. Atât cât putea vedea, nu era nimeni. Stătu acolo, lipită de perete, câteva minute. Tot nimic. În final, ridică din umeri şi se întoarse pe canapea.

— A fost un zgomot acolo.

— Probabil o pisică.

— Probabil.

Nu prea avea siguranță în voce. Dalrymple bău cu răbdare din ceai, aşteptând-o pe Christine să se concentreze destul cât să-şi poată continua discuția.

— Îmi… îmi pare rău, spuse Christine în final.

Dalrymple zâmbi.

— Înțeleg prin ce treci, dragă. Toate înțelegem, deşi o situație ca asta nu s-a mai întâmplat şi probabil nici nu va mai apărea. Nu avem o sarcină uşoară. Tot timpul avem decizii de luat şi puține dintre ele nu provoacă durere.

Vocea ei părea ascuțită, şi Christine se simțea tulburată din cauza asta.

— Ce sugerezi să fac?

— Nimic, draga mea. Absolut nimic.

Christine se holbă la ea neîncrezătoare.

— Domnişoară Dalrymple, nu-l pot lăsa pe acel om să sufere din cauza a ceva ce am făcut eu. Nu m-aş mai putea suporta.

Dalrymple îi susținu nepăsătoare privirea şi dădu din cap.

— Mi-e teamă, Christine, că mult mai mulți vor suferi dacă vei face vreo încercare să-l salvezi.

O presimțire îi strânse stomacul Christinei.

— Ce… ce vrei să spui?

— Peg, femeia cu care ai vorbit, e Peggy Donner. Cu 40 de ani în urmă a înființat Frăția Asistentelor Vieții. Şi-a dedicat întreaga viață dezvoltării acesteia.

— Şi?

— Christine, nu va permite ca tu sau altă asistentă să fie rănită pentru că a făcut ceea ce e drept. Se teme că dacă tu recunoşti, mai devreme sau mai târziu întreaga mişcare va fi expusă.

— Dar nu e adevărat, țipă Christine. N-aş dezvălui niciodată ceva despre asta.

— Te rog. Nu contează ce crezi tu că se va întâmpla, ci ceea ce crede Peggy. Vezi, înainte să-şi asume riscul ca lumea să afle despre noi dintr-o investigație sordidă a poliției şi de la presa dornică de senzațional, va face ea însăşi dezvăluirea.

Expresia lui Dalrymple era gravă.

— Are înregistrările noastre Christine. Toate. Dacă tu mergi la poliție, ea a promis consiliului de directori că le va face publice în felul ei. Oricum a dorit asta de câțiva ani. Numai presiunea din partea noastră a reținut-o. Am simțit că încă nu e timpul.

Bubuiturile din capul Christinei începură din nou.

— Asta... asta nu se poate întâmpla, murmură ea. Pur şi simplu nu se poate.

— Dar asta e, Christine. Şi carierele tuturor celor din Frăție sunt legate de amenințarea ta. Nici mie nu-mi place deloc situația, în ciuda disprețului personal pe care-l am pentru medicii degenerați ca doctorul Shelton. Oricum, trebuie să mă crezi, deoarece o cunosc pe Peggy de mulți ani. O va face.

Christine nu putu decât să dea din cap.

— Ne-am bucura să-ți iei o vacanță, continuă Dalrymple încet. Aş putea să-ți dau un concediu de, să spunem, trei sau patru săptămâni. Când te vei întoarce, un loc de şef de tură te va aştepta. Poate Grecia? Insulele sunt frumoase în această perioadă a anului. O lună la soare şi toate problemele vor dispărea.

— Eu... nu cred că pot face asta.

— De dragul nostru, al tuturor, Christine, trebuie. Te rog să mă crezi, amenințarea lui Peggy nu e neîntemeiată. Având în vedere numărul nostru şi imaginea pozitivă pe care o poate crea ea consideră că Frăția va rezista dezvăluirii. Dacă tu te vei adresa autorităților, nimic şi nimeni n-o va putea opri. Poate că are dreptate, dar eu nu vreau să-mi risc cariera şi viața aşa.

— Va fi haos, spuse Christine.

— Puțin spus.

— Am nevoie de timp. Ceva timp să mă gândesc.

— Cu cât mai repede pleci în excursie cu atât mai bine. Îți promit că dacă pleci din oraş tot procesul va fi mult mai simplu pentru tine.

Se ridică, scoase un plic din poşetă şi i-l dădu Christinei.

— Asta s-ar putea să te ajute să faci ceea ce trebuie. Te rog să mă suni dacă mai pot să te ajut cu ceva. E o situație dificilă, Christine, să trebuiască să răneşti pe cineva pentru a evita ca mai mulți să fie răniți. Dar alegerea e clară.

Christine o urmă în hol şi stătu fără vlagă de o parte în timp ce îşi punea haina.

— Surorile tale, spuse Dalrymple, toate, sunt recunoscătoare pentru ce faci.

Se întinse şi dădu mâna cu Christine, apoi se întoarse şi plecă.

Maşina albastră, parcată într-o insulă de întuneric dintre două lumini de pe stradă, era aproape invizibilă. Aşezat în spatele volanului, Leonard Vincent îşi păstrase atenția fixată asupra casei în timp ce se lupta să-şi recapete respirația. Zgomotul făcut sub fereastră şi graba să se ascundă îl lăsaseră fără respirație şi, în ciuda aerului rece al nopții, transpirase din cap până în

picioare. În poală mâna făcea continuu cercuri cu o lamă de cuțit pe o piatră, cu o dragoste de parcă era un violonist în concert. Lama era lungă de opt inchi, conică şi curbată la vârf. Mânerul, din os sculptat, aproape se pierdea în pumnul uriaş. Cuțitul era mândria lui Leonard Vincent – instrumentul perfect pentru a-şi termina treaba.

Uşa din față se deschise. Vincent chicoti la vederea femeii uriaşe care se chinuia să coboare scările de beton. În timp ce trecea strada spre maşina ei, se amuza singur plănuind descrierea pe care o va face în raport. „Fix la cinci şi jumătate un balon plutind în casă". Pe fața palidă a lui Vincent apăru un zâmbet răutăcios. „S-a rostogolit pe scări şi s-a oprit la maşina ei. Fix la şase şi un sfert a ajuns între roți. La şase şi jumătate terminase."

Distras de propriile gânduri Vincent reacționă lent când femeia se întoarse dintr-o dată şi se îndreptă spre el. Un moment după ce farurile îl luminară, se întinse pe scaunul de lângă, lovindu-se cu capul de mânerul uşii. Blestemă mânerul, apoi uşa, apoi pe cățeaua grasă care-l făcuse să se lovească. Dar cel mai tare se blestemă pe el însuşi că acceptase o treabă fără să ştie exact cine l-a angajat şi nici măcar ce se aşteaptă de la el.

Începuse cu un telefon de la un prieten chelner.

— Leonard, cred că am ceva pentru tine. E o damă aici care mă întreabă dacă ştiu pe cineva interesat să câştige nişte bani. Spune că oricine ar fi trebuie să poată să-şi țină gura închisă şi să facă ce i se spune. Am încercat să aflu mai multe detalii, dar mi-a aruncat doar o privire şi 50 de dolari peste tejghea şi mi-a zis că vor fi şi mai mulți dacă-i găsesc pe cineva care pune mai puține întrebări decât mine. Te interesează? Îți spun, dama e ciudată, dar cred că e plină de bani. Şi are şi sâni grozavi.

În acest moment lui Vincent nu-i plăcea de ea şi înțelegerea lor. Numele pe care i-l dăduse, Zambila, era un pseudonim, era sigur de asta. Dar nu conta. În afară de a stabili treaba, tot ce trebuia să facă era să-i dea banii. Aşa că s-a trezit cu 2.500 de dolari, un număr de telefon şi un nume, Dalia. Alt pseudonim.

Vincent se frecă la cucuiul care începuse să se formeze deasupra ochiului stâng. O blestemă pe Dalia, care era răspunzătoare de uraganul în care intrase şi ajunsese să dea cu capul de acea nenorocită de uşă. *Priveşte adevărul în față, Leonard*, îşi spuse singur, *eşti la fund de data asta, nu are importanță cât de buni sunt nenorociții ăştia de bani.*

Privi casa până când fu sigur că nu iese şi Christine, apoi băgă cuțitul într-o învelitoare de piele şi se duse după colț la o cabină de telefon. La al doilea sunet răspunse o femeie.

— Da?

— Sunt Leonard.

— Da?

— Ați vrut un raport dacă cineva vorbeşte cu această Christine. O femeie grasă tocmai a plecat. A sosit aici cam cu 45 de minute în urmă.

— Domnule Vincent, instrucțiunile au fost să sunați imediat ce se întâlneşte cu cineva, nu să aşteptați până pleacă.

— Hei, vocea ta nu sună ca a Daliei. Eşti Dalia?

— Domnule Vincent, vă rog. Când Frezia v-a plătit v-a spus să sunați la acest număr. De acum încolo să faceți exact ce vi s-a spus sau vă promit că veți avea probleme. Mari probleme. E clar?

Amenințarea a avut efect. Leonard Vincent nu se temea de nimic dacă putea vedea, dar o voce de gheață, imaterială era cu totul altceva. Se blestemă din nou că acceptase treaba.

— Da, e clar, spuse el.

— Bine. Cât timp v-ați uitat la casă după ce femeia a plecat?

— 10, 15 minute. Nu ştiu exact. Destul, cred. Ea a rămas înăuntru.

— Foarte bine. Întoarce-te la postul tău, te rog.

— Şi când dorm?

— Eşti plătit, şi plătit bine, să stai cu ochii pe acea femeie şi să-i raportezi mişcările, domnule Vincent. Acum întoarce-te la post. Şi ține minte, vrem să ştim dacă stă cu cineva de vorbă în minutul în care s-au întâlnit nu după ce a plecat. Sună la acest număr la ora două şi vorbim atunci despre dormitul tău. Oh, şi încă ceva. Înainte să-ți plătească avansul, femeia care te-a angajat a făcut nişte cercetări. A aflat despre tendința ta de a răni oamenii, câteodată fără niciun rost. Nimeni să nu fie atins dacă nu spunem noi. Clar?

Vincent ridică din umeri.

— Aşa cum ai spus, sunt banii voştri.

Închise telefonul, se holbă la el un moment, apoi scuipă pe receptor. Verifică reflex dacă nu a mai rămas vreo monedă şi se întoarse să supravegheze casa. Singurele lumini din apartament erau cele din sufragerie. La câteva minute silueta Christinei apărea, apoi dispărea.

Leonard Vincent îşi luă piatra şi începu să fredoneze o melodie în timp ce scotea alt cuțit.

Christine nu putuse să se aşeze de când plecase Dotty Dalrymple. Umbla dintr-o cameră în alta, lovindu-şi palma cu plicul pe care încă nu-l deschisese. Dintr-o dată se uită la el de parcă acum îl observa prima dată. Apoi îl desfăcu. Înăuntru erau cinci pachete cu bancnote de sute de dolari, zece în fiecare.

— Alegerea e clară, spuse ea cu voce tare, aceleaşi cuvinte cu ale directoarei asistentelor.

Din nou i se formă în minte imaginea lui David. Se holbă la pachete, apoi le aruncă pe birou.

— Alegerea e clară, şopti ea.

Capitolul 17

Joi, în 9 octombrie, ca şi în cele trei zile dinainte, se prevedea că în Boston presiune atmosferică va creşte şi ploaia se va opri. Pentru a patra zi, greşeau.

În Huddleston, New Hampshire, la 90 de minute la nord de oraş, un pod vechi de 150 de ani fu inundat. Accidentele pe Route 128, care nu erau o raritate, se triplară.

Pentru David Shelton, ca şi pentru cei mai mulți din zonă, efectele ploii torențiale erau şi mai perfide. Era mai mult de o milă de la apartamentul lui până la cartierul financiar şi la biroul de avocatură Wellman, MacConnell, Enright şi Glass. Iritat şi frustrat de inactivitate, alese să sfideze furtuna şi să meargă pe jos la întâlnirea cu Ben. Până trecu de o clădire fu deja ud până la piele.

— Umezeala e umezeală, spuse el, mergând târâş împotriva vântului.

Birourile ocupau cea mai mare parte a etajului 23 a unei clădiri de sticlă a cărei nume şi adresă erau, ambele, One Baz State Square.

— Nu-i de mirare că are tariful de 10.000 de dolari, murmură David în timp ce se apropia de recepție.

Trei femei dirijau traficul cu un calm dat de experiență, într-un spațiu aproape la fel de mare ca întregul birou al lui David. Privi şi se simți ca un şoarece care se îneacă. Un moment se gândi să-i ceară recepționistei severe nişte prosoape şi haine de schimb, dar nimic din expresia ei nu încuraja genul ăsta de frivolități.

— Domnul Glass, spuse el resemnat. Am o întâlnire cu domnul Glass?

Femeia, luptându-se să-şi ascundă amuzamentul, îi făcu semn să se aşeze pe un scaun de piele. Un sunet armonios îl avertiză pe Ben.

Oricare ar fi fost țelurile celor care decoraseră interiorul, decise David, să-i facă pe clienții care arătau ca un şoarece înecat să se simtă mai bine nu fusese unul dintre ele. Opulența era dată de covoarele groase aurii, tablourile originale de pe pereți, de o junglă de palmieri şi ferigi uriaşe. O bibliotecă bine garnisită era expusă în spatele unui perete de sticlă. Mai impresionant pentru el era faptul că erau multe persoane care o şi foloseau.

Ben apăru de după un colț, zâmbind când văzu cum arată David, apoi întinzându-i ambele mâini.

— Ori ai venit pe jos, ori acesta e răspunsul toamnei la Viscolul din ’78.

— Ambele.

Luă mâinile avocatului în ale lui şi le strânse cu putere. Ben era o lumină între nori, o insulă în nebunia şi confuzia care-l înconjurau.

— Ai luat prânzul? întrebă în timp ce se îndreptau spre birou.

— Ieri. Dar, te rog, nu doresc nimic. Poți să mănânci dacă vrei.

— Friptură *à la Amy?*

Scoase o pungă maro din birou.

— E o mulțime aici. Eşti sigur?

David dădu din cap.

— Nu, mulțumesc. Serios.

Se uită prin încăpere. Biroul dezordonat al lui Ben era în contrast evident cu austeritatea de dincolo. Cărți şi reviste erau împrăştiate peste tot, multe

dintre ele deschise sau marcate cu hârtii îndoite. Pereții erau tapetați cu fotografii înrămate şi desene în creion şi cerneală.

— Partenerii tăi sunt de acord cu toate muşuroaiele astea? întrebă el, arătând spre dezordine.

— Ei cred că sunt în tabără.

Ben rânji.

— Unul dintre parteneri a spus odată despre biroul meu că e înspăimântător. O mie pe lună doar pentru camera asta şi el o numeşte înspăimântătoare.

Luă o înghițitură din sandviş, apoi vorbi în timp ce mesteca.

— Chiar muiat, arăți mai bine decât ieri. Ai rezistat bine?

David ridică din umeri.

— Sunt suspendat de la spital, spuse el anost.

— Ce?

— Suspendat. Doctor Armstrong, şefa personalului din spital m-a vizitat azi dimineață şi este singura din acel loc pe care pare că o interesează ce se întâmplă cu mine. Oricum, ea a sunat şi a cerut să treacă pe la mine. Ştiam ce vrea să-mi spună şi i-am sugerat să-mi spună la telefon, dar ea a insistat să o facă personal. E genul ăsta de persoană.

— Şi?

— Şi, noaptea trecută comitetul executiv a votat, în ciuda obiecțiilor ei, să-mi ceară să mă suspend voluntar din personal şi din sala de operații până când se va clarifica întreaga situație.

Ben dădu din cap.

— Nu pierde timpul acest comitet executiv al tău.

— După părerea doctoriței Armstrong, Wallace Huttner, şeful de la chirurgie, a fost cel care a insistat. De asemenea, el l-a ajutat pe soțul femeii ucise să construiască un caz de malpraxis împotriva mea. Dacă sunt găsit vinovat vor să fie pregătiți să treacă direct la proces. Doctorița mi-a spus că au cerut să fie suspendare voluntară ca o favoare pentru mine, să mă ferească să am o suspendare forțată în cazier. Eu cred că au făcut-o pentru că au de întocmit mai puține hârtii.

— Rahat, mârâi Ben.

— E probabil acelaşi lucru. Chiar înainte de a fi arestat locul devenise nesănătos de rece în minutul în care am păşit înăuntru. Totul e o nebunie. Nu ştiu ce naiba să fac. M-aş lupta dacă aş avea cea mai mică idee cu ce sau cu cine să mă lupt, dar…

— Hei, uşor, stărui Ben. Lupta abia începe. De acum eu împart pumnii, dar vei avea şi tu şansa ta. În această după masă împărtăşim idei despre cine şi de ce. Mâine vom începe să plănuim ce să facem. Undeva acolo afară există un răspuns. Trebuie doar să ai răbdare şi să nu faci vreun lucru pripit sau nebunesc. Vom găsi răspunsul.

David aprobă din cap şi reuşi să zâmbească tensionat.

— Ei, aproape că am uitat asta.

Scoase un plic umed din buzunarul de la pantaloni.

— Bine că ce e scris cu creionul, nu se şterge, spuse el, dându-i plicul. Doctorița Armstrong nu a vrut să creez mai multe probleme la spital, aşa că în schimbul promisiunii mele că stau de-o parte a făcut câteva verificări pentru mine. Sunt patru nume pe hârtia din el. Le-a scos din calculatorul spitalului. Două persoane care au fost la închisoare, o asistentă care folosea droguri şi o altă asistentă care face presiuni asupra spitalului să emită „Reglementarea Drepturilor Pacienților". Nu-i cunosc pe niciunul. Nu e mult dar doctorița a spus că-i va da numele şi locotenentului Dockerty.

Ben îl întrerupse.

— A făcut-o deja, David.

— Ce?

— Locotenentul m-a sunat puțin mai înainte. Am vorbit cu el o jumătate de oră. Vrea ca tu şi doctorița Armstrong să renunțați să vă mai jucați de-a Holmes şi Watson şi să-l lăsați să-şi facă treaba.

— Să-şi facă treaba?

Voce lui David dovedea neîncredere.

— Ben, omul şi-a petrecut aproape o săptămână pedepsindu-mă pe mine. E de cealaltă parte. El e unul din cei cu care trebuie să ne luptăm.

Ben dădu din cap.

— Nu, omule, nu e, spuse el hotărât. E un polițist al naibii de bun. Îl cunosc de când am început să lucrez. Chiar dacă crezi sau nu, el nu vrea să te vadă căzut.

— Şi-atunci de ce naiba m-a arestat?

— A fost nevoit.

Ben ridică din umeri.

— Presiune din toate părțile şi nişte dovezi circumstanțiale. Motiv, posibilitate, armă, ştii toate astea.

David îşi încleştă pumnii.

— Mai ştiu şi că nu eu am omorât-o pe acea femeie.

— Da, nici John Dockerty nu e sută la sută convins că tu ai făcut-o. Altfel nu ar fi încercat să-l cerceteze pe Marcus Quigg, farmacistul care…

— Dockerty mi-a spus cine este, îl întrerupse David. Dar, Ben, niciodată nu l-am întâlnit. De ce ar dori să-mi facă asta?

— Unul din cei trei mari. Răzbunare, frică, bani.

David dădu din cap.

— Ben, până când Dockerty i-a rostit numele, sunt sigur că n-am auzit de el. Marcus Quigg nu e un nume ca John Jones. Dacă aş fi avut pacient vreun Quigg… nu, răzbunarea nu are sens.

— Dacă nu a fost vorba de vreo soră sau fiică. Alt nume.

— Poate.

David lovi biroul exasperat.

— Dar sunt prea multe evenimente impredictibile ca să crezi că cineva le-a plănuit doar ca să mă prindă pe mine. Mult prea multe.

— David, în acest moment nu poate decât să te rănească să te gândeşti prea mult la asta. Pur şi simplu încă nu avem destule informații.

Ben făcu o pauză, rotindu-şi verigheta pe deget în timp ce îşi căuta cuvintele.

— David, spuse el în final, nu voiam să discutăm despre asta azi, dar poate e cel mai bine să o fac. Ți-am spus ieri că vreau sinceritate totală din partea ta, da?

David aprobă.

— Nu mi-ai spus că odată ai fost acuzat de a-i da deliberat unui pacient de-al tău care avea cancer o supradoză de medicamente. E adevărat?

David oftă. Ochii i se măriră de neîncredere.

— Ben, eu... e o nebunie. Asta a fost cu cel puțin nouă ani în urmă. Am fost dezvinovățit complet. Eu... cum ai aflat despre asta?

— Locotenentul Dockerty ştie. Nu ştiu cine, dar cineva i-a dat informația.

— Asistenta, trebuie să fie nenorocita aceea de asistentă. Cum naiba...

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Pe cuvânt. Am prescris medicamente pentru durere unei doamne bătrâne care era pe moarte, la patru ore, dacă avea nevoie. Şi crede-mă, avea dureri mari. Am aflat că asistenta era prea al naibii de leneşă ca să verifice dacă are nevoie. Aşa că am schimbat prescripția la două ore, am diminuat doza şi am chemat-o acolo ca să fiu sigur că femeia le primeşte. A doua zi asistenta m-a raportat. A fost un interogatoriu şi am crezut că a renunțat când şi-a primit critica.

— Da, se pare că vrea să-şi ia revanşa. Ascultă David, trebuie să-mi spui totul. Nu contează cât de nesemnificativ ți se pare. Totul. Această asistentă apărută după nouă ani, încă o coincidență. A fost un articol în ziarul de ieri seară. Dar dacă a pus-o cineva să facă asta atunci avem mai multe probleme decât ne dăm seama. Şi poate, doar poate, ai răspunsul înăuntrul tău fără ca măcar să şti.

— Poate.

Vocea lui David scăzu în intensitate. Câteva secunde se foi şi se scărpină deasupra unei urechi.

— Ce? Ce e? Îți aminteşti ceva?

David dădu din cap.

— Aş putea să jur că ceva îmi tot apare în minte. Ceva ce a spus cineva despre Charlotte Thomas.

Ridică din umeri.

— Orice ar fi fost, s-a dus, nu-mi amintesc.

— Bine du-te acasă şi ia-o uşor, băiete. Ne întâlnim mâine. Aceeaşi oră?

— Aceeaşi oră, spuse David slab.

— Hei, ascultă, dacă eşti liber mâine seară, ce-ar fi să vii la 4. Discutăm, apoi poți veni la mine acasă să iei cina cu noi. Ai putea-o întâlni pe Amy şi copiii şi să şi mănânci ceva bun. Îşi doreşte foarte mult să te întâlnească.

Chiar dacă nu i-am spus că tu ai plătit pentru controlul dentar al micului Barry.

— Sună bine, spuse David, deşi nu prea entuziasmat.

— O să fie bine, adăugă Ben. Mai mult, Amy are o soră.

Zâmbi, apoi, dintr-o dată, ambii începură să râdă. David nu-şi mai amintea când o făcuse ultima oară.

Pierzi, Shelton, îşi spunea David umblând prin apartament. *Pierzi şi ştii asta.*

Cele două ore care urmară după ce plecă de la biroul lui Ben trecură de parcă ar fi fost zece. Afară, ploaia rece continua, punctată din când în când de zgomotul îndepărtat al tunetelor.

Într-un minut, apartamentul de trei camere părea un amfiteatru mare şi gol, apoi părea o cuşcă. Îi devenea tot mai greu să stea, tot mai dificil să se concentreze, să fie atent la ceva.

Sună pe cineva, se gândi el. *Sună pe cineva sau ignoră ploaia şi du-te să alergi. Dar nu te mai fâțâi pe aici.* Îşi luă pantofii de alergare şi se apropie de fereastră. O perdea de ploaie acoperea cerul după amiezii. Apoi, ca un avertisment, un fulger lumină camera. Câteva secunde mai târziu zgomotul unui tunet reverberă în apartament. Aruncă pantofii înapoi în dulap.

Aşa se simțea, recunoştea senzația. După accident. Aşa începuse totul. Neliniştea creştea încă. Oare găsea ceva în dulapul cu medicamente? Nu ținea Lauren tot timpul ceva pentru dureri de cap acolo? Doar în cazul în care nu se va putea opri să se tot fâțâie. În cazul în care singurătatea va deveni prea apăsătoare. *Nu ai nevoie de nimic, dar pentru orice eventualitate. În cazul în care somnul nu vine. În cazul în care noaptea nu se va sfârşi…* Pe neaşteptate era acolo, atingând uşa cu oglindă a dulapului cu medicamente. Atingând-o, realiză deodată, împotriva lui însuşi. Îngheță când văzu în oglindă imaginea mâinii întinse. Ochii lui, plini de frică şi izolare, se uitară la el şi îl reținură. Trecu un minut. Apoi altul. Treptat, tremurul buzelor se potoli. Respirația îi deveni mai rară şi mai adâncă.

— Nu eşti singur, îşi spuse încet. Ai un prieten care a învățat de-a lungul a opt ani grei să te iubească, indiferent cum eşti. Te ai pe tine. Deschide acea uşă, atinge nenorocitele de pastile şi pierde-l. Toți aceşti ani şi într-o clipă va… dispărea. Atunci vei fi singur.

Mâna lui se retrase de pe oglindă. Îşi frecă fața, apoi trase în sus de colțurile gurii până apăru un zâmbet. Dădu din cap către el o dată, apoi iar. Tot mai repede. Văzu puterea, hotărârea, crescându-i în ochi.

Nu eşti singur, îşi spuse în timp ce plecă de la oglindă către sufragerie. *Nu eşti singur*, îşi spuse din nou în timp ce se întindea pe canapea. *Nu eşti…*

Douăzeci de minute mai târziu, când sună telefonul, David era tot pe canapea. Se uită rapid pe ultimele versuri ale poemului lui Frost pe care-l citea, apoi se răsuci şi ridică receptorul.

— David, mi-a fost teamă că nu ai ajuns încă acasă.

Era Ben.

— Oh, nu, sunt aici, spuse David. Zâmbi, apoi adăugă. Chiar aici sunt.

— Bine, bucură-te de timpul liber pe care încă îl mai ai, spuse Ben emoționat, pentru că, din câte văd eu, într-o zi sau două te vei întoarce la muncă.

David simți că e dus de un val.

— Ben, ce s-a întâmplat? Vorbeşte rar ca să pricep.

— Tocmai am primit un telefon, David, de la o asistentă de la spitalul tău. Mi-a spus că poate să te absolve în mod sigur de acuzația de ucidere a Charlottei Thomas. În două ore mă întâlnesc cu ea la o cafenea. Cred că e reală, omule, şi dacă am dreptate, coşmarul tău va lua sfârşit.

David se uită pe hol către baie.

— Mulțumesc lui Dumnezeu, jumătate către telefon, jumătate pentru el. Ben, pot veni şi eu? N-ar trebui să fiu acolo?

— Până nu aflu ce are de spus femeia, nu vreau ca tu să fi implicat. Să-ți spun ceva. Aşteaptă-mă la tine la nouă, la nouă jumătate în această seară. Te voi pune la curent atunci. Cu noroc, cina noastră de mâine se va transforma într-o sărbătorire.

— Ar fi minunat, spuse David melancolic. Spune-mi, cine-i asistenta?

— Oh, spune că te-a întâlnit. Numele ei e Beall. Christine Beall.

La auzul numelui ei se simți din nou luat de val.

— Ben, la asta încercam să mă gândesc în biroul tău. Îți aminteşti? Când am spus că îmi apare ceva în minte?

— Îmi amintesc.

— Era ceva ce-a spus ea. Christine Beall. Chiar după ce mi-am dat drumul la gură cu soțul Charlottei. Ea mi-a şoptit că era mândră de felul în care am stat în fața lui Huttner şi… şi apoi mi-a spus: „Nu te îngrijora. Lucrurile se vor aranja”. Apoi, dintr-o dată, a dispărut. Ben, crezi că…

— Ascultă, omule, fă o favoare pentru amândoi, dacă poți. Încearcă să nu anticipezi. Câteva ore, apoi vom şti. Bine?

— Bine, spuse David. Dar ştii că o voi face oricum, nu?

— Da, ştiu. Nouă şi jumătate.

— Bine.

David se uită la ceas.

— Vrei măcar să ne sincronizăm ceasurile ca măcar să n-o iau razna aşteptându-te?

Ben râse.

— Cinci fără cinci, omule. La mine e cinci fără cinci.

— Atunci e patru cincizeci şi cinci, cântă David.

Puse jos receptorul. Buna lui dispoziție fu scurtă. În ultimele câteva zile, gânduri despre Christine îi tot apăruseră în coşmarul lui. În acel moment David realiză că niciodată nu fuseseră departe de suprafață.

— Nu ai fost tu, nu-i aşa? spuse el încet. Ştii cine a făcut-o, dar n-ai fost tu.

Îngrijorarea pentru Christine dispăru în timp ce impactul telefonului lui Ben se limpezi. Îşi încleştă pumnii şi îi mişcă în sus şi în jos. Pe faţă îi apăru un zâmbet, apoi chicoti, iar apoi izbucni în râs. Se grăbi spre colecţia de discuri. O secundă mai târziu sărea prin sufragerie, dând cu pumnii în aer. Muzica din Rocky umplea apartamentul. Cu muzica încă în urechi se îndreptă spre baie. Stătea în faţa dulapului cu medicamente şi se uita la el însuşi.

— Ai făcut-o, frate, îşi spuse el în oglindă. Eşti mai puternic ca niciodată acum. Sunt mândru de tine. Cu adevărat.

Doar din curiozitate, fără nicio nevoie, deschise uşa. Rafturile erau goale. Un duş şi nişte scrisori lungi, amânate de mult, către fraţii săi, umplură o oră şi jumătate. O masă cu spaghetii şi sos Ragu mai umplură treizeci de minute. Ştirile de la ora şapte, făcură să mai fie două ore până sosea Ben. David se plimbă de colo-colo, neliniştit o vreme, apoi scoase tabla de şah din dulap împreună cu cartea „Deschiderea şahului făcută simplu”. După puţin timp renunţă. Gânduri reînnoite despre Christine îi făceau imposibilă concentrarea. Cumva, în puţinul timp în care vorbiseră, în contactele lor scurte, ea îl emoţionase profund. Simţea o intensitate inocentă, dezarmantă, din partea ei, o energie care supravieţuia rar facultăţii de medicină sau şcolii de asistente. Apoi, erau ochii ei adânci şi calzi, ispititori şi cercetători într-un moment, plini de mânie în următorul. Tot mai mult, îşi dădu seama că speră, chiar se roagă, ca ea să nu fie implicată direct în moartea Charlottei Thomas. Până la ora nouă se convinsese singur că nu avea cum să fie implicată. Un timp se distrase singur comparând-o cu Lauren. Repede realiză că, aşa cum se întâmplă de obicei, îi atribuia Christinei calităţi pe care el le-ar fi dorit.

Când te vei învăţa minte, Shelton? Se pedepsi aspru cu voce tare, apoi se întoarse la tabla de şah. La nouă şi un sfert se plimba prin casă din nou. O dată auzise motorul liftului şi alergă în hol. Apoi îşi aminti că trebuie să-i deschidă lui Ben prin interfon. Oricum, aşteptă acolo pentru orice eventualitate. Liftul se opri un etaj mai jos. Se reîntoarse în apartament şi petrecu cinci minute jucându-se cu o conversaţie cu Wallace Huttner în care şeful chirurgiei se scuza pentru concluziile atât de eronate şi sugera că ar putea explora posibilităţile unui parteneriat. David compuse un discurs de refuz, apoi, în caz că lui Huttner chiar îi părea rău, unul de acceptare. Fix la nouă şi jumătate sună interfonul. David sări la el.

— Da?

— David, eu sunt.

Se simţea emoţia din vocea lui Ben chiar şi prin aparat.

— Femeia e reală. Tristă, dar chiar reală. E gata, omule, s-a terminat.

Cuvântul „trist” se detaşă de toate celelalte.

— Urcă, spuse David în timp ce apăsa butonul care deschidea uşa.

Vocea lui avea surprinzător de puţin entuziasm. 30 de secunde mai târziu se auzi liftul. *La naiba*, gândi David, *ea a fost.* Stătea în uşă şi asculta scârţâitul cablurilor. Să-i transfere coşmarul Christinei Beall nu era felul în care-şi dorise să se sfârşească, indiferent care a fost motivaţia care a făcut-o

să acționeze. Era la jumătatea drumului spre lift când apărură luminile acestuia prin uşă. O secundă mai târziu acesta se opri. Uşile automate din interior se deschiseră. David se opri la câțiva paşi şi îl aşteptă pe Ben. Trecură cinci secunde. Apoi alte cinci. Uşa exterioară rămânea închisă. În final îşi aruncă privirea prin geamul murdar. Ben stătea într-o parte, sprijinit de perete.

— Hei, ce se întâmplă? întrebă David deschizând uşa grea.

Ochii avocatului se holbau la el, umezi şi inexpresivi. Fața îi era albă ca varul. Dintr-o dată colțurile buzelor se ridicară într-o jumătate de zâmbet.

— Ben, nu e amuzant, spuse David. Acum lasă glumele şi ieşi de acolo. Vreau să aud.

Buzele lui Ben se dezlipiră una de alta când făcu un pas înainte. Sângele îi țâşni pe gură. David îl prinse la jumătatea drumului către podea. Pe spatele hainei lui Ben se întindea un cerc de sânge. Din centru apărea mânerul alb al unui cuțit. Viața i se scurgea prin mâinile lui David în timp ce îşi trăgea prietenul afară din lift.

— Ajutor, strigă el. Cineva să mă ajute vă rog.

Trase afară cuțitul şi îl aruncă pe covor, apoi îl întoarse pe Ben cu fața în sus. Ochii negri ai avocatului se uitau la tavan fără să clipească. David îi verifică pulsul, dar ştia că sângele, care acum îi mustea la colțul gurii, era semnul unei răni fatale la inimă sau la o arteră principală.

— Vă rog, ajutați-mă.

Rugămintea lui David era un scâncet.

— Vă rog.

Uşa de la scări din cealaltă parte a holului se deschise. Leonard Vincent stătea acolo, statura lui masivă întunecând lumina din spatele lui. Aproape ca din întâmplare îşi duse mâna la centură şi scoase un revolver. Silueta amortizorului apărea la un capăt.

— E rândul tău domnule Shelton, răpăi Vincent, sigur că era față în față cu bărbatul pe care i-l descrisese Dalia.

O urmase pe Christine Beall într-o cafenea şi îl recunoscu pe avocatul criminalist cu care se întâlnise ea. Răspunsul Daliei la telefonul lui fusese imediat: *Primul Glass, apoi Shelton şi mai târziu fata.* Acum, mulțumită avocatului, se putea descurca cu primii doi aproape deodată.

David se dădu în spate şi încercă să se ridice, dar mâna lui, plină de sânge, alunecă pe perete şi se roti pe covor. Cuțitul era în apropiere. Îl apucă de vârf şi îl aruncă către tipul care se apropia. Nu aruncase destul de departe. Vincent îl luă de jos şi îl băgă calm în buzunarul pantalonilor. Era la mai puțin de 50 de paşi distanță. Între ei, corpul fără viață al lui Ben era întins pe jos. Lumina de la un bec căzu pe fața bărbatului. Zâmbea. Zâmbetul lui se lărgi în timp ce ridică pistolul. David se trase înapoi, deschizându-şi gura într-un strigăt mut. Mintea lui înregistră o sclipire în vârful amortizorului şi în acelaşi moment cadrul uşii de lângă urechea lui explodă. Se târî cu capul înainte în apartamentul lui, străduindu-se să închidă cu piciorul uşa solidă

de lemn. Se auzi zgomotul încuietorii cu un moment înaintea unui zgomot slab şi apariției în clanță a două găuri de mărimea unor monede. David se uită la ele înnebunit apoi se ridică. Fugi în sufragerie. Scara de incendiu. Deschizând geamul se uită în jos la picioarele încălțate numai cu şosete. Un moment se gândi la dulap şi la pantofii de alergare. *Nicio şansă,* decise el. Cu un oftat de resemnare păşi pe scara de metal. Se auzi un trosnet din apartament când uşa se deschise în lături. Un moment mai târziu David alerga spre aleea de la patru etaje mai jos. Noaptea era neagră ca păcura, şi rece. Treptele de metal, alunecoase în ploaia torențială, îi răneau picioarele, dar abia simțea disconfortul. Chiar la etajul trei, călcâiul atinse marginea unei scări şi alunecă. Îşi zgârie pielea de pe braț.

Deasupra lui se auzi un zgomot puternic când Leonard Vincent păşi pe scara de la etajul patru. În acel moment David avu ideea absurdă că ar fi putut să deschidă fereastra de la scara de incendiu, apoi să se fi ascuns în dulap. *Pariu că ar fi mers,* gândi el, în timp ce mergea pe brânci, gâfâind, pe scările de la etajul doi. Alunecă din nou, coloana fiindu-i străbătută de un fior când aluneca pe ultimele scări.

Printre bucățile de metal de deasupra îl văzu pe bărbat, o umbră uriaşă mişcându-se pe cerul nopții.

În patru labe David se lupta să elibereze scara care să-l coboare pe alee. Prin cămaşa udă, acele de ploaie îi înțepau spatele. Barele de metal îi intrau în genunchi. Scara nu se clintea. Cu o privire dedesubt, David se prinse de marginea scării şi se răsuci. Stătu atârnat acolo un moment, încercând să măsoare distanța până jos, apoi sări. Auzi şi simți o pocnitură în gleznă când aterizâ. Piciorul îi cedă instantaneu. Țipă şi se lovi atât de tare că-i țâşni sângele.

Întins pe pavajul ud, auzi paşii şi răsuflarea greoaie a bărbatului de deasupra. Ucigaşul ajunsese aproape la etajul doi. David se ridică într-un picior, apoi ezită. Dacă glezna îi era luxată, va simți disconfort, dar se va putea mişca. Dacă era ruptă, era ca şi mort. Cu dinții încleştați puse piciorul jos. Durerea îi arse glezna, dar ținu odată, apoi iar şi iar. Dintr-o dată alerga. La capătul aleii se uită înapoi. Bărbatul coborâse scara şi păşea calm pe ultima treaptă.

Strada Clarendon era aproape pustie. David se opri nesigur, apoi se decise să încerce strada Boylston, de obicei cu trafic mai aglomerat. Într-un moment, văzu o siluetă la jumătate de bloc distanță, mergând în direcția opusă. Instinctiv, alergă în direcția aceea. Mersul îi era incomod. Fiecare pas era o agonie. Totuşi, se apropie de siluetă.

— Ajutor, strigă el. Vă rog să mă ajutați.

Strigătul său fu înghițit pe loc de furtună.

— Vă rog să mă ajutați.

Era la zece paşi în urma lui când silueta se întoarse să-l vadă. Era un bătrân, fără dinți, neras şi beat. Apa curgea de pe pălăria ponosită. David începu să vorbească, dar putu doar să dea din cap.

Gâfâind, reuşi să ajungă într-o parcare. Fără niciun sunet de avertizare geamul din spate al maşinii de lângă el se făcu țăndări. David se trase înapoi. Prin întuneric şi ploaie văzu umbra urmăritorului, în genunchi, pregătit să tragă din nou. Alerga deja când flacăra ieşi prin amortizor. Alerga când glonțul destinat lui se înfipse în bătrân trântindu-l la pământ. Se forță să meargă înainte în ciuda durerii şi a ploii. Se forță mai mult decât oricând în viața lui. Călcâiele izbeau micile pietre, trimițând o durere ca un pumnal în picioare. Oricum, alerga de-a lungul străzii Marlbough, de-a lungul străzii Beacon şi către râu. Era ruta lui, drumul pe care alergase în atâtea dimineți însorite, promițătoare. Acum alerga ca să scape de moarte. În spatele lui, ucigaşul uriaş câştiga teren cu fiecare pas.

Pe strada Storrrow traficul era lejer. David trecu fără să încetinească, pe podețul de piatră de deasupra bazinului. În fața lui, luminile de la Cambridge licăreau în ploaie şi dansau pe teren.

Fă cale-ntoarsă, se gândi. *Fă cale-ntoarsă şi ajută-l pe Ben. Poate că are nevoie de tine. Poate că nu e mort. Pentru numele lui Dumnezeu, fă ceva.*

Riscă o privire pe deasupra umărului. Bărbatul, întârziat de câteva maşini, pierduse teren, dar nu destul. David ştia că urmărirea se apropie de sfârşit. Era aproape de colaps. Studie esplanada pustie pentru a găsi un loc în care să se ascundă. Ucigaşul era prea aproape. Singura lui speranță era râul. Pietrele de pe alee rupseră ce mai rămăsese din şosete când se aruncă în apă. Îi mai rămăsese puțină capacitate de a suporta durerea, dar ace înghețate găsiră ce a mai rămas şi pătrunseră peste tot.

În spatele lui, Leonard Vincent trecuse podețul şi se apropia. David trase în piept cât de mult aer putu şi se scufundă. Era la 20 de paşi de țărm, forțându-se să rămână în apa mizerabilă. Hainele se făcuseră ca de plumb, la început ajutându-l să stea la fund, apoi amenințând să-l țină acolo. Rămase fără aer odată. Apoi încă odată. Dar încă se putea controla. Apa îi umpluse ochii şi nu-i permitea să vadă nimic. Gustul respingător şi înțepător, în ciuda anilor de control al poluării, îi umplură gura şi nasul. Dintr-o dată dădu cu capul de ceva solid. Amețit şi aproape orb, exploră obstacolul cu mâinile. Era un doc, un lemn plutitor, lăsat pe râu pentru a priponi micile bărci care-l umpleau în anotimpul cald.

Un minut sau două nu se auzi decât zgomotul ploii pe suprafața lemnului şi a apei. David se chircise lângă doc, încercând să-şi scoată mizeria din ochi. Mâinile şi picioarele îi erau înțepenite.

Apoi auzi paşi, atenți, măsurați. Ucigaşul era pe doc. David îşi lipi fața de lemnul aspru şi lipicios. Paşii deveneau mai grei, se apropiau. Îşi trase mâna sub doc. Era acesta deasupra apei? Avea destul aer să respire? Dacă se cufunda sub ar putea fi prins acolo fără aer. Dacă nu… Inhală încet, adânc, realizând că ar putea fi ultima respirație. Strânse tare din ochi şi se împinse sub doc. Capul îi lovi imediat lemnul. Îl cuprinse teroarea. Era prins în capcană, plămânii îi erau aproape goi. Pipăind disperat pe deasupra capului, mâinile îi atinseră marginea unei grinzi. Un suport! Se împinse într-o parte şi

instantaneu fața îi ieşi din apă. Avea aer. Un zâmbet slab îi apăru pe buze, apoi dispăru. Paşii erau exact deasupra feței lui. Printre crăpăturile dintre grinzi vedea talpa pantofilor. Mişcarea încetă. David îşi dădu capul pe spate cât de tare putu şi îşi presă fruntea de marginea docului. Printre buze inhală aer încet, fără zgomot. Deasupra feței lui pantofii scârțâiau, întâi mişcându-se într-o parte, apoi în cealaltă, în timp ce Vincent cerceta râul. Apoi, cu o încetineală agonizantă, bărbatul se îndreptă în cealaltă parte.

În apa înghețată, David începu să tremure. Se apăsă în jos cu toată puterea ca să nu-i clănțăne dinții şi se prinse mai strâns de doc. Nu mai simțea nimic de la gât în jos.

Paşii se depărtară, apoi dispărură. Spațiul închis începea să-l terorizeze. *Doar stă acolo?* se întrebă David. *Stă şi aşteaptă? Cât timp? Cât de mult pot să stau aşa?* Numără. Până la o sută şi apoi înapoi către zero. Cântă cântece pentru el, cântecele din copilăria lui. Treptat, inevitabil, nu-şi mai putu stăpâni clănțănitul dinților. Încă nu se mişcă. Continuă să cânte. Răceala pătrunse adânc înăuntrul lui. Nu-şi mai putea stăpâni tremurul. Cât timp trecuse? Picioarele îi păreau paralizate. Oare le mai putea mişca?

Cântă în continuare.

Capitolul 18

Joey Rosetti închise ochii şi respiră adânc parfumul lui Terry. Acel parfum, gustul ei, sfârcurile întunecate care se întăreau sub mângâierile lui, chiar şi după 12 ani senzațiile erau proaspete. Îşi frecă obrajii de pielea mătăsoasă dintre sâni.

— E bine Joey, atât de bine, murmură Terry strângându-l mai tare.

Îi zâmbi şi îi mângâie părul. Gura ei o căuta pe a lui. Picioarele îi înconjurau trupul şi foamea din sărutul ei crescu. Intră în ea încet, împingând tot mai adânc.

— Joey, te iubesc, şopti Terry. Te iubesc atât de mult.

Joey împingea cu tot mai multă forță. Vor simți plăcere curând, amândoi ştiau. Dintr-o dată, telefonul de pe noptieră începu să sune.

— Nu, mormăi Terry. Lasă-l să sune.

Dar simți cum scade intensitatea cu care împingea Joey.

— Lasă-l să sune, îl rugă ea din nou.

De şase ori, de şapte, sunetul inoportun nu se opri. Presiunea dinăuntrul ei scădea. Al optulea sunet, apoi al nouălea.

— La naiba, mârâi Joey, ieşind din ea şi întorcându-se. Ar fi bine să nu fie o nenorocită de greşeală.

Mormăi un salut, ascultă o jumătate de minut, apoi spuse un singur cuvânt:

— Unde?

Un moment mai târziu aruncă pătura şi sări din pat.

— Terry, e doctorul. Doc Shelton. E rănit şi are nevoie de ajutor.

Aprinse becul de deasupra patului şi se îndreptă spre dulap.

— Merg cu tine, spuse Terry, sărind şi ea din pat.

— Nu, draga mea, te rog.

Ridică o mână.

— E înnebunit. De-abia l-am înțeles. Dar a spus că are necazuri. Nu vreau să fii acolo. Sună la tavernă. Vezi dacă Rudy Fisher încă lucrează. Dacă da, spune-i să-şi mişte fundul şi să meargă la esplanada de pe râul Charles. Ne întâlnim acolo.

— Joey, nu poți să suni pe altcineva? Ştii ce simt despre acest…

— Uite, nu am timp de ceartă. Rudy a fost cu mine dinaintea ta, de foarte mult timp. Dacă sunt probleme, îl vreau pe el în preajmă.

Terry învățase în 12 ani că nu avea sens să se contrazică cu soțul ei în astfel de probleme. Dar insistența lui să fie Rudy Fisher, un uriaş marcat de violență, o înspăimânta.

— Joey, te rog. Fii doar atent. Nu face lucruri dure. Te rog, promite-mi. Dacă e rănit, du-l doar la spital şi apoi vino acasă.

— Draga mea, omul mi-a salvat viața, spuse el în timp ce îşi trăgea o pereche de pantaloni. Orice vrea din partea mea va avea.

— Dar ai promis…

— Ascultă, spuse Joey repede. Voi fi atent. Nu-ți face griji. Se forță să aibă un ton mai relaxat. Sunt om de afaceri acum, ştii asta. Dacă e rănit îl voi duce la spital. Nu-ți face griji. Fă doar ceea ce te-am rugat.

Trase o cămaşă din dulap. Terry stătea pe marginea patului admirându-l în timp ce se îmbrăca. La 42 de ani avea încă trăsăturile şi trupul unui idol. Avea un aer calm, imperturbabil, care nu te lăsa să ghiceşti situațiile aproape mortale cărora le supraviețuise. Deşi amintirile erau acolo, în cicatricele purpurii care-i brăzdau abdomenul. Una, în partea dreaptă era o amintire din vremea tinereții lui ca şef de bandă în Boston's North End. Intersectând-o, chiar sub buric, era o altă cicatrice, mai veche cu zece ani, rezultatul unui foc de armă primit când împiedica un jaf.

Rosetti fusese unul din primii pacienți particulari ai lui David la White Memorial, o procedură de 12 ore, despre care personalul din sala de operații prezent atunci încă vorbeşte cu respect.

În timpul convalescenței lui Joey se legase o prietenie frumoasă între cei doi bărbați.

— Terry, poți să nu mai stai cu gura căscată şi să dai acel telefon? spuse Joey răspicat în timp ce se încălța cu o pereche de adidaşi negri.

Aşteptă până când ea era cu spatele şi luă pistolul din dulap, de sub haine. Se îndrepta spre uşă, când Terry spuse:

— Joey, te rog, nu-l folosi.

Rosetti se întoarse şi o sărută.

— N-o să-l folosesc, iubita mea. Dacă nu voi fi nevoit. Promit.

Terry Rosetti aşteptă până când se auzi uşa închizându-se, apoi oftă şi ridică telefonul.

David stătea pe pământul esplanadei, agățat de receptorul telefonului. Tremura incontrolabil în timp ce ploaia îl uda până la piele. Uitându-se prin ploaia torențială putea vedea Amfiteatrul Hatch Shell. Clădirea cât un munte, ivindu-se la câțiva iarzi distanță, fusese singurul punct de reper pe care putuse să i-l dea lui Joey. Încet, dureros, dădu drumul telefonului, se rostogoli în balta murdară şi începu să se târască în lumina nopții spre una din părțile domului. Zece minute, cincisprezece, îşi găsi cu greu drumul pe terenul îmbibat cu apă. Micul bec, la început un far, deveni curând întreaga lui lume. Părea tot mai departe cu fiecare inchi. Iar şi iar încerca să stea în picioare, doar ca să-l doboare iar durerea din gleznă şi transpirația rece copleşitoare care-i învăluia tot corpul. De fiecare dată cădea în patru labe şi se forța să meargă înainte. De două ori se opri în timp ce spasmele îi străbăteau intestinele, forțând apa fetidă a râului şi fierea să-i iasă pe gură şi pe nas. Lumina devenea mai mică, mai distantă.

— Nu se poate termina aşa.

David spunea cuvintele iar şi iar, folosindu-le ca o cadență care-l forța să pună o mână, apoi un genunchi, unul în fața celuilalt.

— Nu se poate termina aşa…

Dintr-o dată iarba se transformă în beton, apoi în marmură netedă. Era pe scările de la baza clădirii Shell. Tremuratul lui ajunse la paroxism, smucindu-i mâinile, umerii şi gâtul, prevestind o cădere generală a organismului. Sângele picura pe la colțul gurii când dinții clănțănind muşcau marginile limbii.

Deasupra capului lumina sclipi un moment, apoi deveni neagră. David simți pacea absurdă a morții învăluindu-l. Simți senzația cu puțina putere, puțina concentrare care-i mai rămăseseră. *Christine ştie*, gândi el. Ea ştie de ce a murit Ben şi acum va muri şi el. Trebuie să reziste. Să reziste şi să o ajute. Nu se poate termina aşa… Nu se poate.

Goliciunea se instalase chiar în minutul în care Christine declină oferta lui Ben de a o duce cu maşina şi o porni spre casă. Era ca şi cum se deschise un robinet, scurgând din ea orice urmă de emoție şi sentiment. Abandonă încercarea de a se adăposti sub streaşina clădirilor şi merse pe mijlocul străzii, nebăgând în seamă ploaia torențială.

Întâlnirea cu Ben mersese uşor, mai uşor decât se aşteptase. În maniera lui lejeră, fără a judeca, o asigurase iar şi iar că decizia de a mărturisi fusese bună, singurul lucru pe care-l putea face. Acceptase explicația că ea, acționând singură, onorase dorința unei prietene apropiate, specială, care avea dureri mari.

Momentul dificil apăru când el ridică problema falsificării formularului C 222.

— Ce? întrebă Christine, blocată pentru un moment.

— Formularul. Cel pe care Quigg, farmacistul, pretinde că doctorul Shelton l-a completat la magazinul lui.

Mintea Christinei se ambală. Clar, domnişoara Dalrymple sau una din celelalte folosiseră formularul ca s-o protejeze. Fără să fie avertizată de ceea ce se întâmplase, nu avusese pregătit niciun răspuns.

— Eu… eu l-am folosit… şi apoi l-am mituit pe farmacist.

— Cum ai mers la el prima dată? întrebă Ben.

Nu era nicio urmă de neîncredere pe fața lui.

— Eu… prefer să nu spun încă.

Christine îşi ținu respirația, sperând că avocatul nu va forța lucrurile. Într-o zi, două, se putea gândi la ceva. Dacă Dalrymple voia să protejeze în continuare Frăția, va trebui să facă tot ce poate ca să se asigure că farmacistul n-o va contrazice. Trebuia, de asemenea, s-o convingă pe Peggy că era hotărâtă să nu menționeze mişcarea în confesiunea ei.

Ben o studie un moment, apoi dădu din cap.

— Foarte bine, atunci, spuse el. Să discutăm cum cred eu că trebuie să faci. Asta dacă vrei sfatul meu.

— Mi-ar plăcea mai mult decât atât, domnule… vreau să spun, Ben. Dacă se poate, mi-ar plăcea să mă reprezinți.

— Trebuie să mă gândesc la asta, Christine. Doar ca să fiu sigur că nu e niciun conflict de interese.

Zâmbi.

— Dar, la prima vedere, nu cred că va fi. Ne întâlnim luni dimineața la mine la birou. La ora nouă. Voi vedea dacă locotenentul Dockerty e liber. Nu-ți face griji. Îți voi spune la timp exact ce să-i spui. Luni, bine?

Christine aprobă. *Luni.* Christine repetă cuvântul iar şi iar în timp ce umbla prin ploaie. Trei zile înainte ca viața ei să fie, în mod practic, terminată. *La naiba*, realiză ea, deja era terminată.

Un autobuz trecu pe lângă ea şi o stropi pe cizme şi pe haină cu apa murdară de pe stradă. Nici măcar nu se enervă. Într-o derulare de imagini văzu ce va urma pentru ea: arestarea… judecătorul… domnişoara Dalrymple… frații şi surorile ei… ziarele… tatăl ei, deja ținut într-un azil… porecla de Îngerul Morții, Ucigaşa din milă… colegele ei de cameră şi familiile lor… Dar ceea ce simțea cel mai tare ca o pedeapsă era imaginea lui David şi ura pe care ştia că ar putea s-o simtă față de ea.

Luă colțul către strada ei. Încet, încet, gaura neagră din interiorul ei creştea. Uşurarea şi liniştea pe care le simțise cât fusese cu Ben dispăruseră. Lacrimile ploii înlocuiau lacrimile ei, deoarece era prea goală ca să mai poată plânge.

Luni. Fără să vadă, studie ferestrele magazinelor pe lângă care trecea. Dintr-o dată, stătea în fața unei farmacii, farmacia ei. Farmacistul în vârstă o cunoştea, le cunoştea pe colegele ei e cameră şi de fapt le plăcea pe toate.

Ca în vis intră, schimbă câteva amabilități forțate, apoi îl rugă să-i dea Darvon pe care îl lua ocazional contra crampelor. Ultima rețetă, pe care o luase cu şase luni în urmă, era în biroul de acasă, flaconul fiind aproape plin.

După o verificare superficială a fişei, omul îi dădu medicamentele. În drum spre casă Christine începu să compună nota pe care o va scrie.

— Rudy, e aici! țipă Joey. Doamne Dumnezeule, ce mizerie! Cred că e mort.

Forma nemişcată a lui David era întinsă cu fața în jos într-o baltă pe scările amfiteatrului. Se târâse pe scări şi se ascunsese după un stâlp de marmură, să nu poată fi văzut de pe drumul de mai jos.

Uşor, Joey îşi întoarse prietenul pe spate. Ploaia se amesteca cu sângele pe fața lui David. Într-un moment, mormăi ceva, o şoaptă slabă, aproape pierdută în vântul nopții.

— Doamne, du-te şi adă o pătură! strigă Joey. Respiră!

Puse capul lui David pe o mână şi începu să-i frece fața, tot mai repede şi mai tare.

— Doc, sunt Joey. Mă auzi? Vei fi în regulă. Doc?

— Christine… primul cuvânt al lui David era aproape un gâlgâit nedesluşit. Christine… trebuie găsită Christine.

Ochii se deschiseră un moment, străduindu-se să se concentreze pe fața lui Joey, apoi se închiseră. Rosetti puse o mână pe pieptul lui David. Dădu din cap emoționat când simți mişcarea ritmică, superficială.

— Rezistă. Te voi duce la spital. Vei fi bine, Doc. Doar rezistă.

Se uită în sus şi blestemă ploaia torențială. În acel moment vântul se opri. Ploaia grea lăsă locul unei umezeli uşoare, cețoase. Joey se uită amuzat, apoi dădu din cap aprobator.

— Primul lucru dimineață, voi face o donație mai mare.

Rânji.

David auzi vocea lui Rosetti, dar înțelese doar cuvântul spital. *Nu,* se gândi el. *Nu la spital.* Se luptă să-şi păstreze gândurile, să le pună în cuvinte, dar îşi pierdea cunoştința şi apoi totul se întunecă. Cinci minute mai târziu era înfăşurat într-o pătură, sprijinit de Joey pe bancheta din spate a Chryslerului lui Rudy Fisher. Tremuratul incontrolabil continua, dar treptat, treptat îşi recăpăta cunoştința.

Joey îi spuse lui Fisher să meargă la camera de gardă de la spitalul Doctors.

Ca un ecou într-un lung tunel, David îşi auzea propriile cuvinte, fără legătură între ele, mici scâncete.

— Ben este mort… Christine e moartă. Nu spital, te rog… Trebuie găsită Christine… Mi-e frig… Atât de frig. Te rog, ajută-mă să mă încălzesc.

Câteva ambulanțe erau aliniate în fața intrării de la urgență, cu luminile aprinzându-se hipnotic. Joey sări din maşină şi se întoarse cu un scaun cu rotile.

— Locul acesta e o nenorocită de grădină zoologică, spuse el, în timp ce îl trăgea pe David afară din maşină. Probabil din cauza ploii. Arată ca o scenă dintr-un film de război. Rudy, aşteaptă-mă acolo. Eşti în regulă, Doc?

David încercă să aprobe din cap, dar luminile şi semnele şi fețele se amestecau într-o ceață năucitoare. Îi veni să vomite când Joey îl împinse prin

uşi în lumina artificială, strălucitoare din spațiul recepției. Atmosfera şi acțiunea parcă se petreceau într-o infirmerie de pe un câmp de luptă. Un flux continuu de pacienți, unii sângerând, alții gemând de durere, toți revărsându-se prin câteva uşi. Peste tot erau tărgi.

Joey studie puțin scena, apoi îşi făcu drum prin mulțimea care o înconjura pe asistenta care făcea triajul. Femeia, o brunetă arătoasă aflată doar în a doua lună în serviciul de evaluare, îl ascultă fără să-i vină să creadă apoi alergă către David.

Mormăia încet, cu capul mişcându-se dintr-o parte în alta în timp ce se lupta să se oprească.

— Dumnezeule, e rece ca gheața, spuse ea, punând o mână pe pieptul lui. Ține-i capul până când aduc o infirmieră. Ce s-a întâmplat cu el?

Alergă înainte ca Joey să-i poată răspunde. O funcționară de la internări cu o tablă în mână apăru câteva secunde mai târziu şi începu să pună întrebări.

— Numele?

— Joseph Rosetti.

Se uită la David.

— Acesta nu e Joseph Rosetti, acesta e doctorul Shelton.

— Oh, am crezut că doriți numele meu. Dacă deja îl cunoaşteți de ce mai întrebați?

Funcționara îi aruncă o privire urâtă şi aruncă prima hârtie de pe tablă.

— Numele? spuse ea cu o voce identică cu cea dinainte.

Joey pescui portmoneul muiat al lui David şi găsi câteva din informațiile cerute de femeie. Aproape îşi pierduse controlul de câteva ori, dar îşi păstrase cumpătul de spaimă că ea va rupe încă o foaie şi va trebui să o ia iar de la capăt. Ca răspuns la „numele şi adresa rudei celei mai apropiate” era gata să spună cu habar n-are, dar se gândi la haosul pe care l-ar putea produce acest răspuns şi dădu datele lui.

— Religia? întrebă femeia calm.

Joey se uită în jos la David, a cărui piele avea o nuanță vineție.

— Uite, se răți el, bărbatul acesta e rănit. Nu poți pune întrebările după ce îl vede un doctor?

— Îmi pare rău domnule, se zbârli ea, nu eu fac politica spitalului, eu doar o aplic. Religia?

Joey se luptă cu impulsul de a o strânge pe femeie de gât. Femeia brunetă se întoarse în acel moment cu un infirmier, scutindu-l de decizia finală.

— Am eliberat Trauma 12, spuse ea. Du-l pe doctorul Shelton acolo. Domnule, dacă terminați cu formularele, puteți aştepta pe acele scaune. Vă voi anunța imediat ce-l va consulta cineva.

Se uită la fața lui Joey şi pentru prima dată realiză cât era de arătos. Pe față îi apăru un zâmbet larg.

— Întrebări?

— Nu, spuse Joey. Dar puteți să-i spuneți acestei femei drăguțe de aici că nu cunosc religia doctorului Shelton?

Îi făcu cu ochiul tinerei asistente, ai cărei obraji se înroşiră instantaneu, apoi o luă de braț pe femeia de la internări şi o conduse înapoi la biroul de primiri.

În febra camerei de gardă doar o singură pereche de ochi urmăreau atenți în timp ce infirmiera împingea scaunul lui David. Aceştia aparțineau lui Janet Poulos. Doar urechile ei auziră şi înțeleseră singurul cuvânt mormăit de el. *Christine.*

Cu accidentele multiple şi două răni prin împuşcare, care ocupaseră personalul, Janet fusese de acord să lucreze peste program până când se vor linişti puțin lucrurile. Acum, realiză ea, decizia era recompensatoare într-un mod neaşteptat. Mintea îi lucra încercând să înțeleagă semnificația a ceea ce văzuse şi auzise. Leonard Vincent fusese angajat de Grădină să o supravegheze pe Christine Beall şi să intervină numai dacă Dalia credea că femeia decisese să mărturisească şi să expună Frăția. Atât ştia Janet. Dalia luase decizia să protejeze Grădina cu orice preț şi fiecare floare era şi membră a Frăției, chiar dacă erau active sau nu.

Beall şi Shelton s-au întâlnit, se gândi ea. *Ea probabil a mers la el. I-a vorbit despre Frăție. Din ce alt motiv ar fi el aici în condiția în care e, strigându-i numele?* Dalia îi dăduse ordinul lui Leonard Vincent, dar Shelton scăpase cumva. Era singura explicație care avea sens. Dacă asta era adevărat, atunci era norocul Zambilei să se afle în locul potrivit la momentul potrivit.

Janet începu să tremure de emoție. Oportunitatea îi căzuse din cer. Dacă va conduce lucrurile bine, dacă va lua deciziile corecte, Dalia o va considera potrivită să o implice în problemele cele mai intime ale Grădinii. Recompensele ar fi enorme.

Janet se uită împrejur. Poliția, prezentă tot timpul în camera de gardă, era ocupată cu victimele împuşcăturilor şi ale accidentului. Simți că se poate strecura nevăzută prin tot acel haos, dar numai dacă se mişca repede. Avea timp să o sune pe Dalia? Verifică holul de unde era camera de traume 12. Locul dimprejurul ei era gol. S-ar putea să nu mai existe o nouă şansă. Adrenalină. Potasiu. Insulină. Digitali. Pancurionum. Janet analiză posibilitățile în timp ce alerga spre camera asistentelor. Îşi punea întrebări despre Christine Beall. Vincent se ocupase deja de ea? Nu conta, se decise. Singura problemă în privința căreia putea face ceva în acest moment o aştepta în Trauma 12.

— Doctore Shelton, numele meu este Clifford. Poți să-ți ridici fundul ca să-ți pot scoate pantalonii?

Infirmierul era trecut de 30 de ani, dar arăta ca şi cum doar acum avea nevoie să se radă prima oară în viață. David dori să mormăie un răspuns, dar, cu efort, reuşi să facă doar ce i se ceruse. Treptat, undele de căldură reuşiră să înlăture răceala adâncă din el. În timp ce îşi revenea la viață, creştea şi durerea din gleznă şi din braț, împreună cu scăderea durerilor de deasupra urechii şi din tălpile picioarelor.

— Arăți de parcă ai avut o perioadă grea, spuse Clifford vesel, punând pantalonii muiați ai lui David pe spătarul unui scaun

— Râul... eu... am fost în râu.

Vocea lui David era distantă şi plată.

— Ben e mort...

— Poți să ții asta sub limbă? întrebă infirmierul, introducând un termometru în gura lui David. Cine e Ben?

David mormăi şi se luptă să atingă termometrul.

— Nu, nu, nu atinge ăla, îl dojeni Clifford. Un doctor va veni imediat să te consulte. Doar ține-l sub limbă până mă întorc.

Niciodată să nu iei oral temperatura cuiva care a fost aproape mort prin îngheț, idiotule!

Dezaprobarea nespusă a apărut în ochii lui David în timp ce bărbatul părăsea camera. Apoi buzele îi schițară o urmă de zâmbet. Îşi revenea. Încet, încet, gândurile lui răzlețe începeau să fie coerente. Dintr-o dată îi apăru în minte fața lui Ben cu sângele curgându-i din gură. Teroarea reveni. Disperat, se ridică, întâi într-un cot, apoi pe un braț.

— Christine, şopti el, scuipând termometrul. Trebuie să ajung la ea.

Când îşi ridică capul pereții începură să se rotească, încet la început, apoi tot mai repede. David se luptă cu amețeala şi cu greața şi se forță să se ridice. Pe frunte îi apărură broboane de sudoare. Podeau se vălurea sub el. Când se aplecă înainte camera începu să se întunece şi ştiu că va cădea. Pentru un moment incredibil nu mai avea greutate, plutea într-o mare de lumină strălucitoare. Apoi nu mai era nimic.

Janet Poulos îl prinse pe David de umeri şi îl puse înapoi pe targă. Respirația îi era rapidă şi superficială, pulsul de-abia simțit. Rapid, se gândi să-l ridice iar. Presiunea sângelui după o asemenea manevră putea necesita siringa plină de adrenalină din buzunarul ei. O şansă prea mare, decise ea, punându-i picioarele pe targă.

Verifică iar coridorul. Era o criză de vreun fel la câteva camere mai încolo şi toată lumea se grăbea acolo. *Perfect*, gândi ea, intrând iar în cameră şi închizând uşa în urma ei. *Să stați toți acolo unde sunteți un pic.*

— Doctore Shelton, mă auzi? Vă voi pune un garou pe mână ca să vă iau sânge. Nu va dura mai mult de un minut.

David gemu şi întinse brațul pe care ea îi legă tubul de cauciuc.

— Acum, acum David, spuse ea dulce. Doar stai nemişcat. Nu te va durea deloc.

Îi frecă pielea căutând o venă. Suprafața era albă şi rece, toate venele de sânge fiind contractate la maxim. Janet oftă şi frecă mai tare, blestemându-se că uitase reacția corpului la hipotermie şi şoc. Capul lui David se mişca înainte şi înapoi în timp ce îşi revenea. Panicată, Janet apăsă acul în brațul lui, sperând în şansa să intre în vreo venă.

Exact în acel moment, Clifford dădu buzna în cameră. Siringa sări şi îi căzu din mână în timp ce se întoarse către sunet. O picătură de sânge apăru în punctul în care fusese acul.

— Salut, doctore, m-am întors. Scuze pentru...

Clifford se opri, confruntat cu privirea nimicitoare a lui Janet.

— La naiba, şuieră ea, dezlegând garoul şi retrăgând repede siringa.

Stând în calea privirii lui Clifford, goli adrenalina sub targă, apoi se întoarse către el.

— Nu ştii să baţi când o uşă e închisă? Tocmai îi luam sânge acestui bărbat şi ai dat totul peste cap.

— Eu... îmi pare rău.

Infirmierul se fâțâia nervos de pe un picior pe altul şi se uita în podea.

— Vei mai auzi de mine din cauza asta, spuse ea cu furie.

Gândurile despre ce să facă mai departe i se învârteau prin minte. Apoi îngheță. Harry Weiss, chirurgul rezident, stătea în uşă.

— Totul e în regulă? întrebă el calm.

Janet aprobă din cap.

— Eu... N-am ştiut când va veni cineva să-l vadă pe doctorul Shelton, aici, aşa că m-am gândit să-i iau nişte sânge pentru analize.

— Mulțumesc. A fost o idee bună.

Weiss zâmbi.

— Dacă nu ai făcut-o încă, de ce nu aştepți până îmi arunc eu o privire asupra lui.

— Foarte bine, doctore.

Janet îi aruncă o altă privire înghețată lui Clifford, apoi ieşi din cameră înainte să înceapă să alerge către telefon.

— Doctore Shelton, sunt eu, Harry Weiss.

Rezidentul pe care David îl ghidase prin cazurile mai dificile îl privea nervos. Ochii lui David erau deschişi, dar avea dificultăți evidente de concentrare. Weiss se apropie.

— Mă vezi bine?

David oftă, apoi aprobă. Un moment mai târziu se lupta să se ridice.

— Christine. Lasă-mă să o sun pe Christine, se auzi cum spune.

Iar îl cuprinse amețeala, dar se luptă cu ea, sprijinindu-se în ambele mâini.

Harry Weiss îl prinse de încheieturi şi îl împinse înapoi.

— Vă rog, doctore Shelton, nu aş vrea să trebuiască să vă leg, se rugă el.

Se uită după Clifford în timp ce David se lupta, dar omul plecase.

— Soră, strigă el, să aducă cineva un infirmier şi un set de patru legături.

În mai puțin de un minut David era legat de targă, cu curele de piele la mâini şi la glezne. Eforturile îi slăbiră, transformându-se în suspine.

— Te rog... lasă-mă s-o găsesc... lasă-mă doar s-o sun.

Vorbele nu îi erau inteligibile. Weiss se uită în jos la el şi dădu din cap cu tristețe.

— Cred că suntem în regulă acum, spuse el micului grup care se grăbise să îl ajute. Lăsați-ne singuri ca să-l pot examina. Sună la laborator şi spune-le că vreau analize complete. Inclusiv pentru droguri sau orice alt abuz. Când termin, îi puneți perfuzii saline de trei sute la o oră, cel puțin până aflăm ce se întâmplă. Unul dintre voi să afle cine e la psihiatrie în seara asta şi să mă anunțe. Dacă e unul bun, am putea să îl chemăm. Dacă e unul din curcanii ăia mai bolnav decât pacienții, probabil n-o vom face.

Grupul zâmbi la remarca lui, doar unul râzând cu zgomot. Harry Weiss îi aruncă o privire înghețată, luă o bucată din termometrul spart, apoi spuse:

— Şi Clifford, când vei învăța că niciodată nu iei temperatura orală cuiva cu hipotermie. Nu e relevant. Doar temperatură rectală. Nu vreau să aud că ai mai făcut aşa ceva.

Făcu semn că a terminat şi camera se goli rapid.

— Bravo, Harry, dori David să spună, dar era incapabil să rostească un cuvânt.

Teroarea, şocul şi hipotermia îşi făcuseră treaba. Chiar dacă ar fi fost luată rectal, temperatura lui David nu se putea înregistra. Dar ochii îi erau deschişi. Se uita cum rezidentul înalt începe să-l examineze. *Spune-i*, gândi David. *Ridică-te şi spune-i că nu ai nevoie de un nenorocit de psihiatru. Spune-i că Ben e mort. Spune-i că trebuie să o găseşti pe Christine. Că s-ar putea ca deja să fie moartă. Spune-i că nu eşti nebun. Dar… dar poate că eşti nebun. Poate că aşa e. Aşa te simți. E aici, examinându-te peste tot şi tu nu poți nici măcar să vorbeşti el. Poate că asta e nebunia. Vreau să spun că oamenilor nu le apare dintr-o dată un semn luminos în piept pe care să scrie „ACEASTĂ PERSOANĂ ŞI-A PIERDUT MINȚILE, ACEASTĂ PERSOANĂ E NEBUNĂ”.*

Unde naiba e Joey? Joey era aici cu câteva clipe înainte. Unde naiba e acum?

Durerea îl lovi în piciorul la care Weiss îi examina glezna. David gemu şi se luptă să se ridice. Legăturile de piele erau strânse.

— Îmi pare rău, spuse Weiss blând. N-am vrut să te rănesc. Doctore Shelton, mă înțelegi? Poți să-mi spui ce s-a întâmplat?

Da, da, gândi David. *Pot să-ți spun. Dă-mi doar un minut. Nu mă grăbi. Îți pot spune totul.* Harry Weiss îl văzu dând din cap şi aşteptă un răspuns. În final, spuse:

— În regulă, începi să te încălzeşti. Am cerut nişte teste. Îți vom face raze la gleznă, la braț şi, pentru orice eventualitate, un set de filme ale craniului. Cred că totul e în regulă, dar nu sunt chiar sigur de gleznă. Înțelegi?

— Joey, spuse David. Unde e prietenul meu Joey?

Un moment fu nesigur dacă chiar a vorbit sau doar a gândit acele cuvinte. Fața rezidentului se lumină.

— Joey? E cel care te-a adus aici?

David aprobă.

— Grozav, bine, pare că îți revii. Mă duc să vorbesc cu prietenul tău. Apoi îl trimit să stea cu tine până sunt gata razele. Suntem foarte ocupați în seara

asta, aşa că probabil va dura. Voi stinge becul din tavan. Încearcă să te odihneşti şi nu te dezveli.

— Mulțumesc, şopti David. Mulțumesc.

Weiss se uită în jos la el, dădu din cap şi părăsi camera stingând becul în timp ce ieşea. David testă legăturile, câte una pe rând. Nicio şansă. Inspiră adânc, expiră încet, apoi se aşeză liniştit pe spate. Tremuratul se oprise şi mare parte din frigul din el dispăruse. Era ceva liniştitor în camera slab luminată şi zgomotul familiar de afară.

— Timpul pentru odihnă, îşi spuse singur. Odihneşte-te şi refă-ți puterile. Când vine Joey va merge el după Christine. Când vine Joey…

Încet, ochii i se închiseră. Respirația îi deveni mai superficială şi mai regulată. Prin somnul adânc şi liniştit David îşi auzi prietenul intrând în cameră. *Nu mă trezi Joey,* gândi David. *Mai lasă-mă un minut sau două, apoi vom pleca. Bine, ştiu că eşti îngrijorat din cauza mea. Pot dormi mai târziu.* Ochii i se deschiseră un moment înainte ca mâna masivă a lui Leonard Vincent se opri pe gura lui şi îl împinse puternic.

Îmbrăcat în halatul alb al unui infirmier pe care i-l dăduse Zambila, Vincent nu avusese nicio problemă să-şi găsească drumul spre intrarea în camera Trauma 12. Recunoscu înțelepciunea Daliei care îi ordonase să aştepte la un telefon lângă spitalul Doctors.

— O presimțire, îi spuse ea.

Se opuse perspectivei de a trece prin camera de urgență, dar asigurările că poliția era ocupată şi promisiunea unui bonus îl convinse să încerce. Acum se aplauda singur pentru decizie.

— Ai fost o mare nenorocire, doctore Shelton, mormăi el. Am vrut să te fac să te doară mai mult decât trebuia, dar pentru că măcar ai încercat, am de gând să o fac repede şi uşor.

David îl privea neajutorat, cu ochii plini de teroare în timp ce Vincent ridica un cuțit deasupra feței lui, dându-i o vedere clară a lamei acestuia. Cu mâna încă presată pe gura lui David puse două degete sub bărbia lui şi o ridică.

— O tăietură, exact ca un chirurg, şopti el, plimbând lama cuțitului de-a lungul gâtului expus al lui David.

— Pentru numele lui Dumnezeu, aşteaptă! N-am făcut nimic, fu tot ce putu să gândească David în acel moment final.

Cu ochii închişi, aşteptă țipătul propriei morți. În locul acestuia auzi un zgomot surd şi clinchetul cuțitului lui Vincent pe podea. Ochii i se deschiseră la timp ca să-l vadă pe criminal clătinându-se şi apoi prăbuşindu-se. În spatele lui, Joey Rosetti ridica revolverul greu pe care-l folosise ca pe un baston, pregătindu-se, dacă se dovedea necesar, pentru altă lovitură.

— Drăguț loc, Doc, spuse Joey, desfăcându-i repede legăturile. Dacă mai am nevoie vreodată de vreo operație, să-mi aminteşti să mă duc înapoi la White Memorial.

— Ăsta-i bărbatul, spuse David emoționat. Bărbatul care l-a ucis pe Ben. El… Era gata să…

— Ştiu ce era gata să facă, spuse Joey, desfăcând legăturile. Leonard şi cu mine l-am mai întâlnit. Cu asta se ocupă. Rahatul. Dacă te urmăreşte, prietene, ai intrat în mare încurcătură.

David se ridică. De această dată amețeala era suportabilă. Instinctiv se frecă cu mâna pe gât. Teroarea îl făcu să-şi revină mai repede decât orice altceva.

— Joey, scoate-mă de aici, imploră el. Împuşcă animalul ăla şi scoate-mă de aici. Mergem să o găsim pe Christine.

Joey se holbă la Vincent, care era întins pe o parte cu fața întoarsă spre podea.

— Vom lăsa poliția să se ocupe de Leonard, spuse el. I-am promis lui Terry că nu voi folosi arma – cel puțin cealaltă parte a ei – decât dacă va fi absolut necesar. Cineva îl va găsi aici. Poți umbla? La naiba, unde-ți sunt pantalonii?

— Acolo, chiar acolo pe scaun. Eu… Cred că pot merge cu puțin ajutor.

David se ridică ținându-se de masă, apoi se sprijini de brațul lui Joey. Glezna îi pulsa, dar îi susținu greutatea în timp ce se îmbrăca cu blugii murdari, muiați.

— Joey, există această femeie, Christine Beall. E singura care poate face ordine în tot acest dezastru în care sunt bogat. Trebuie să o găsim.

Se simți uşurat când realiză că cel puțin putea să-şi facă cunoscute gândurile în mod inteligibil.

— Bine, spuse Joey, dar mai întâi trebuie să părăsim locul ăsta atrăgând atenția cât mai puțin posibil. Am văzut-o pe gorila asta de aici îmbrăcându-se ca un doctor şi îndreptându-se spre camera ta. Nimeni altcineva nu s-a uitat la el. M-am gândit că n-a venit aici să te viziteze. Acum ascultă, directorul meu a parcat maşina la uşa principală. O să aduc un scaun cu rotile. Vom merge cu el cât putem, apoi alergăm ca naiba. E o maşină roşie, un Olds sau Chrysler, sau aşa ceva. Vei ține minte?

David scutură din cap:

— O voi găsi, Joey, nu-ți face griji. Hai să plecăm naibii de aici.

Rosetti îl puse în scaun, apoi îl împinse liniştit prin coridorul aripii de traume şi prin spațiul recepției. În timp ce uşile electronice de la intrare se deschiseră o voce de femeie strigă în spatele lor:

— Hei, voi, unde mergeți?

David sări din scaun şi se agăță de brațul lui Joey şi alergară spre Chrysler.

— Tai-o, spuse Joey cu sufletul la gură când se urcau pe bancheta din spate.

Ruddy Fisher aprobă şi trecu pe lângă două maşini parcate şi ieşi pe şosea către Boston North End.

Janet Poulos stătea neajutorată într-o parte a recepției şi îi privea plecând. Nu-i spusese nimic Daliei despre încercarea ei nereuşită de a rezolva problema. Acum avea altă decizie de luat, dacă să meargă să vadă dacă Leonard Vincent era viu şi avea nevoie de ajutor. Din moment ce era singura

persoană pe care bărbatul o putea identifica dacă era arestat, decizia nu era dificilă. Se opri să ia câteva fiole şi le băgă în buzunar.

Paralizia respiratorie provocată de drogul pe care-l luase era de ajutor pentru pacienții cu aparat respirator. Acum o va ajuta pe ea, presupunând că va avea şansa să o folosească. Dacă nu, va trebui să găsească o cale să-l ajute pe om să scape. Poate că va putea să-şi crească prestigiul în ochii Daliei.

Janet îşi blestemă ghinionul şi pe David Shelton pentru că-i cauzase atâtea dificultăți. Apoi se îndreptă spre hol spre Trauma 12, sperând să-l găsească pe Leonard Vincent mort.

— Au! Ce-i asta?

David se strâmbă de durere când Terry Rosetti îi curăță mizeria fixată pe braț.

— Doar ceva ce folosesc ca să spăl geamurile, spuse ea. Acum stai liniştit şi lasă-mă să termin.

Apartamentul din North End al familiei Rosetti era vechi, dar spațios şi renovat de curând. Terry decorase locul cu bun gust, folosind o colecție de mobilă de familie care ar fi fost binevenită în orice magazin de antichități din strada Newbury.

David stătea întins pe un pat pentru oaspeți, savurând mirosul aşternuturilor şi întrebându-se dacă se va mai încălzi vreodată. Se simțea slăbit, amețit şi îl durea în multe părți ale corpului. Dar simțea cum concentrarea i se îmbunătățeşte pe măsură ce ceața mentală se risipea şi începea să se încălzească. Îi mulțumi în linişte lui Joey că-l oprise să plece în căutarea imediată a Christinei în favoarea unui duş fierbinte. Terry Rosetti, o femeie cu sânii plini, o frumusețe vibrantă, îi înveli expertă mâinile în tifon.

— Fettucini şi prim ajutor, spuse David. Chiar eşti o femeie completă.

Zâmbetul lui Terry lumină încăperea.

— Spune-i asta prietenului tău de acolo. Cred că a început să fie prea sigur de mine. Ştii că a fost chiar capabil să se oprească când făceam dragoste ca să răspundă la telefon când ai sunat?

— Nu-i de mirare că părea că nu o să răspundă nimeni. Aproape am închis.

— Noroc că nu ai făcut-o. David, Joey nu l-a omorât pe acel bărbat, nu?

Frica din ochii ei nu lăsa niciun dubiu asupra importanței răspunsului.

— Am vrut să apese pe trăgaci, Terry. Chiar am vrut. Animalul acela mi-a ucis prietenul. Dar Joey a spus că ți-a promis că n-o va face şi n-a făcut-o.

Terry Rosetti îşi înghiți nodul din gât. În acel moment Joey intră în cameră, cu un vraf de haine, o pereche de cârje şi cartea de telefon din Boston.

— Cred că asta trebuie să fie femeia, spuse el. C. Beall, 391 Belknap, Brookline. Am căutat şi acesta e singurul nume care se potriveşte. Apropos, hainele şi cârjele sunt date prin bunăvoința Asociației Oamenilor de Afaceri din North End.

— Ce e asta?

— Oh, doar oameni de afaceri simpli, aşa ca mine, cărora le face plăcere să ajute persoanele sărace şi fără noroc, care se aruncă în râu cu o gorilă pe urmele lor.

Joey zâmbi conspirativ către Terry şi îi făcu cu ochiul. Nu-i observă lipsa de reacție.

— Eşti pregătit de călătorie, Doc?

— Da, sigur. Cât e ceasul?

— 12:30. E o nouă zi.

— Trei ore, spuse David, dând uluit din cap. Au trecut doar trei ore.

— Ce?

— Nimic, dă-mi te rog telefonul. Sper doar că ea e în regulă.

Joey se uită în jos la el.

— Eşti sigur că eşti în regulă?

— Sigur, de ce?

— Bine, tu eşti cel educat, cu rahatul de diplomă. Tot ce am eu e inteligența străzii. Chiar şi aşa, mă pot gândi la cinci sau şase motive bune pentru care ar trebui să-i spui aceste C. Beall față în față ce ai de spus, nu la telefon. Aminteşte-ți, deja ai fost arestat pentru crimă. În acest moment acea femeie e singura ta speranță să fii achitat.

David înțelese pe loc. Dacă Christine nu avea nimic de-a face cu moartea lui Ben, ştirile ar putea să o panicheze şi să facă vreo mişcare necugetată, posibil fatală. Dacă era implicată în vreun fel, sau ştia cine l-ar fi putut angaja pe Leonard Vincent… Nu-şi permise să termine gândul.

— Când se va termina totul, spuse el, am de gând să scriu la facultatea de medicină şi să le spun să te angajeze ca lector invitat. Ai putea să le predai studenților la medicină cum să se descurce în lumea reală. Să mergem să o găsim.

Zece minute mai târziu, erau din nou în maşina lui Rudy Fisher, îndreptându-se spre Brookline.

— Nu forța prea tare, Rudy, ordonă Rosetti. Nu vrem să fim opriți. Dacă Vincent a ajuns deja la femeie, niciun raliu din lume n-o mai poate ajuta.

David făcu o grimasă şi se uită pe geam. După o perioadă de tăcere, Joey spuse:

— Doc, e ceva ce vreau să-ți spun. Numeşte-o o lecție dacă vrei, din moment ce ai de gând să mă faci profesor.

David se întoarse către prietenul lui, aşteptând-se să vadă sclipirea jucăuşă care îi însoțea poveştile de obicei. Ochii lui Joey erau îngustați, întunecați şi înspăimântător de serioşi.

— Dă-i drumul, spuse David.

— Leonard Vincent s-ar putea să nu fie cel mai deştept din lume, dar e un profesionist. Şi atâta timp cât el sau cineva ca el e în cadru, trebuie să joci după regulile lui. Înțelegi?

David aprobă din cap.

— Bine, nu avem prea mult timp, aşa că-ți voi spune lecția în cuvinte simple. Există o singură regulă pe care trebuie să o ştii. O regulă principală pentru a supraviețui în jocul lui Vincent. N-am respectat-o acolo la spital pentru că m-a rugat Terry. Dar tu nu ai nicio Terry, aşa că fii atent şi fă ce-ți spun. Dacă cineva te urmăreşte ca să te omoare, ar fi al naibii de bine să-l omori tu. Înțelegi?

Strecură pistolul în buzunarul lui David.

— Uite. Orice se întâmplă am o senzație că vei avea nevoie de el mai mult decât mine. Terry îți va pregăti ceva cu adevărat special când va auzi că m-ai scăpat de el.

John Dockerty era îngenuncheat la uşa apartamentului lui David şi privea cum echipa medicală îşi termina treaba în jurul trupului lui Ben şi îl băgau în lift. Se uită după polițistul care pusese întrebări în celelalte apartamente de pe etaj. Bărbatul ridică din umeri să dădu din cap.

— Nimic, şopti el.

Ştirea nu era o surpriză pentru Dockerty. Supraviețuirea într-un oraş mare însemna să vezi, să auzi şi să spui cât mai puțin posibil. Se uită la gaura de glonț din tocul uşii, apoi încercă să refacă acțiunea. Existau urme de sânge pe podeaua din hol şi pe pereții din apartamentul lui David şi pe fereastra deschisă a dormitorului. Îşi puse în cap să verifice actele militare şi de sănătate ale lui David pentru a vedea tipul de sânge. Un cuțit fatal, răni, găuri de gloanțe, sânge peste tot, un bătrân beat împuşcat de moarte la două blocuri distanță şi nimeni nu văzuse nimic.

Dockerty îşi frecă ochii obosiți şi încercă să refacă scenariul. Existau mai multe posibilități, din care niciuna nu era favorabilă lui Shelton. Nu avea dubii că omul era mort. În acel moment telefonul lui David începu să sune. Dockerty ezită, apoi răspunse.

— Alo.

— Cu locotenentul Dockerty, vă rog.

— Eu sunt.

— Locotenente, sunt sergentul McIlroy. Tocmai am primit un telefon de la unul din oamenii noştri de la spitalul Doctors. Se pare că acest David Shelton, ştii, cel pe care l-ai arestat pentru ucidere din milă?

— Da, ştiu, ştiu.

— Acest Shelton a apărut cu puțin timp în urmă la urgențe, distrus cu totul. Am sunat la secția ta şi mi-au spus că precis vrei să afli despre asta imediat.

— Spune-le oamenilor tăi să-l țină la spital, spuse Dockerty.

— Nu pot. A plecat. A plecat cu un tip la câteva minute după ce a venit. Nimeni nu şi-a dat seama decât când era prea târziu. Oamenii noştri erau ocupați să ia declarații de la doi nenorociți care s-au împuşcat într-un bar.

— Cine naiba e tipul?

— Nu ştiu.

— Dar nu e pe foaia de la urgență a lui Shelton?

— Tocmai asta e. Nu există nicio foaie de internare. Funcționara jură că a completat una, dar acum nimeni nu o găseşte.

— Isuse Christoase. Ce naiba se întâmplă?

— Nu ştiu, domnule.

— Bine, spune-le oamenilor de la spital că ajung imediat. Să nu lase să plece pe nimeni care l-a văzut pe Shelton. Pe nimeni. Ai înțeles?

— Da, domnule.

— Isuse Christoase.

Dockerty trânti receptorul la loc şi îşi aranjă sub pălărie câteva şuvițe de păr care-i căzuseră în ochi. Se pare că va fi o nenorocită de noapte lungă.

Rudy Fisher trecu de trei ori pe strada Christinei înainte ca Rosetti să fie sigur că nu vor avea surprize. Îi spuse uriaşului să-i aştepte la două clădiri distanță, apoi îl ajută pe David să urce scările de beton către casă.

— Bătrânul Leonard probabil se distrează acum, râse Joey. Mi-l imaginez încercând să iasă din situația în care e la spital cu cele zece cuvinte pe care le ştie.

David se sprijini în cârje şi se târî pe lângă panourile paralele cu uşa. Se mişca cu grijă, dar şi cea mai mică întoarcere a capului îi provoca amețeală şi greață. Hipotermia prelungită, îşi dădu el seama, îi afectase cumva centrul de echilibru sau poate abilitatea corpului de a regla rapid presiunea sângelui.

Casa era întunecată, văzându-se doar o lumină slabă dintr-o cameră din dreapta, sufrageria, bănui David. Îşi privi ceasul. Aproape unu noaptea.

— Cred că sunăm la uşă, nu? întrebă David nervos.

— Doc, având în vedere alternativele cred că e cel mai tare pariu. Sunt bucuros că nu eşti aşa de tensionat în sala de operații.

David reuşi să râdă, apoi apăsă soneria. Aşteptară, ascultând dacă se aude vreun răspuns. Nimic. David tremură şi ştiu că nu e numai din cauza vântului. Sună din nou. Trecură zece secunde. Apoi douăzeci.

— Intrăm? întrebă el.

— Am putea, dar aş sugera să încercăm la uşa din spate mai întâi.

Joey merse către stradă şi îi făcu semn lui Rudy Fisher că merg în spate. David mai apăsă odată butonul, apoi se luptă cu un val de greață şi plecă.

Al treilea sunet o trezi pe Christine. Era ghemuită de-a lungul patului, luptându-se cu un vis mai hidos decât altul. Pe podea, bucăți rupte de hârtie erau presărate peste două sticle cu pilule. Ambele erau pline.

— Aşteaptă un moment. Vin acum, strigă ea.

Oare ambele colege de cameră şi-au uitat cheile? Cunoscându-le, era posibil. Se forță să se ridice din pat, apoi se holbă la podea. Notele împrăştiate, sticlele cu pastile, cât de aproape fusese de moarte. Aruncă pilulele într-un dulap, apoi strânse bucățile de hârtie şi le aruncă la coş.

La sfârşitul celor două ore teribile care urmaseră întoarcerii acasă, Christine îşi dăduse seama că nimic nu o putea face să-şi ia viața. Nimic,

exceptând poate o situație ca cea a Charlottei Thomas. Va face față indiferent la ce va fi nevoie.

Încă o dată sună soneria. Acum era cea de la uşa din spate.

— Vin acum.

Alergă prin bucătărie şi era la jumătatea scărilor când înțepeni. Era el, David, sprijinit în cârje şi uitându-se pe geam. Coborî şi aprinse lumina de afară, apoi i se tăie respirația. Fața îi era schimonosită de durere şi cadaverică, ochii total afundați în cap, păreau două găuri întunecate. Un al doilea bărbat, întors cu spatele stătea lângă el. Pulsul Christinei crescu din cauza confuziei inițiale, apoi începu să înțeleagă şi o cuprinse groaza.

— Christine, sunt eu, David Shelton.

Vocea lui suna slab şi distant.

— Da… da, ştiu. Ce vrei?

Se simțea înspăimântată, incapabilă să se mişte.

— Te rog, Christine. Trebuie să vorbesc cu tine. S-a întâmplat ceva. Ceva teribil…

Joey îl înhăță de braț.

— Eşti nebun? şopti el, făcându-şi drum în fața ferestrei.

— Domnişoară Beall, spuse el calm, numele meu este Joseph Rosetti. Sunt un prieten apropiat al lui Doc. E rănit.

Făcu o pauză, studiind expresia Christinei să vadă dacă erau necesare şi alte explicații pentru a-i lăsa să intre. Christine ezită, apoi coborî ultimele două trepte şi descuie uşa.

— Eu… îmi pare rău, spuse ea când ei intrară în hol. M-ați luat prin surprindere şi… Vă rog, intrați în sufragerie. Vei fi bine? Eşti rănit rău?

În următoarele 15 minute ea nu spuse niciun cuvânt, în timp ce bărbații îi povestiră evenimentele nopții. Cu fiecare detaliu, în ochii ei se vedea o nouă emoție. Surpriză, uimire, teroare, durere, goliciune. David le studie pe măsură ce apăreau. Se întrebă dacă e capabilă să joace atât de bine teatru. Orice ar fi făcut, acum era sigur că, în niciun caz, nu era responsabilă de moartea lui Ben. Totuşi, într-un fel era implicată. Această realitate îl făcu pe David să-şi fixeze atenția pe fața ei.

— Christine, ce i-ai spus lui Ben?

Părea incapabilă să vorbească.

— Te rog, spune-mi şi mie ce i-ai spus lui.

Exista o notă de urgență şi furie în vocea lui.

— Eu… i-am spus că eu am fost. Că eu am fost cea care… care i-am dat morfina Christinei.

Inima lui David bubui. Arestarea lui, mizeria şi degradarea nopții din închisoare, dezvăluirea tuturor evenimentelor din cariera lui, moartea lui Ben Glass, ea era responsabilă.

— Şi rețeta falsă?

Acum era amărăciune în vocea lui.

— Şi pentru asta eşti responsabilă?

— Nu!... vreau să spun, nu ştiu.

Muşchii feței ei erau tensionați. Buzele îi tremurau. Singura explicație la care se gândea era adevărul. Dar care era adevărul? Frăția îl sacrificase pe David ca s-o protejeze pe ea, era sigură de asta. Dar de ce Ben? Era destul de greu să accepte că aleseseră să trimită un nevinovat la închisoare, dar crima?

— Oh, Doamne, bâlbâi ea. Sunt atât de năucită. Nu ştiu ce se întâmplă. Nu înțeleg.

— Ce? insistă David. Ce nu înțelegi?

Ochii lui, ca nişte cratere se fixară în ai ei. Christine începu să plângă.

— Nu înțeleg, oftă ea. Atâtea s-au întâmplat şi nimic nu are sens. E oribil. Durerea pe care ți-am provocat-o. Şi Ben, l-au omorât pe Ben. De ce? De ce? Eu... am nevoie de timp. Timp să înțeleg toate aceste lucruri. E o nebunie. De ce au făcut asta?

— Cine sunt ei? întrebă David.

Christine nu răspunse.

— La naiba, strigă el, despre ce vorbeşti? Cine sunt ei?

— Aşteptați un minut, spuse Joey, punând câte o mână pe fiecare dintre ei. Trebuie să vă calmați amândoi sau toți o să avem necazuri. Leonard Vincent e probabil scos din circulație, dar nu avem nicio garanție că lucra singur. Cu cât mai mult timp continuați să vă purtați aşa unul cu celălalt, cu atât cresc şansele ca cineva să dea buzna aici şi să ne vină de hac la toți trei.

Făcu o pauză, lăsând gândurile să se aşeze şi privi până simți că tensiunea din cameră începe să se împrăştie.

— Acum, domnişoară Beall, nu te cunosc, dar îl cunosc pe doctorul de aici şi acum ştiu prin ce naiba a trecut. După cum îmi dau eu seama, sunteți amândoi implicați până când se lămureşte totul. Îmi dau seama că veştile pe care ți le-am adus te-au tulburat, dar omul ăsta de aici merită o explicație.

— Eu... nu ştiu ce să spun.

Spuse cuvintele încet, mai mult pentru ea însăşi decât pentru ei. Joey vedea că se depărta. Se uită la David, a cărui expresie îi spunea că şi el simțea acelaşi lucru.

— Bine, spuse Joey, poate că ceea ce trebuie să facem e să sunăm la poliție şi...

— Nu, izbucni Christine. Vă rog, nu. Nu încă. Sunt atât de multe pe care nu le înțeleg. O mulțime de oameni nevinovați ar putea fi răniți dacă eu fac o greşeală.

Se opri şi respiră adânc. Când continuă, vocea îi era calmă.

— Vă rog, trebuie să mă credeți. Nu am nimic de-a face cu moartea lui Ben. Mi-a plăcut de el foarte mult. Voia să mă ajute.

David se lăsă pe spate şi îşi îngropă fața în mâini.

— Bine.

Îşi ridică încet privirea.

— Fără poliție... deocamdată. Ce vrei?

— Puțin timp, spuse ea. Doar puțin timp să pun toate astea cap la cap. Îți voi spune tot ce ştiu. Promit.

David simți că se moaie în fața tristeții din ochii ei şi se întoarse.

— Uite, Doc, spuse Rosetti neliniştit. Nu am glumit înainte. Nu e prea inteligent să stăm aici mai mult decât trebuie. Dacă nu e poliție, atunci nu e. Dacă e nevoie de puțin timp, atunci puțin timp să fie. Doar că nu aici.

David auzi semnul de urgență din vocea lui Rosetti şi văzu, pentru prima dată, o urmă de frică în ochii lui.

— Bine, vom pleca, spuse el. Dar unde? Unde putem pleca? Sigur nu la mine. Ce zici de tavernă... Sau la tine? Crezi că Terry s-ar supăra dacă mergem acolo?

— Am o idee mai bună. Terry şi cu mine avem o cabană la North Shore. Cred că dacă puteți să vă abțineți să vă certați, dacă nu mă aveți pe mine ca arbitru, ar putea fi locul perfect. Doc, tu nu poți să vezi, dar ascultă-mă pe mine, arăți de parcă eşti pregătit de îmbălsămare. De ce să nu mergi acolo în noaptea asta şi să dormi puțin? Mâine ai tot timpul de care ai nevoie să vorbiți despre aceste lucruri.

David începu să protesteze, dar Rosetti îl opri.

— Nu e timp de ceartă, omule. Eşti prietenul meu. Eşti şi prietenul lui Terry. Aşa că ştiu că înțelegi că nu vreau să o implic în toată această mizerie. La North Shore sunteți amândoi pe cont propriu. Ce zici?

David se uită la Christine. Era prăbuşită pe un scaun uitându-se fix la podea. Imaginea ei atât de inocentă, atât de fără apărare, era dificil de reconciliat cu durerea şi iadul pe care-l provocase. *Cine eşti?* se întrebă. *Ce ai făcut exact? Şi de ce?*

— Cred... cred că dacă e în regulă pentru Christine e în regulă şi pentru mine, spuse el în final.

Christine strânse din buze şi aprobă.

— Atunci e hotărât, anunță Joey. Este mâncare în casă. În această perioadă a anului nu e prea multă lume la Rocky Point, aşa că n-ar trebui să fiți deranjați. Vă desenez o hartă. Luați maşina Christinei. Vă vom urmări pe autostradă pentru orice eventualitate. E frumos acolo. În garaj este un jeep vechi. Cheile sunt în cutia de scule de pe peretele din spate. Puteți să-l folosiți dacă vreți. Bine?

— Lăsați-mă un minut să împachetez câteva lucruri, spuse Christine. Şi să le scriu colegelor de cameră un bilet că nu voi veni acasă la noapte.

— Bine, dar să nu dureze mult, răspunse Joey. Şi Christine? Spune-le colegelor să încuie uşa, pentru orice eventualitate.

— Domnule Vincent, ai stricat lucrurile rău de tot. Posibil fără posibilitate de rezolvare. Zambila şi-a asumat un risc enorm ajutându-te să scapi din spital, dar nu se va mai întâmpla. De data asta vreau rezultate. Fata întâi, apoi doctorul Shelton. Ai înțeles?

— Da, da, înțeleg.

Leonard Vincent puse receptorul jos, apoi frecă sângele uscat care se formase deasupra copcilor din cap. Acea Zambila nu era tipul lui dar ca să se răcorească trebuia să ajungă la ea. După ce îşi recăpătase cunoştința era incapabil să se țină pe picioare. Îşi amintea că l-a ajutat să urce pe o targă. Câteva secunde mai târziu, apăru un doctor. Atunci îşi făcu ea spectacolul, explicând că bietul de el alunecase şi dăduse cu fruntea de podea, şi că ea va completa toate formularele dacă el îi pune câteva copci. Da, domnule, se gândi Vincent, trebuia să ajungă la ea. Apoi îşi aminti cum l-a privit chiar înainte de a-l scoate din spital – ura din ochii ei. *Nenorocitule*, părea că gândeşte. *Absolut nenorocit.*

Îl cuprinse din nou greața şi amețeala – a treia oară de când părăsise spitalul. Se sprijini de un copac până îşi reveni.

— Vor muri oameni, mormăi el, luptând cu frustrarea şi durerea cu singura armă pe care o cunoştea. La naiba, vor muri oameni.

Cu grijă, se urcă la volan şi conduse către Brookline. Intră pe strada Belknap tocmai când o altă maşină, în fața lui, se apropie de curba de la celălalt capăt al străzii. Vincent se forță să se concentreze prin întuneric pentru a vedea ce maşină e înainte de a dispărea după colț. Era o maşină roşie – roşu metalizat. Ucigaşul se relaxă în scaun. Se opri peste drum de casa Christinei şi studie strada. Mustangul albastru dispăruse. Mormăind o obscenitate, se întinse către bord şi scoase plicul dat de Zambila.

— Bine, Dalia, oricine naibii eşti, spuse el, cred că-l vei avea pe doctor prima dată, indiferent dacă nu aşa îți doreşti.

Rupse plicul şi împrăştie foaia de internare de la urgențe a lui David pe scaunul pasagerului. În spațiul marcat „Raportul Doctorului”, cuvintele FUGIT FĂRĂ TRATAMENT erau scrise cu roşu. Spațiile cu informații de la început erau completate. Cu mâna nesigură, Vincent încercui linia unde era scrisă cea mai apropiată rudă.

Va urma...

EXPEDIȚIA SINDBAD

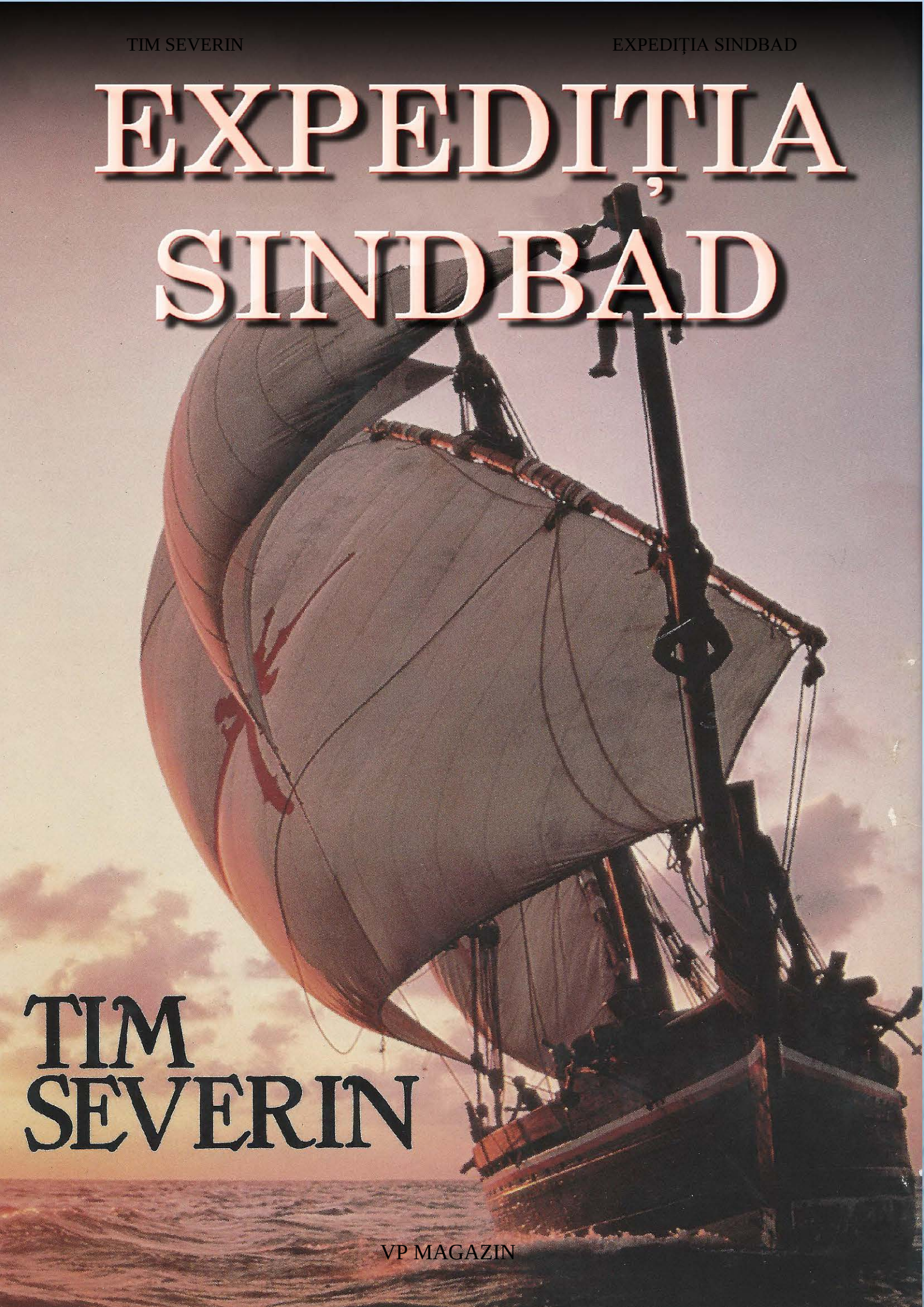

TIM SEVERIN

VP MAGAZIN

EXPEDIȚII ŞI EXPLORATORI

TIM SEVERIN

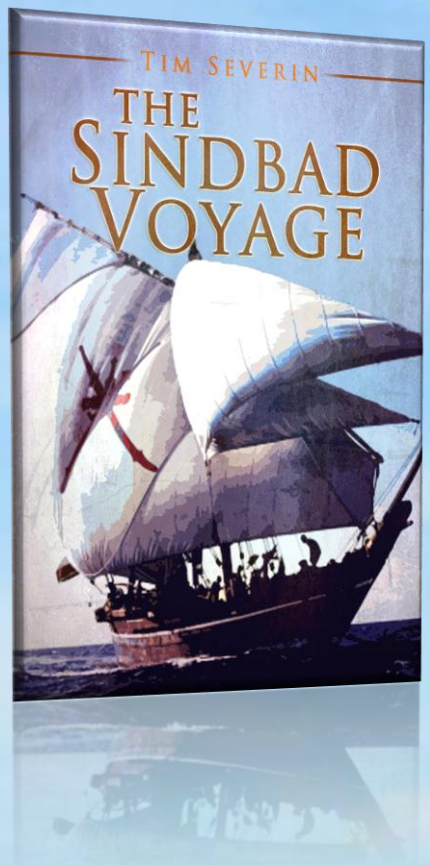

EXPEDIȚIA SINDBAD

Traducere de ADINA ARSENESCU
EDITURA MERIDIANE BUCUREŞTI, 1987,
Tim Severin, The Sindbad Voyage
CCJ Hutchinson & Co Ltd., 1982

XIII
CHINA

La ora 8 dimineața, în ziua de 28 iunie, am văzut profilându-se pământul Chinei. Drept în prova se întindea un creştet bine definit, cenuşiu. Unii dintre noi au strigat ”Ura!” iar omanii au început să vorbească foarte agitați. Eid a venit în fugă pe punte să-mi dea una în spate. Fiecare stătea în picioare încercând să pătrundă cu privirea zările pentru a întrezări uscatul.

— Mi s-a părut că am văzut ceva pe la şapte dimineață, a declarat Khamees Poliție, dar nimeni nu m-a crezut.

Khamees avea privirea cea mai ageră dintre toți cei de la bord, aşa că probabil a avut dreptate şi era foarte posibil ca premiul pentru prima observare a prezenței țărmului chinez să-i revină veselului caporal al poliției marinei din Sur. Acum nu mai încăpea nicio îndoială în privința acostării noastre. Un con regulat de munți se ridica la orizont, prezență indiscutabilă a Chinei şi a destinației noastre după şapte luni de călătorie de când părăsisem Mascatul. ”Ooeeeah! Ooeeeah !”, au început omanii să intoneze un cântec de bucurie, vocile lor suind şi coborând. Un sentiment de excitație, de mare tensiune cuprinsese întregul echipaj. Reuşisem. Navigasem cu *Sohar* până în China. Se auzeau sunetele tobelor, bum, bum, bum! Pretutindeni chipuri surâzătoare, mâini care aplaudau şi picioare care băteau un dans detunător al victoriei. ”Ooeeeah! Ooeeeah !”

Unele acostări, după îndelungatele eforturi şi anticipații ale unei călătorii prelungite, sunt dezamăgitoare, dar sosirea lui *Sohar* în China a fost ceva minunat, o combinație impetuoasă de exuberanță şi plăcere vădită, căci aşteptam cu nerăbdare să vizităm o țară la care pentru a ajunge am navigat aproape 6000 mile. Mă întrebam în sinea mea câte flote şi nave văzuseră proiectându-se în zori acel creştet cenuşiu, când îşi tăiau calea spre nord, purtate de muson, cercetând cu stăruință orizontul pentru a zări în depărtare China. De-a lungul secolelor au fost corăbii de comerț chinezeşti întorcându-se din Asia de Sud-Est, nave comerciale indiene, escadre de caravele portugheze, clipere rapide care transportau ceai şi convoaie de nave ale Companiei olandeze şi engleze din India de Est. Pentru toate acestea, acel munte, Taiwan Shan, era farul de la gura râului Pearl, poarta de sud a Chinei. În sus pe acel râu se află cel mai mare antrepozit sudic, Canton. Poate că autorul celei de a şaptea aventuri a lui Sindbad Marinarul a avut o noțiune palidă a Chinei, întinzându-se la capătul cel mai îndepărtat al cunoştințelor sale, căci el a scris că în a şaptea sa călătorie, după un naufragiu pe cea mai periculoasă dintre toate mările, Sindbad a găsit aici un popor atât de ciudat, încât părea că depăşeşte orice închipuire. Bărbații luau forma unor păsări o zi pe lună şi zburau în înaltul cerului. Convingând pe unul din aceştia să-l ia pe spate, Sindbad s-a înălțat în văzduh, într-un zbor amețitor, până când a izbutit să strige pe Allah şi atunci vraja s-a risipit şi a fost adus brusc înapoi pe pământ.

Oamenii-pasăre din insulele mistice ale Estului pot fi întâlniți în cărțile arabe de minuni; ei sunt făpturi asemănătoare harpiilor cu pene strălucitoare şi fețe care te vrăjesc. Este posibil ca această noțiune a oamenilor-pasăre să fi aruncat un văl peste relatările timpurii privind primele călătorii comerciale în China şi să fi dus la crearea țării ciudate unde s-a petrecut cea de-a şaptea aventură a lui Sindbad. Povestea spune că Sindbad s-a îmbogățit acolo vânzând buşteni de lemn de aloe, şi într-adevăr, negustorii chinezi din Canton plăteau prețuri imense pentru lemnul de aloe importat din străinătate. Primul arab care a ajuns în China a fost un oman, Abu Ubayda, care pe la mijlocul secolului al VIII-lea făcea comerț cu Orientul pentru lemn de aloe. Desigur că geografii şi negustorii arabi ştiau o mulțime despre comerțul cu China. Pentru ei această țară era singurul regat care putea fi comparat ca întindere, măreție, ordine socială şi putere cu India şi cu toți prinții ei. Pentru arabi geografia Chinei începea acolo unde se termina India şi se întindea către marginile cele mai îndepărtate ale lumii cunoscute, spre o țară misterioasă, poate Coreea, al cărei popor trimitea daruri împăratului Chinei şi fără de care localnicii credeau că nu va mai cădea ploaia.

La Canton, aşa după cum ştiau negustorii şi navigatorii arabi, comerțul maritim era foarte bine organizat. Un funcționar chinez al portului se ocupa în mod special de mărfurile lor. Transportul era descărcat, inventariat de către funcționari chinezi şi depus în depozitele guvernului. Aici rămânea în garanție, încuiat sub cheie şi nu se umbla la el până când ultimul vas străin nu sosea în port şi anotimpul de navigație nu era declarat ca încheiat. Numai atunci se deschideau depozitele guvernului, şi în felul acesta autoritățile chineze

preîntâmpinau fluctuațiile prețurilor pe piață în funcție de sosirea vaselor. Statul prelua şi plătea cu generozitate o zecime din toate bunurile importate şi ceea ce rămânea era vândut pe piața liberă.

Cu un mileniu mai târziu, navigând spre gura râului, speram că aceeaşi primire eficientă avea să ne aştepte şi pe noi. Ambasadorul Chinei şi un funcționar guvernamental chinez au asistat la ceremonia plecării noastre de la Mascat, iar *Sohar* fusese invitată oficial de către guvernul Republicii Populare Chineze. Toate acestea păreau că au avut loc într-un timp foarte îndepărtat şi nu mai stabilisem de atunci niciun contact între navă şi autoritățile chineze.

Treptat, uscatul se preciza în fața noastră, separându-se într-un lanț de insule stâncoase. Stânci de un cafeniu deschis acoperite cu o vegetație bogată de salvie verde se întindeau până la nord-vest. Mai departe, în dreapta noastră, puteam vedea cele două vârfuri gemene pe drept cuvânt numite Urechile Măgarilor. Drumul nostru trasat pe hartă urma să treacă prin intrarea ce purta mărețul nume de Marele Canal de Vest. Gura râului era atât de largă încât nu prea ştiai pe unde să conduci nava. În afară de Taiwan Shan şi de Urechile Măgarilor nu exista niciun reper costier, nici un oraş, nici un far, absolut nimic ce ar fi putut fi identificat. Imensul estuar părea pustiu. Mai departe de coastă câteva bărci pescăreşti se legănau pe valuri, păstrând cu precauție o anumită distanță şi ignorându-ne. Trăgeau după ele, legate la capătul unor tangoane, undițe lungi; De pe râu şi-a făcut apariția un cargobot solitar abia vizibil şi s-a îndreptat spre nord. Altfel, nu era niciun semn de vreo activitate. Numai dealurile de pe insule păreau că ne urmăresc sosirea, uşor bântuite de vânturi şi misterioase. Şi poate pentru a marca şi mai mult atmosfera ciudată ce părea în afara timpului, am zărit un singur sat pescăresc cu case ce ai fi zis că se năruie, într-un golfuleț sub Taiwan Shan, care ar fi putut fi acolo de o sută sau de o mie de ani. Ne-am uitat cu binoclul, dar nu am văzut nicio mişcare printre casele joase. Nu existau nici oameni, nici bărci, nici câini. Pe vârful Taiwan Shan se afla o instalație radar care părea că ne urmăreşte asemenea unui ochi solitar, amenințător.

Sohar şi-a urmat drumul. Nava aluneca printre insule, iar apa avea culoarea caramelei. Printr-un fel de joc al luminii, peisajul luase un aer specific chinezesc. Norii de la sfârşitul după-mesei căpătaseră o tentă de un roz auriu. Nori mai negri, aducători de ploi mai repezi, apăreau la orizont scăldați în cerneală, iar dealurile îndepărtate se rânduiau unul în spatele altuia în contururi care evocau tradiționalul peisaj chinez în pictură, chiar şi fără ambarcațiile chinezeşti specifice în formă de cutie, joncile, în prim plan, pentru o mai bună identificare a scenei. Uitându-mă pe hartă, am ales un loc de ancorare la gura râului, unde urma să petrecem noaptea. Locul era adăpostit contra vântului din sud, fiind situat chiar în spatele insulei San-chiao Shan, şi mă întrebam în sinea mea când o fi trecut pe acolo ultima oară o navă arabă. Cu 400 ani în urmă? Sau mai mult? După cronicile arabe, comerțul în China a fost aproape complet distrus în anul 950 al erei noastre, când o armată chineză a devastat Canton-ul, a ucis negustorii străini şi le-a ars casele. Dar negustorii arabi trebuie să se fi reîntors pentru a înnoda din nou legăturile, căutând cu

precauție vechi contacte comerciale şi reluând comerțul cu China. De-a lungul a şase secole, porțelanul chinezesc era trimis în Oman, probabil pe calea mării şi poate chiar la bordul unor corăbii omane. Istoria comerțului este atât de adânc împletită într-o țesătură încurcată de antrepozite, schimburi de bunuri, națiuni rivale de negustori şi revendicări contradictorii, încât arheologia modernă abia începe să umple lipsa unor documente scrise demne de încredere. Sigur era că *Sohar* pătrundea pe „Marele Râu", aşa cum arabii numeau râul Pearl, celebrând o legătură între China şi Oman care data de cel puțin o mie de ani. Când *Sohar* înainta peste vârlejul format de maree, la marginea insulei stâncoase, era un moment simbolic atât pentru navă, cât şi pentru echipaj şi speram în sinea mea că sosirea noastră neobservată ar fi făcut cinste primilor căpitani arabi care au reuşit să ajungă cu succes în China.

Am intrat în micul ancoraj doar cu velele ridicate, o încercare îndrăzneață la care nu am fi visat când am plecat din Mascat ca un echipaj neexperimentat. Acum, cu Saleh la cârmă, *Sohar* îşi tăia drum cu prova în golfulețul înconjurat de un amfiteatru de dealuri joase. O mică joncă pescărească era ancorată pentru noapte în fundul golfului; nu se vedea nimeni la bord. Echipa de ancoră de pe *Sohar* a plecat în față să pregătească ancora principală, unul din marinari stătea lângă şcota velei mari gata pentru a-i da drumul, iar restul echipajului aştepta cu strângătoarele de velă.

— Strângeți vela!

Marea velă se ridică, desfăşurându-se în falduri la vergi. Bătea încă destul vânt pe pânză şi vergi pentru ca nava să se poată mişca uşurel. S-a îndreptat înainte spre pupa joncii.

— Pregătiți-vă de ancorare! Fundarisiți ancora!

Cu un zgomot de lanțuri, ancora lui *Sohar* s-a împlântat adânc în nămolul chinezesc. Oamenii au făcut o pauză de zece minute pentru rugăciunea de seară şi apoi am coborât verga mare cu un scârțâit şi scrâşnet final de frecare a lemnului pe lemn, verga s-a lăsat uşurel în jos asemenea unui călător obosit la sfârşitul unei călătorii aşezându-se într-un fotoliu care trosneşte. Când ultimele lumini ale înserării au pălit, a venit în golf o altă joncă chinezească. Se părea că era un loc bun pentru a petrece noaptea. Am aprins două lumini de ancoraj şi le-am atârnat la pupa şi la bompres, ca să țină tovărăşie luminilor joncilor chinezeşti. Pescarii nu ne-au dat nicio atenție. Nu s-au uitat, nu au făcut niciun semn, nici măcar nu au reacționat în fața ciudatei ambarcații arabe *dhow* venită acolo în adăpostul lor. *Sohar* s-a fixat în linişte în locul ei de ancorare, fără agitație şi zarvă. S-a balansat în adierea vântului, legată cu lanțul ei, până când bompresul s-a îndreptat spre Crucea Sudului, apoi a rămas liniştită, ca o pasăre uriaşă aşezându-se pe o creangă după o lungă, lungă migrație.

Zorile au adus un cer încărcat de ploaie ce arunca răpăieli torențiale periodice care au udat complet puntea. Echipajul, relaxându-se după traversarea finală, s-a sculat târziu, aşa că abia pe la amiază am ridicat ancora şi am pornit în căutarea oficialităților chineze. Gura râului continua să fie pustie şi întreaga scenă era învăluită într-o atmosferă curioasă, ireală. Insulițele arătau din ce în ce mai mult asemenea unor schițe din desenele chinezeşti. Siluetele lor bine

conturate, cu tufe rare, se profilau pe orizontul cenuşiu. Era întocmai ca şi cum am fi navigat prin paginile unei cărți cu picturi chinezeşti. Ne-am aşteptat să fim interceptați de vreo vedetă de gardă sau o şalupă de control vamal ori vreo pilotină, dar nu se vedea absolut nimic, numai joncile pescarilor care ne ignorau total. Pătrunsesem bine în apele chineze, vreo zece mile în interiorul estuarului râului Pearl dar, ținând seama de reacția pe care o produsesem, puteam tot atât de bine să fim şi la o sută de mile în largul mării.

La vremea prânzului am ancorat la o distanță de vreo 90 m de o insulă care avea un fel de instalații militare şi am văzut soldați în uniforme de un verde cenuşiu care ne-au observat şi au luat-o la fugă înapoi pe creasta dealului. Apoi a apărut sergentul, care s-a holbat la noi apoi a făcut şi el în fugă cale întoarsă. În cele din urmă, de-a lungul potecii au apărut în grabă doi ofițeri în cămăşi şi s-au uitat la noi câtva timp cu binoclul. Dar nu au luat nicio măsură. Aşa că am ridicat ancora din nou, de data asta pornind spre insula La-sa-wei care, judecând după hartă, era un loc unde probabil exista o stație de pilotaj.

În drum ne-am descotorosit de arme. După cum fusesem instruiți de forțele armate ale sultanului am scăpat de ele în aşa fel încât să nu poată fi niciodată găsite. Am desfăcut puştile Kalaşnikov şi le-am aruncat bucățică cu bucățică în apa opacă a râului Pearl. Am azvârlit peste bord canistrele cu gaz lacrimogen, mulțumiți că nu a fost niciodată necesar să folosim armamentul navei. Nici nu aruncasem bine în apă ultima armă, că am şi văzut o canonieră îndreptându-se spre noi cu mare viteză. *Sohar* îşi tăia cu greu drum pe o mare bântuită de vânt, cu valuri scurte şi abrupte, iar canoniera făcea ca balansul să fie şi mai puternic. Avea un tangaj şi ruliu oribile, iar uneori coca se înclina într-un unghi alarmant. Era o ambarcație cu o cocă înaltă, îngustă, asemenea unui torpilor din primul război mondial. Pe punte se îngrămădeau soldați care priveau uimiți la ciudata apariție a unei nave arabe cu pânze. Am ridicat în semn de politețe un pavilion chinezesc şi am încercat să stabilim un contact prin radio, în timp ce canoniera se învârtea cu viteză în jurul nostru, în cercuri strânse, spectaculoase, iar ofițerii ei ne inspectau. Informase cineva autoritățile chinezeşti că soseam sau eram pe punctul de a produce vreo încurcătură diplomatică? Nu am primit niciun răspuns la apelurile noastre prin radio. Apoi canoniera chinezească a început să semnalizeze cu o lampă. Toată lumea a alergat după creion şi hârtie, iar Musalam, care era semnalizator în marina sultanului, încerca să pronunțe literele. Dar nu păreau să aibă vreun înțeles. Ce limbă se folosea? Era transmis mesajul în codul internațional? O lampă modernă de semnalizat nu face parte din echipamentul unei corăbii medievale cu pânze. Aşa că ne-am descurcat cu o bucată de carton pe care am aşezat-o deasupra becului celei mai bune lanterne a noastre şi am transmis un mesaj înapoi: „Vă rugăm repetați”. S-au succedat câteva lumini din partea chinezilor, dar tot nu puteam înțelege ce se dorea de la noi. Am gesticulat, arătând că eram uimiți. Canoniera a continuat să se învârtească în jurul nostru, ticsită cu marinari curioşi. Singurul lucru care ne rămânea de făcut era să ancorăm şi să aşteptăm. *Sohar* s-a apropiat de insula La-sa-wei, ancora a fost lăsată pentru a doua oară şi, după cât se părea, canoniera era acum satisfăcută, căci a pornit

înapoi cu mare viteză, lăsând în urmă un siaj spectaculos.

Am petrecut o noapte foarte incomodă în ancorajul expus, dar în cele din urmă Tom a reuşit să stabilească un contact prin radio. Legătura noastră cu autoritățile chineze era indirectă. Mesajul nostru a fost recepționat mai întâi de un radioamator din Hong Kong, care l-a transmis unui prieten de la Banca Hong Kong şi Shangai. Acest prieten i-a telefonat reprezentantului băncii din Canton, care la rândul lui a luat legătura cu autoritățile din oraş, iar acestea au transmis un mesaj înapoi prin aceeaşi legătură complicată. Autoritățile din Canton ne aşteptau. Erau încântate că sosisem cu bine, totul era pregătit. Dar ne preveneau că va fi un taifun. *Sohar* trebuia să părăsească pe dată gura expusă a râului şi să vină în amonte, la un adăpost special contra taifunului. Autoritățile portuare din Canton aveau să trimită urgent un remorcher în jos pe râu să ne ajute.

Nu-mi venea să cred ce baftă avusesem. Prin faptul că am navigat cu atâta uşurință pe *Sohar* pe Marea Chinei de Sud, reuşisem să evităm unul din cele mai mari pericole. Ajunsesem pe râul Pearl, unde ne găseam în siguranță cu mai puțin de 48 de ore înainte ca un mare taifun să lovească regiunea. Toate pânzele pe care le reparasem cu atâta strădanie, după grenurile arcuite, orele obositoare petrecute pentru a ridica verga mare ca să putem progresa cu câteva mile mai mult, toate eforturile depuse au meritat. În dimineața următoare, când cerul începuse să se întunece sub marginea exterioară a norilor, aşa cum se petrece în cazul taifunului, am văzut un remorcher chinezesc grăbindu-se spre noi. Radioul nostru s-a trezit la viață.

— Bine ați venit! Sunt Liu din Ministerul Afacerilor Externe al Chinei, se auzi o voce din remorcher, într-o engleză impecabilă. Am venit de la Canton pentru a vă întâmpina.

— Bine v-am găsit! i-am răspuns şi eu în concordanță cu situația momentului. Numele meu este Tim Severin şi echipajul meu şi cu mine am venit din Oman pentru a vă saluta.

Remorcherul avea ordin să o remorcheze pe *Sohar* pentru a o duce în siguranță cât mai repede posibil, căci autoritățile din Canton erau foarte îngrijorate ca nava să nu fie avariată de taifun. După ce parcursese întreaga cale de la Oman nevătămată, autoritățile nu vroiau ca nava să se scufunde acum, în apele lor. Aşa că echipajul remorcherului din Canton ne-a aruncat o parâmă de manevră şi au început să ne remorcheze repede pe râu către vechiul port Whampoa unde, conform tradiției, navele străine trebuiau să aştepte până când primeau intrarea în Canton. Echipajul remorcherului era format din marinari veseli, prietenoşi, care îşi îndeplineau activitatea cu foarte multă degajare în miez de noapte, la jumătatea drumului pe râu, pe când vântul sufla în rafale, iar ploaia torențială ne uda până la piele. În timp ce marginea exterioară a taifunului ne ajunsese, oamenii de pe remorcher au hotărât să ne amareze şi să nu ne mai remorcheze, legând astfel pe *Sohar* lângă vasul lor. Manevra a constituit o scenă de harababură comică, în care marinarii chinezi au reuşit să se încurce şi să facă tot felul de greşeli. Se auzeau diferite urlete şi strigăte, oamenii alunecau pe puntea de oțel a remorcherului, căzând în mod

caraghios, lăsau noduri nedesfăcute, parâme încurcate şi blocate. Şeful echipajului, un chinez foarte gras, a căzut peste bord cu un zgomot cutremurător şi, abia fiind în stare să înoate, a dat din mâini şi din picioare cu mişcări scurte şi repezi, aşa cum înoată un câine, întorcându-se la locul său sigur de pe navă, dar imediat a trebuit să sară din nou în apă pentru a-şi pescui sandalele care erau duse de valuri. Un minut mai târziu era înapoi la bord, alergând în sus şi în jos, cu şortul şi pălăria de paie pline de apă, strigând ordine şi dând din mâini. Butonul de control al vinciului de manevră de la bordul remorcherului era prost izolat, aşa încât curenta pe oricine îl atingea. Cu ploaia taifunului şi puntea de oțel sub picioarele ude, tehnica celor din Canton era să pună butonul în funcțiune cu grijă, folosind un băț scurt de lemn, aşa că atunci când vinciul o pornea razna şi trebuia oprit în mare grabă, loviturile turbate date cu vârful lemnului în butonul de control deveneau o lecție comică de scrimă. Şi cu fiecare mişcare nereuşită de a opri vinciul, bățul era trecut din mână în mână, ca o ştafetă. În cele din urmă parâma a fost întinsă atât de tare, încât era sigur că va plesni şi întreg echipajul a luat-o la fugă spre un loc sigur, pitindu-se în spatele suprastructurii remorcherului, de unde se uitau pe furiş ca nişte copii obraznici. Urmărind toate acestea şi încercând să nu râdem, a devenit dintr-o dată evident că şi echipajul remorcherului era amuzat de această pantomimă tot atât de mult ca şi noi. Cineva de pe *Sohar* a început să chicotească şi într-o clipă chinezi, arabi şi europeni râdeau în hohote. Pe dată orice etichetă şi rezervă au fost Îndepărtate. Khamees Poliție a sărit pe puntea remorcherului, ducându-le în dar o tavă de curmale. Şeful echipajului de pe remorcher, comediantul principal, cu apa curgând şiroaie de pe el, s-a servit plin de eleganță cu o curmală şi s-a aşezat din întâmplare pe o sobă fierbinte. Nori de abur au țâşnit din îmbrăcămintea lui udă, când a sărit în sus cu un răcnet de durere şi rânjind cu gura până la urechi.

Autoritățile chinezeşti au reuşit să transforme vizita lui *Sohar* într-un adevărat succes. După şapte luni şi jumătate pe mare am fost copleşiți de căldura primirii care ne aştepta. La Whampoa, pe chei, am fost salutați de demnitarii oraşului şi ai provinciei Canton, precum şi de ambasadorul oman, care venise de la Beijing să ne întâmpine. Gazdele noastre chineze ne aranjaseră un program special. *Sohar* urma să rămână ancorată la Whampoa, în grija chinezilor, în timp ce echipajul avea să viziteze oraşul şi împrejurimile. Dacă doream să vedem ceva în mod special trebuia doar să cerem şi imediat se luau măsurile necesare pentru a ni se satisface dorința. Existau autocare, ghizi, interpreți pentru engleză şi arabă, camere rezervate la hotel, orice am fi putut dori, şi nu trebuia să ne facem probleme în privința navei. Aceasta urma să fie păzită de polițişti, iar căpitanul portului va avea grijă să asigure parâme suplimentare de legare la chei. În tot timpul vizitei noastre eram oaspeți de onoare.

Amabilitatea a fost memorabilă. Musalam, Eid şi ceilalți omani au fost expediați într-un tur de vizitare a oraşului şi a locurilor frumoase. Oceanologii au fost conduşi la stațiile de cercetare piscicolă, crescătoriile de peşte şi la universități. Nick Hollis a avut norocul să asiste la o operație efectuată sub

acupunctură în spitalul municipal. Ca inginer constructor, Tim Readman a vizitat şantierele de construcţii pentru a vedea cum construiesc chinezii clădirile lor. Cât despre mine, mi s-au arătat nave de canal ingenioase, de o construcție tradițională, folosite pentru transportul peştelui viu la hală. Cocile aveau găuri pentru a lăsa apa să curgă prin ele în interior, aşa încât ambarcațiile deveneau bancuri de peşti mişcătoare. O după-masă deosebit de rodnică am petrecut-o la bordul unei jonci de tip Swatow acostată pe râu într-un adăpost contra taifunului. La o ceaşcă cât un degetar de ceai Swatow amărui, oamenii din echipaj mi-au explicat ce fel de comerț făceau. Fără busolă, motor sau hartă, ei navigau cu nava lor de la un port la celălalt, intrând şi ieşind prin gurile râului, folosind curenții mareei, efectuând vechiul comerț costal al Chinei. Echipajul era format din opt până la zece oameni, având şi doi muşi care stăteau pe vas pentru un an de pregătire. Cu un vânt bun, jonca lor putea avea o viteză de 5 noduri, dar dacă vântul atingea forța 7, exista riscul să se scufunde, aşa că întotdeauna alergau după un adăpost.

Nava era foarte bine menținută şi, pentru că nervurile fuseseră tăiate din lemn de camfor, cala mirosea foarte plăcut. Era un contrast fericit cu santina cu gaz puturos a lui *Sohar. Huilai 108,* cum era numită, aparținea echipei de producție a întreprinderii de transport pe apă a comunei Huishui şi nava avea încă un aspect tradițional. Era călăfătuită cu un amestec din ulei de tung [1], var, coji de orez şi nu avea motor, fiind purtată de pânze mari vopsite în roşu, iar scândurile erau bătute în cuie margine la margine după sistemul tradițional chinezesc. În rândul celor din echipaj, fiul urma întotdeauna tatălui, preluând lucrul când părintele se pensiona, iar când am întrebat cum era guvernată nava şi dacă echipajul ajungea să ia hotărâri de comun acord în privința manevrării, am primit un răspuns foarte sec: „O, nu, căpitanul sau ofițerul secund au autoritatea".

În tot timpul vizitei, gazdele noastre erau în mod fățiş fascinate de misiunea lui *Sohar.* Faptul că nişte oameni au navigat aproape 6 000 mile pe o navă fără motor pentru a le vizita țara constituia o noutate pentru ei. Gazdele noastre păreau flatate şi recunoscătoare. Se vedea că înțeleg eforturile care au fost necesare şi că echipajul lui *Sohar* îşi tăiase drum spre China cu puterea muşchilor, răbdare şi o evidentă aplicație pentru o asemenea activitate. Iată calități pe care chinezii le apreciau în mod deosebit şi în special le plăcea că succesul voiajului s-a datorat în cea mai mare măsură activității în echipă. Poate că perspectiva istorică adusă de *Sohar* părea mai greu de înțeles pentru gazdele noastre chineze. Ele erau atât de mândre de programele lor de modernizare, încât trebuie să li se fi părut uimitor să aibă vizitatori care în mod deliberat recreaseră o călătorie de comerț veche de o mie de ani. Totuşi tiparele constante ale vieții chinezeşti puteau fi uşor detectate. Ca şi în vremea lui Sindbad, Canton-ul era încă un important port comercial chinezesc, Miile de oameni de afaceri care participau la târgul comercial de la Canton reprezentau echivalentul modern al arabilor, indienilor şi persanilor care veneau pe aceste

[1] Ulei obţinut din seminţele unui copac chinez (A. fordii) din genul Aleurites.

meleaguri cu un mileniu în urmă. În satele din jurul Canton-ului milioane şi milioane de viermi de mătase rodeau încă frunze de dud şi se țesea mătasea care forma comerțul lumii medievale. Acum marinarii omani de pe *Sohar* cumpărau bucăți de mătase strălucitoare pe care le duceau înapoi soțiilor şi familiilor lor din sultanat. În timpul unei vizite pe care am făcut-o într-o fabrică de porțelanuri chinezeşti am văzut pictându-se pe unele ceşti de cafea şiruri de palmieri, acestea fiind destinate pieții arabe, într-o zi, probabil că cioburi din aceste ceşcuțe vor adăuga un alt strat la porțelanurile medievale chinezeşti pe care arheologii le excavează în lumea arabă.

La Universitatea din Canton, istoricii au avut amabilitatea să consulte pentru mine vechile cronici chinezeşti şi spre marea mea încântare au găsit o dare de seamă asupra unei nave cusute, văzută în port la Canton de o oficialitate chineză la sfârşitul secolului al VIII-lea. „Nava lor comercială este fără cuie. Singurul material pe care-l folosesc pentru a împreuna părțile navei este fibra de nucă de cocos", scria oficialitatea chineză. Era o dovadă că nave cusute cu ajutorul fibrei de nucă de cocos puteau fi găsite acostate în porturile chinezeşti, când Harun Al Raşid era calif la Bagdad, iar în China domnea dinastia Tang.

Către sfârşitul dinastiei Tang, la finele secolului al IX-lea, se spune că trăiau în China vreo zece mii de străini şi este foarte probabil ca mulți dintre ei să fi fost musulmani. Moscheea construită de ei se crede că ar fi aceeaşi unde populația musulmană de azi din Canton se duce să se roage în fiecare vineri. Pagoda Netedă, aşa cum o numesc chinezii, se află azi în centrul oraşului. Dar forma oraşului s-a schimbat, s-a recuperat pământ din apă, căci inițial moscheea se afla la malul râului. Se zice că pe atunci turnul moscheei servea acolo drept far pentru navele comerciale care veneau în sus pe râu. Într-adevăr, moscheea are o formă foarte neobişnuită, pare a fi întocmai ca un far.

Moscheea Pagoda Netedă a fost evident un loc de pelerinaj pentru marinarii musulmani de pe *Sohar.* Ei s-au rugat în moschee şi au adus mulțumiri pentru succesul călătoriei noastre; chemarea la rugăciune a fost făcută de un chinez musulman bătrân care purta tichia de dantelă de rigoare. Azi au mai rămas în Canton 4 300 musulmani şi în fiecare vineri unii dintre ei se adună pentru a înălța rugăciuni în moschee. Guvernul respectă obiceiurile musulmanilor şi moscheea se află sub protecția statului; musulmanii au rații speciale şi diferite înlesniri la restaurante, aşa încât să-şi poată păstra regulile lor de alimentație, şi într-o țară unde incinerarea este lege, musulmanii au privilegiul de a-şi îngropa morții.

Mai exista încă o ceremonie finală care trebuia îndeplinită: salutul oficial al guvernului Chinei adus navei. Ceremonia era hotărâtă pentru data de 11 iulie. Cu o zi mai înainte Sayyid Faisal, Ministrul Patrimoniului Național şi al Culturii din Oman, a sosit în China într-un aparat strălucitor al aviației sultanului. Cu el a venit din Oman o delegație formată din reprezentanți ai armatei, marinei, Ministerului Apărării, Ministerului de Externe. De la Beijing s-au deplasat preşedintele Comisiei Culturale a Guvernului Chinei, vice-preşedintele său, şefii diferitelor departamente din Ministerul Afacerilor Externe al Chinei şi o mulțime de demnitari. S-au adunat toți pe chei în centrul Cantonului.

Între timp echipajul de pe *Sohar* fusese dus înapoi pe navă la Whampoa şi imediat după revărsarea zorilor un remorcher a sosit pentru a ne aduce în sus pe râu. Toate ambarcațiile mici din jurul nostru erau împodobite cu steguleţe şi drapele. *Sohar* era pavoazat peste tot. În vârful arborelui artimon fâlfâia pavilionul chinezesc, la catargul principal, la bompres şi la pupa fluturau trei imense drapele omane. Era foarte viu colorată nava noastră, deşi uşor uzată de călătorie. În timp ce înainta încet pe râul Pearl, o canoniera a marinei chinezeşti aştepta s-o escorteze.

Întregul echipaj al canonierei stătea în poziție de drepți de-a lungul copastiei, gata să salute, iar la saula de pavilioane era suspendat un semnalizator. A fost un moment stânjenitor, când dintr-o dată mi-am dat seama că habar nu aveam cine trebuia mai întâi să coboare pavilionul, canoniera sau *Sohar,* dar când cele două nave au fost alături, am putut vedea o privire chinuită pe fața ofițerului secund. Era un indiciu suficient. Evident că vizitatorul trebuia să înceapă onorurile. Eid, îmbrăcat în cea mai bună *dishdasha* a lui, cocoțat în mod riscant pe cârma lui *Sohar,* a coborât pavilionul oman. Canoniera a replicat, marinarii chinezi au salutat cu urale, apoi s-a auzit sunetul sirenei. *Sohar* a răspuns cu un zăngănit scurt al clopotului ei de bronz. Apoi am urcat mai departe pe râu pentru a vedea comitetul de primire.

Priveliştea era impresionantă. Cheiul principal fusese eliberat. Un cargobot mare fusese trimis pe râu, iar acolo pe chei se înşiruiau elevi care mişcau pompoane mari galbene şi roşii în ritmul muzicii unei orchestre chineze. Pe măsură ce *Sohar* se apropia de chei, zgomotul devenea asurzitor. Orchestra ataca melodia cu toate instrumentele, copiii cântau şi petarde explodau. Am păşit pe uscat pentru a fi salutați de Sayyid Faisal şi oficialitățile chinezeşti şi am trecut de-a lungul şirului de şcolari precedați de dansatori.

Pe estradă s-au rostit cuvântări de bun venit şi mulțumire şi s-au făcut referințe la întărirea relațiilor prieteneşti existente de mult timp între Oman şi China. În cele din urmă a fost rândul meu să iau cuvântul în numele echipajului. Am vorbit despre ajutorul extraordinar atât de generos dat şi care a făcut cu putință Expediția Sindbad, despre patronajul şi cooperarea care au dat navei noastre posibilitatea să străbată din nou cele şapte mări ale geografiei arabe, ca şi despre această ceremonie de primire atât de impresionantă. Am amintit de toți oamenii şi momentele remarcabile ale expediției - elefanții care trăgeau buştenii în pădurile din India, constructorii de nave trudind în căldura arzătoare din Sur, munca de curățire a carenei navei la Beypore, lunga monotonie a calmului tropical, apoi momentul când am fost pe punctul de a eşua pe bancul de nisip din strâmtoarea Malacca, grenurile arcuite care ne-au lovit cu furie în Marea Chinei de Sud. Ştiam că în câteva zile *Sohar* avea să se întoarcă în jos pe râu, la Hong Kong şi de acolo va fi încărcată pe o navă şi expediată înapoi la Mascat, unde va deveni un monument al istoriei călătoriilor pe mare ale Omanului. A îndeplinit scopul pentru care nava a fost construită.

Echipajul se afla acolo, în fața mea, şi am încercat un sentiment dureros de regret, la gândul că atunci eram pentru ultima oară toți împreună ca o echipă. Împlinisem ceea ce ne propusesem: am dat de urma poveştilor lui Sindbad,

parcurgând aproape un sfert din drumul în jurul lumii - în India, Sri Lanka, Sumatra şi acum în China. Marea noastră aventură se încheia şi în curând aveam să ne împrăştiem pe la casele noastre.

În rândul din față stăteau omanii arătând splendid cu turbanele lor colorate şi *dishdashaurile* sclipitoare. Cum reuşeau să-şi păstreze sacul lor marinăresc atât de curat, încât întotdeauna când coborau pe uscat erau îmbrăcați în veşminte superb călcate, nu voi putea înțelege niciodată.

În spatele lor se aflau europenii cu bărbi mari, bronzați, arătând straşnic de viguroşi şi destoinici. Toți împreună au format un echipaj minunat. În dreapta lor se vedeau tichiile de dantelă ale musulmanilor din Canton, invitați special pentru această ocazie. Urmau apoi şirurile de şcolari, o mulțime de spectatori, formația muzicală şi dansatorii.

Mai departe, dincolo de ei, se ridica arborada înclinată a lui *Sohar.* Era unică, nicio navă ca aceasta nu fusese văzută pe râul Pearl din marile zile ale călătoriilor pe ape ale arabilor. Distingeam flamura lungă de 6 m purpurie a Expediției Sindbad fluturând de pe saula de pavilioane. Coada-i bifurcată fâlfâia semeață, aşa că emblema aurie a păsării în zbor era perfect vizibilă. Şi mi-am amintit că am văzut ultima oară această flamură în culoarea aurului şi a purpurei, fluturând în bătaia vântului, când am ridicat ancora la Mascat. Şi în acelaşi moment mi-am dat seama că dacă echipajul meu şi cu mine ne găseam acum pe chei la Canton teferi şi dacă această călătorie fusese un succes, totul se datora unei singure nave - *Sohar.* Această navă a făcut ca expediția noastră să fie o realitate. Acum călătoria ei, asemenea celor *Şapte Călătorii ale lui Sindbad,* avea să devină o altă poveste.

SFARŞIT

Sergiu
Someşan
Pisica
şi
Căpcăunul

SERGIU SOMEŞAN

PISICA ŞI CĂPCĂUNUL

Episodul III

Capitolul 8

Câţiva faguri de miere

Cosmin Ardeleanu îşi puse din reflex mâna la ochi când ieşi din casă. Iarna era spre sfârşite, dar primăvara părea că îşi intrase pe deplin în drepturi şi, în câte o zi ca asta, soarele strălucea cu putere pe cer. De câteva zile observase că îl supăra lumina puternică. Nu suficient de mult încât să-l facă să se gândească la o boală, dar se gândea tot mai serios să-şi pună o pereche de ochelari de soare. Îşi cumpără până la urmă o pereche, numai că a renunțat la idee atunci când s-a văzut într-o oglindă, cum îi stătea cu ei, chiar dacă a încercat mai multe modele. Toate îi veneau la fel. Avea capul mare şi rotund, iar o pereche de ochelari, fie ei şi de firmă, nu îmbunătățeau foarte mult aspectul. Oricum îi purta, capul lui părea tot o minge de fotbal cu ochelari şi, văzând câteva priviri piezişe la cei pe lângă care trecea, i-a aruncat în primul coş de gunoi. Avea o constituție masivă şi nu de puține ori observase că oamenii îi făceau loc grăbiți, cu toate că nu se ştia om violent şi nu avusese nicio altercație în viața lui. Şi tot de câteva zile observase că nu-i plăceau mulțimile şi făcea tot posibilul să le evite. Şi, dacă la început mulțime însemnau zeci de oameni, în ultimul timp nu suporta să fie mai mult de doi, trei oameni în preajma lui. Strânse din fălci, căutând nişte străzi lăturalnice, şi porni spre Piața Dacia, pregătindu-se sufleteşte pentru nenumăraţii oameni pe care avea să-i întâlnească acolo. Ar fi vrut să poată rezolva altfel ceea ce avea de făcut, dar nea Tomescu din Făgăraş era singurul apicultor care îi putea aduce faguri de albine.

În drumul spre piață trecu pe lângă un bar unde un grup de tineri îşi făceau veacul. Erau cu numai câțiva ani mai tineri ca el, dar păreau mult mai blazați şi, mai ales, veşnic în criză de bani. Îl mai văzuseră de câteva ori trecând tăcut pe lângă ei, dar ceva din masivitatea lui, ori privirea posomorâtă, i-au făcut să-l lase în pace. Dar de data asta se părea că ajunseseră la fundul sacului, pentru că unul dintre ei, cel care părea a fi conducătorul grupului, i se aşează ostentativ în față:

— Hei, şefule, nu ne dai şi nouă câte o țigară? şi arătă cu un gest larg spre cei din spatele lui, ca pentru a sublinia faptul că nu era singur şi, la o adică, puteau deveni periculoşi.

Cosmin privi un timp lung la cel care îi bloca drumul ca şi cum nu ar fi înțeles ce vrea. În cele din urmă ridică din umeri şi mormăi scurt:

— Nu fumez.

Cum cel din fața lui tot nu se dădu la o parte, se văzu nevoit să explice:

— Dacă nu fumez, nu am nici țigări…

Fu rândul celui din fața lui să ridice din umeri:

— M-am gândit şi la această posibilitate. Ce-ar fi să ne dai atunci o sută de lei şi ne ocupăm noi de cumpăratul lor…

Un timp Cosmin îl privi încruntat, ca şi cum n-ar fi priceput despre ce este vorba. Apoi din gâtlej îi răsună un mormăit prelung şi făcu un pas în față: îl prinse pe cel din fața lui de un braț şi îi făcu vânt spre grupul de tineri care aşteptau amuzați alături. Şeful se izbi de doi dintre ei, doborându-i la pământ, iar lor li se păru că acesta zboară de-a dreptul printre ei, oprindu-se abia la câțiva metri de ei, într-un arbust de tuia.

Primul impuls a fost să se repeadă spre el, să-i dea o lecție, apoi în mintea lor s-a petrecut o scurtă rememorare a ultimelor secunde şi instinctul căpătat pe străzi i-a făcut să-i culeagă pe cei doi căzuți şi să se îndepărteze cât mai repede. Şeful, după ce şi-a văzut izbitura atenuată în mod miraculos de arbustul de tuia, a mijit uşor ochii, a măsurat distanța parcursă de el în zbor şi i s-a părut mai înțelept să facă pe mortul. Se pare că a adoptat cea mai bună tactică posibilă, deoarece Cosmin şi-a aruncat în treacăt ochii spre el şi a mormăit supărat:

— Dacă nu fumez nu am nici țigări…

Nu a mai privit nicio clipă după cei care au fugit, ci doar şi-a continuat cu paşi egali drumul spre piață. Revăzu în mintea lui cele întâmplate. De câteva zile i se părea că se întâmplă lucruri ciudate cu el.

Când ajunse lângă piață, strânse din umeri şi din gâtlej îi ieşi un mormăit nemulțumit: astăzi era mai multă lume ca de obicei. Plecă capul şi pătrunse în lumea pestriță şi zgomotoasă din piață. Vânzătorul pe care îl căuta avea taraba chiar lângă intrare şi, când îl zări, îi făcu semn cu mâna.

— Am crezut că nu mai ajungi azi, domnule Ardeleanu, îi spuse apicultorul cu un zâmbet larg pe față.

De câteva luni, de când îl cunoştea, tânărul arhitect îi era client fidel şi nu se uita niciodată la preț de când îi povestise despre fagurii artificiali pe care îi foloseau alți apicultori şi despre mierea obținută din zahăr.

— Ei, cum să nu vin dacă am promis, mormăi Cosmin şi privi spre sacoşa pregătită de vânzător. Sunt zece kilograme acolo?

— Zece kilograme, cum am promis, domnu' arhitect. Chiar un pic mai mult, aşa ca pentru dumneavoastră. Din partea firmei, zâmbi el în timp ce număra atent banii.

Fagurii erau împachetați profesionist, aşa că tânărul ridică punga şi spuse:

— Mulțumesc, atunci. Ne vedem săptămâna viitoare! şi se îndepărtă cu paşi mari, în timp de apicultorul privea lung în urma lui.

Arhitectul era un cumpărător statornic care, în fiecare joi după-amiaza, se înființa ca să-şi ia cele zece kilograme de faguri cu miere. Un timp a fost tentat să-l întrebe ce face cu atâta miere, apoi spiritul de comerciant l-a făcut să-şi pună lacăt la gură, mai ales că afacerea mergea atât de bine. În urmă cu vreo două luni, când şi-a terminat fagurii, a cumpărat o matriță, ceară de albine avea destulă şi a început să confecționeze faguri, pe care îi umplea apoi cu miere. După ce a livrat primul lot astfel contrafăcut, a stat un timp ca pe ghimpi aşteptând ca tânărul arhitect să observe falsificarea şi să-i reproşeze ceva. Văzând că acesta nu spune nimic, şi-a mai domolit temerile. În sinea lui nici nu i se părea că face o cine ştie ce mare nedreptate: în fond ceara din care confecționa fagurii era naturală, iar mierea cu care umplea alveolele, cu atât mai mult. Şi de altfel tânărul client nu mai părea deloc dispus la confesiuni în ultimul timp. De unde la început tot mai povestea câte ceva, de la o vreme era tot mai posac şi mai închis în el.

Cosmin Ardeleanu nu îşi făcea probleme din cauza apicultorului: el deja se gândea la întâlnirea de la miezul nopții.

Capitolul 9

Un căpcăun furios

Au trecut câteva zile de o monotonie exasperantă. Vasile tot nu simțea nevoia să iasă din casă, iar Loredana aducea cutii tot mai pline de plicuri cu bani. Singurul lucru bun în toată afacerea asta era că acum putea să-şi comande zilnic câte o pizza Prosciutto Speciale. Ba în unele zile, când se răsfăța, îşi comanda chiar câte două.

Văzuse toate filmele şi telenovelele programelor de televiziune şi uneori i se părea că este unul dintre personajele neverosimile din filme. Avea totuşi impresia că, deşi cele mai multe dintre telenovele se terminau cu happy-end, filmul lui nu se va termina deloc aşa. Impresia asta i s-a întărit într-o seară, atunci când Loredana a venit acasă mai îmbujorată ca de obicei. Nu s-a mai apucat să numere banii, ca până atunci, ci cu gesturi misterioase a scos un plic mare, din carton alb-gălbui, şi din el a scos un teanc impresionant de euro, împreună cu fotografia unui bărbat.

Îi flutură banii prin față şi îi arătă fotografia.

— Zece mii de euro acum şi zece mii după ce îl visezi pe bărbatul acesta.

Vasile rămase perplex, apoi izbucni:

— Stai puțin, fată dragă... ce crezi tu că sunt? Un ucigaş profesionist, cu sânge rece?

Loredana clătină din cap neîndurătoare.

— Prea puțin contează cum ai sângele, atâta vreme cât rezolvi problema. Mai ales că, dacă clientul este mulțumit, a promis că ne mai aduce pe urmă şi alte fotografii.

Vasile ridică din umeri neputincios.

— Nu te pot ajuta aici, şi gata! Nu sunt un ucigaş, orice ar crede lumea despre mine... au fost simple coincidențe şi sunt sigur că până la urmă se vor lămuri. Mâine să faci bine să-i duci banii înapoi.

Până la urmă fu nevoit să se culce cu fotografia bietului om în mână, convins de insistențele şi de lacrimile fetei.

„Trebuie să ne facem şi noi un rost, că doar nu o să rămân toată viața vânzătoare la chioşcul ăla nenorocit!“

Nu reuşi multă vreme să adoarmă şi, în cele din urmă, se ridică din pat şi se duse în bucătărie. Deschise frigiderul cu un gest mecanic, dar nimic din ce era pe rafturile lui nu îi făcea cu ochiul. Opri caloriferul pentru că i se păru prea cald în apartament, apoi îşi luă un pahar de apă de la robinet. Deşi nu îşi explica de ce, în ultimul timp apa de la robinet i se părea mai bună decât orice băutură. Bău şi acum cu sete, apoi se opri ascultând: undeva se auzea un zgomot ciudat, pe care oricât se chinui, nu reuşi să-l localizeze. Închise ochii şi ascultă mai atent, iar în cele din urmă trebui să se dea bătut: zgomotul venea de peste tot şi părea să pulseze în ritmul inimii lui. O clipă se simți îngrijorat, temându-se să nu facă un puseu de hipertensiune de la emoțiile din ultimele zile, dar apoi se linişti pentru că senzația era prea plăcută. Mai bău un pahar de apă şi, după câteva minute, auzi un trosnet uşor care părea că vine din ceafă. Se scutură uşor înfiorat şi se privi în oglinda de deasupra chiuvetei. Se trase înapoi înspăimântat: din oglindă îl privea un necunoscut care mai avea doar vag trăsăturile lui. Smocuri de păr îi încadrau fața şi ochii îi erau injectați şi adânciți în orbite. Fața îi era roşie, iar deasupra orbitelor îi apăruseră un fel de excrescențe osoase. În ciuda acestor transformări, nu se simțea deloc neliniştit, ca şi cum le-ar fi aşteptat cumva să vină, deşi nu era conştient de ele. Se simțea plin de energie şi, înainte de a-şi da seama ce face, deschise geamul şi scoase un urlet prelung care reverberă cu ecou prin cartierul adormit. Din depărtare îi răspunseră câțiva câini, dar al doilea urlet îi făcu să tacă.

Spre marginea cartierului, pe lângă containerele de gunoi se vedeau lumini de maşini şi se auzeau voci încântate şi claxoane de maşini: era vorba de circul nocturn pe care urşii gunoieri îl ofereau celor care le dădeau de mâncare. Cândva va trebui să facă ordine şi acolo, îşi spuse morocănos

şi închise geamul. Mai bău un pahar de apă, apoi se duse în dormitor, evitând să se privească în oglinda de pe hol: i se părea că ochii îi căpătaseră o strălucire roşiatică, neomenească.

Ajuns în dormitor, văzu fotografia celui pe care trebuia să-l viseze şi un rictus uşor îi strâmbă buzele. O luă în mână şi o privi concentrat până când i se păru că din cartonul lucios iese o dâră de fum ca atunci când, copil fiind, ardea hârtiile cu o lupă în lumina soarelui.

Oftă adânc şi o trezi pe Loredana care îl privi nedumerită şi somnoroasă:

— Ce s-a întâmplat cu tine? Te-ai umflat groaznic la față.

— Lasă tu asta, îi răspunse el cu o voce răguşită pe care nu şi-o recunoştea. Cum afli că a murit cel pe care urma să-l visez?

Loredana scutură din cap ca pentru a-şi alunga apele somnului, apoi căută în plic şi îi arătă un număr de telefon:

— După ce l-ai fi visat, trebuia să dau un telefon la numărul ăsta, pentru a-mi confirma că a murit.

Vasile arătă spre hârtie.

— În regulă, atunci. Dă telefonul!

Loredana nu ştia dacă să se bucure sau să fie îngrijorată, dar luă ascultătoare telefonul şi formă numărul.

După ce vorbi scurt şi oarecum codificat, ascultă un timp fără să spună nimic, apoi acoperi telefonul cu mâna şi se întoarse spre Vasile:

— Spune că jucau cărți la clubul „Rothmans” şi dintr-odată, acum vreo zece minute, omului din fotografie i-a explodat capul, a căzut jos şi a murit. Ce să-i spun?

— Să aducă restul de bani! spuse sec Vasile.

Loredana vorbi iar la telefon, apoi spuse:

— Trebuie neapărat acum? Nu se poate mâine dimineață?

Vasile scutură încrâncenat din cap:

— Acum sau altfel va urma el la rând!

După ce vorbi cu celălalt, fata puse telefonul jos şi privi îngrijorată spre Vasile.

— Într-un sfert de oră aduce banii. Dar, spune-mi, ce s-a întâmplat cu tine? Eşti schimbat cu totul.

Vasile ridică din umeri fără să-i răspundă şi au rămas amândoi într-o tăcere posacă, până când cineva a sunat la uşă şi, atunci când fata a deschis-o, o mână a introdus un plic şi pe scară s-au auzit paşi grăbiți, îndepărtându-se.

— Acum poți să te culci, i-a spus Vasile cu o voce aspră pe care nu o recunoşteau niciunul dintre ei. Dar înainte să te culci, acoperă toate oglinzile din casă cu prosoape sau ziare.

Loredana nu mai întrebă de ce şi în câteva minute acoperi cele trei oglinzi din casă cu ziare lipite cu scotch, apoi se culcă nedumerită.

Capitolul 10

Cu detectivii la plimbare

Se înserase bine când inspectorul Dăciulescu Alina ajunse la pensiunea Crizantema, dar nu îşi făcea probleme pentru asta, deoarece aşa se înțelesese cu Pisica, mai devreme, la telefon. Spre surpriza ei, toată echipa de detectivi era adunată în sufrageria domnului Spiridon şi toți erau hotărâți să le însoțească pe fete.

Malamutul zâmbi maliţios:

— Sunt sigur că v-aţi programat o petrecere pe cinste, aşa, ca între fete, dar daţi-ne voie să vă stricăm petrecerea: şi noi ne plictisim la fel de mult ca şi Pisica.

Alina simți că roşeşte şi spuse grăbită:

— Nici vorbă de petrecere. Voiam doar să-i arăt spectacolul nostru de sezon: urşii din Răcădău. Au ieşit mai repede din hibernare, sunt flămânzi, aşa că sunt foarte blânzi dacă le dă cineva de mâncare. S-au adaptat şi ei situației, spuse Alina tristă: altădată când erau flămânzi atacau, iar acum fac giumbuşlucuri. Vin turişti din toată țara ca să-i vadă… Dar ies ceva mai târziu, doar aproape de miezul nopții.

— Suntem invitații tăi, spuse Spiridon cu vocea lui baritonală şi o privi cu simpatie. Şi-aşa ne plictiseam pe aici…

Tânăra fată simți că acum ar fi momentul să pună o întrebare despre rostul lor în Braşov, dar i se părea că este prea repede şi preferă să mai aştepte.

— Păi, dacă spectacolul are loc numai la miezul nopții, eu unul zic că avem timp să luăm o cină pe cinste. Malamuții nu refuză niciodată o masă bună, indiferent de oră, încheie el sentențios, făcând-o pe Pisică să ridice exasperată din mâini.

Doar Petrică declină oferta şi, pretextând că mai are ceva de lucru la microbuz, o şterse tăcut din sufragerie:

— Şi cina? strigă Malamutul în urma lui.

— O să iau un sendviş de la bucătărie, spuse Petrică. Prea mult timp din viață ne petrecem mâncând.

După ce uşa s-a închis, Spiridon oftă dezolat:

— Cred că la mine s-a referit, dar ce pot să fac dacă îmi este tot timpul foame?

Malamutul zâmbi înțelegător:

— Şefule, dacă ai nevoie vreodată de un umăr pe care să plângi, la mine ai să găseşti întotdeauna înțelegere. Măcar noi nu mâncăm degeaba, ca restul lumii…

Restul serii a trecut apoi în mod plăcut, cu replici spumoase, cărora Alina nu le percepea în întregime sensul uneori, dar asculta cu atenție, aşteptând momentul potrivit ca să-şi strecoare întrebarea.

Spre sfârşitul cinei Malamutul se întoarse cu totul spre Pisică şi o întrebă:

— Poate sunt eu prea curios, dar tu ai vreo plăcere în viață? De mâncat văd că nu prea mănânci. Cu băutura sau drogurile nici atât. Bărbații nu te interesează, altfel ai fi bătut vreun apropou până acum unui bărbat bine, ca mine. Iar dacă îți plăceau fetele, precis ai fi făcut până acum o curte îndrăcită unui exemplar atât de reuşit ca domnişoara inspector.

Alina simți că roşeşte din nou, lucru care îl făcu pe Malamut să râdă în hohote, iar pe Spiridon să zâmbească stânjenit. Numai Pisica îl privi fix pe Malamut, cântărindu-l parcă din priviri, înainte să-i răspundă:

—Sper că asta este o întrebare pur retorică. Doar ştii foarte bine că singura mea plăcere adevărată este să necăjesc căței, iar alta este să-mi împlinesc curiozitățile ca orice pisică care se respectă. A, şi pe lângă asta, dacă se poate, să rezolv şi cazurile pe care soarta ni le scoate în cale.

Spiridon împinse delicat farfuria şi spuse criptic:

— Ai grijă, Pisico, ce îți doreşti. S-ar putea ca în zilele următoare viața să-ți dea la cazuri de rezolvat, câte să nu poți duce.

Toți trei detectivii au schimbat priviri pe deasupra mesei şi Alina a simțit că era foarte aproape să descopere ceva important.

*

Petrecerea era în toi când au ajuns lângă containerele de gunoi din cartierul Răcădău. Taxiuri cu turişti şi multe maşini, cu numere de Bucureşti, erau poziționate în aşa fel ca, la lumina farurilor, să se vadă mai bine locul unde veneau urşii de obicei, să primească de mâncare.

De ani de zile urşii gunoieri din cartierul Valea Cetății constituiau spaima autorităților locale şi încântarea turiştilor şi a călătorilor prin Braşov. Autoritățile erau prinse la mijloc, între solicitările cetățenilor din cartier, să se facă ceva în privința urşilor care deveneau cu fiecare an tot mai curajoşi, putând fi întâlniți în ultimul timp plimbându-se pe străzile mărginaşe ale cartierului, şi între organizațiile care apărau drepturile animalelor şi care solicitau un tratament adecvat pentru aceste animale. O vreme li s-a cumpărat, din magazinele oraşului, ciocolată şi dulciuri recent expirate care erau duse în adâncul pădurii, dar, după ce epuizau stocurile de bunătăți, urşii reveneau cu încăpățânare să-şi susțină spectacolul nocturn. Unii presupuneau, şi poate că nu erau prea departe de adevăr, că şi urşilor le plăcea să interacționeze cu oamenii. Nu erau violenți şi parcă bănuiau în sufletul lor de animal că bunăvoința aducătorilor de hrană era dată de faptul că se comportau frumos. A făcut înconjurul rețelelor de

socializare poza unui bărbat care s-a fotografiat în timp ce dădea de mâncare unui urs direct din gură. Cei mai curajoşi, sau mai obraznici, dintre spectatori mai primeau câte o scatoalcă sau o zgârietură când depăşeau anumite limite, dar rănile, minore de altfel, erau trecute sub tăcere, ca nu cumva spectacolul să ia sfârşit.

Alina, simțindu-se oarecum gazdă, după ce au găsit cu greu un loc de parcare, i-a condus până aproape de locul unde apăreau de obicei urşii. În timp de aşteptau, din depărtare s-a auzit un urlet care s-a repetat de câteva ori, dar toți s-au pus de acord că sigur nu era produs de urşi.

„Vreun tâmpit, care se prosteşte!” a fost concluzia unanimă a celor ce aşteptau şi urletul îndepărtat a fost repede uitat pentru că, dinspre liziera pădurii, şi-au făcut apariția urşii. Ca în fiecare seară, prima a fost Stela, cu cei doi pui ai ei, şi apariția ei a fost întâmpinată cu chiote şi aplauze de încurajare. Cei trei detectivi nu-şi puteau reveni din uimire, deşi fuseseră oarecum preveniți de spectacol, din relatările Alinei. Țipetele care ar fi îndepărtat orice animal sălbatic, şi cu-atât mai mult un animal solitar ca ursul, aveau asupra lor un efect exact invers pentru că, dinspre pădure, ca la o comandă au apărut imediat mai mulți urşi.

Numai Spiridon părea să accepte situația cu calm şi, după ce a privit un timp tăcut la spectacol, a comentat:

— Urşii asociază bâlciul, strigătele şi gălăgia cu mâncarea, deci ei vin unde ştiu că este rost de mâncare. Şi cum probabil că nu au fost agresați niciodată aici, nu se simt în pericol, aşa că se complac în această tentativă grosolană de dresaj.

La puțin timp după ce au ajuns toți urşii la locul unde li se pusese din timp mâncare, a apărut şi prima problemă. Unul dintre puii Stelei, în încercarea de a găsi ceva mai bun de mâncare, s-a cocoțat pe marginea unui container de gunoi şi a căzut înăuntru, mârâind speriat. Stela a încercat un timp să-l scoată singură, apoi, după câteva încercări nereuşite, s-a îndreptat spre oameni, mormăind încetişor.

Unul dintre spectatori avea o scară pliabilă în portbagaj şi, făcându-şi curaj, a trecut pe lângă ursoaica care îl însoțea liniştită, a introdus scara uşoară, de aluminiu, în container şi, în numai câteva clipe, ursulețul a fost afară, lângă mama lui. Momentul a fost aplaudat îndelung şi fotografiat de nenumărate ori, iar cei doi protagonişti au fost răsplătiți cu noi ofrande de mâncare.

Trecuse bine de miezul nopții şi se pregăteau cu toții de plecare, mai ales că urşii păreau de acum sătui şi nu mai puteau fi ademeniți cu niciun fel de trufandale. Parcă pe furiş, dinspre o alee laterală, îşi făcu apariția un bărbat îndesat care ducea cu el o sacoşă destul de grea. Dacă nu ar fi privit direct în direcția aceea, probabil că Pisica nici nu l-ar fi văzut, dar aşa a privit uimită la om cum se pierde, fără nicio reținere, în mijlocul urşilor rămaşi.

— Stați, a spus ea încet. Priviți acolo! i-a îndemnat ea pe prietenii ei.

Majoritatea maşinilor plecaseră şi rămăseseră puține faruri care să lumineze containerele, dar chiar şi aşa se putea vedea cum omul scoate din sacoşă ceva ce părea pe placul tuturor urşilor, pentru că s-au întors din drum chiar şi cei care tocmai plecaseră.

Pisica, având vederea mai bună, se apropie câțiva paşi, apoi le spuse celorlalți:

— Le dă miere! Faguri de miere.

Un bărbat din preajmă confirmă:

— Ăsta este Ursarul şi le aduce faguri de miere în fiecare joi. Se amestecă cu ei, de parcă ar fi de-al lor, mai comentă omul înainte de a se depărta.

Pisica şi Malamutul au schimbat o privire, iar Spiridon a făcut câțiva paşi într-o parte şi i-a spus lui Petrică să aducă furgoneta. I-a explicat în câteva cuvinte unde trebuie să ajungă, apoi s-a întors lângă ceilalți.

— Cum facem să-l reținem până vine Petrică cu furgoneta? întrebă Spiridon făcând-o pe Alina să ciulească urechile.

Malamutul îşi muşcă buzele gânditor:

— Mă duc eu să stau de vorbă cu el.

— Nu e bine, spuse Pisica. Urşii nu au o relație foarte bună cu câinii. Doar ştii asta!

Înainte de a apuca cineva să o oprească, făcu câțiva paşi în direcția urşilor făcându-i pe cei mai mulți dintre ei să se oprească din mâncat şi să o privească. Pisica se opri şi scoase câteva sunete joase, care părea un amestec de mormăit de urs cu un tors de pisică, iar urşii îşi continuară masa. Pisica mai făcu câțiva paşi felini, dar de data asta niciun urs nu ridică ochii spre ea.

— Ai grijă, strigă unul dintre spectatori, par ei blânzi, dar, la o adică, dacă îi superi, te pot răni.

Pisica nu păru să-l fi auzit şi mai făcu câțiva paşi. Urşii terminaseră între timp fagurii de miere şi acum se îndepărtau, doar Stela, cu cei doi ursuleți, mai rămăseseră lângă cel numit Ursarul. Ursuleții îşi găsiseră de joacă cu un bidon de plastic, pe care îl aruncau de la unul la altul, iar ursoaica întinse brațele spre bărbat, ca şi cum l-ar fi chemat. Fără nicio ezitare, Ursarul se strânse la pieptul ei şi, dacă ar fi fost puțin mai întuneric, toată lumea ar fi putut crede că este doar un pui de urs ceva mai mare, pentru că totul, din mişcările lui, îl făcea să semene cu un urs.

Pisica mai făcu câțiva paşi, scoțând sunete ce păreau să liniştească ursoaica pentru că aceasta nu reacționă în niciun fel când li se alătură şi ea. Un turist întârziat făcu la repezeală câteva fotografii, apoi se retrase şi el chemat de ceilalți prieteni ai lui.

Ursuleții şi-au pierdut răbdarea după o vreme şi au început să tragă de ursoaica bătrână care, cu vădită părere de rău, i-a abandonat pe Pisică şi pe Ursarul şi s-au pierdut toți trei în întunericul pădurii. O clipă bărbatul păru că vrea să se ia după ei, dar glasul liniştitor al Pisicii îl opri.

— Stai aici, Ursache! Rămâi cu mine şi ai să vezi că o să fie bine. Ştiu ce se întâmplă şi crede-mă că o să am grijă de tine. Ai răbdare puțin şi o să te duc acolo unde o să fii bine îngrijit şi lumea o să aibă grijă de tine.

Pentru Ursar nu păreau atât de importante cuvintele, cât tonul şi, mai ales, mormăitul adânc, gutural, al Pisicii care rezonau cu ceva din el, cu ceva ce aştepta de mult, aşa că îşi lăsă capul mare pe umărul delicat al Pisicii şi păru gata să adoarmă.

După ce Petrică sosi cu microbuzul şi îl parcă cât mai aproape de containere, Ursarul nu se împotrivi deloc atunci când Pisica îl ridică de jos şi îl conduse spre microbuz. Nu se împotrivi nici când îi făcu o injecție şi se întinse cuminte pe cele trei scaune din microbuz care fuseseră trase în mijlocul maşinii, pentru a se face din ele o canapea confortabilă.

— Du-l în Bucureşti, la Centrul de Primiri, îi spuse Pisica lui Petrică şi, după ce maşina plecă, se întoarse spre cei trei, dar evită să se uite în direcția inspectorului Dăciulescu Alina, care o privea cu ochii mari.

Cum se simțea în continuare urmărită de privirea întrebătoarea a fetei, în cele din urmă spuse:

— Mai târziu, Alina. Îți promit că în cele din urmă se vor lămuri toate, dar acum chiar nu pot să-ți spun nimic. Te rog doar să ai încredere în mine.

Alina vru să răspundă ceva, dar chiar în acel moment îi sună telefonul. Se trase câțiva paşi mai la o parte, ca să poată răspunde, dar, pe măsură ce asculta, se apropie iar de cei trei detectivi şi în cele din urmă se întrerupse din vorbit ca să-i întrebe:

— Domnul comisar-şef Câmpeanu m-a solicitat la o crimă care a avut loc chiar aici, la câteva străzi depărtare. Când a auzit că suntem împreună, m-a rugat să vă întreb dacă nu ați vrea să veniți cu mine. Se pare că este o crimă mai ciudată.

După ce s-au privit scurt, Spiridon a fost primul care a răspuns, parcă un pic prea repede:

— Cu plăcere, cu cea mai mare plăcere.

În timp ce se urcau cu toții în maşină, Malamutul nu se mai putu abține şi întrebă:

— A spus cumva şi despre ce este vorba?

Puse maşina în mişcare, apoi se întoarse spre Alina:

— Adică prin ce fel este această crimă mai ciudată față de altele?

Alina ridică din umeri:

— Nu ştiu decât că este ciudată. De obicei nici nu ne spune mai multe la telefon pentru că oricând poate trage cu urechea un ziarist când vorbeşte. Nu era singur pentru că se auzeau mai multe voci care discutau în jurul lui…

Capitolul 11

Moartea unui sfânt

Alina i-a spus Malamutului pe unde să conducă şi, în mai puțin de cinci minute, au ajuns la un bloc cochet, cu patru etaje şi trei scări. La una din intrări erau adunați câțiva oameni, dintre cei care simt orice eveniment mai aparte, indiferent la ce oră se întâmplă, chiar dacă era trecut ca şi acum de miezul nopții. O panglică cu „Trecerea interzisă", păzită de doi polițişti în uniformă, oprea trecerea şi Alina, care nu era în uniformă, a fost nevoită să se legitimeze pentru a putea trece dincolo, împreună cu cei trei detectivi.

La intrarea în scara blocului au fost întâmpinați de comisarul-şef Câmpeanu, care i-a tras puțin într-o parte, pe una din băncile care mărgineau aleea care ducea spre uşa de la intrare.

După ce s-au salutat iar, comisarul-şef a privit precaut în jur şi a spus mai mult în şoaptă:

— O crimă dată dracului! Dintre cele despre care înveți la primul curs de Criminologie că este imposibil să se întâmple.

Toți au făcut ochii mari şi Câmpeanu, după ce se asigură încă o dată că nu erau ascultați, continuă:

— Pe scurt, este vorba despre o crimă comisă într-un apartament perfect închis.

Alina zâmbi inocentă şi sesiză imediat punctul slab al problemei:

— Atunci poate că nu a fost vorba despre o crimă! Poate a fost o sinucidere.

— Da! făcu exasperat Câmpeanu. Un om s-a tăiat în două jumătăți, în zona ombilicală, numai aşa, ca să ne creeze nouă probleme. Ar fi cea mai ciudată cale de sinucidere pe care am întâlnit-o până acum.

Malamutul interveni şi el:

— Atunci poate că a fost tăiat de cineva care a reuşit cumva să dea impresia de cameră închisă pe dinăuntru.

— De fapt..., începu comisarul-şef să explice, dar se opri exasperat:

— Nu ar fi mai bine să mă lăsați voi să vă spun totul, de la început? Mai ales că nici nu avem prea mult timp la dispoziție. Doctorul Rizescu este sus, în apartament, unde examinează cadavrul şi poate coborî în orice moment.

Privi în jurul lor şi, văzându-i pe toți pregătiți să-l asculte, continuă:

— În seara asta, doctorul chirurg Lucian Niculescu a vrut să-l viziteze pe domnul Anton Vlădăreanu, pe care îl tratase cu o zi înainte. În cursul

zilei l-a aşteptat la spital pentru o consultație, dar, cum nu a venit, s-a gândit că pacientul ar putea avea probleme şi s-a hotărât să-l caute acasă. Cum nu răspundea nimeni la uşă, şi-a făcut griji şi a sunat la urgențe şi, în scurt timp, a sosit o echipă de intervenții şi câțiva pompieri care au spart uşa.

Se întoarse spre Malamut şi preciză:

— Uşa era încuiată, lanțul de siguranță era pus, aşa că au fost nevoiți să-l taie, iar victima locuia la etajul trei, fără niciun pom prin preajmă, care ar fi facilitat intrarea unui prezumtiv criminal.

Se uită la oamenii care stăteau tăcuți dincolo de banda de protecție a Poliției şi i se păru că unii dintre ei au aprins lumânări. Scutură din cap şi continuă.

— Pentru că doctorul Niculescu îl cunoştea bine pe patologul nostru, doctorul Rizescu, când au văzut ce au găsit în apartament, l-a sunat direct pe acesta, care ne-a anunțat apoi şi pe noi.

Privi spre intrarea în bloc, apoi spuse:

— Apartamentul este destul de mic, aşa că nu am rămas şi eu cu ei, să-i încurc. La locul crimei sunt acum doar doctorul Rizescu şi comisarul Brumaru, să vadă ce poate găsi…

Rămase cu ochii pierduți în gol. După câteva momente le explică:

— Când termină, va trebui să mergeți şi voi să vedeți, dar, credeți-mă, aşa ceva nu ați mai văzut!

La privirile mirate ale celor din jurul lui preciză:

— Am mai văzut cadavre la viața mea, dar aşa ceva niciodată. Şi sunt sigur că nici voi, se adresă el detectivilor.

Respiră de câteva ori să-şi revină, apoi le descrise scena care îl impresionase atât de mult:

— Imaginați-vă un pat pe care este culcat un bătrân îmbrăcat în pijamale. În apartament becurile sunt mici, din cele de tip economic, şi deasupra patului este aprinsă o candelă care aruncă o lumină pâlpâitoare în jur. La lumina ei, omul din pat seamănă exagerat de mult cu sfântul din icoana de deasupra patului. Cred că era vorba de Sfântul Nicolae. Omul avea fața liniştită, de parcă ar fi murit în somn, numai că…

Se poticni şi răsuflă adânc de câteva ori înainte de a continua:

— În dreptul mijlocului avea pijamaua ridicată şi se vedea că avea corpul secționat perfect în două jumătăți, depărtate cam la cinci centimetri una de alta. Nu se vedea nicio urmă de sânge şi nicio urmă de violență…

Făcu o pauză şi ridică ochii acolo unde ceilalți au presupus că se află apartamentul victimei. La geam se zărea o lumină slabă, străpunsă din când în când de fulgerele blițului, când Brumaru făcea fotografii.

— Şi, colac peste pupăză, în tot apartamentul nu e nicio urmă de mirosul fetid la care te-ai aştepta de la un asemenea cadavru… Se poticni din nou, apoi continuă în şoaptă, ca şi cum ar fi vrut ca ceilalți să nu îi audă foarte clar spusele. Peste tot mirosea a smirnă şi tămâie…

Cei trei detectivi şi subalterna lui îl priviră suspicioşi, iar în cele din urmă Alina întrebă:

— Şefule, poate că eşti doar surmenat. Cât mai ai până la pensie?

— Şapte luni, răspunse automat comisarul-şef, dar să mă ia naiba dacă, după ce rezolvăm şi cazul ăsta, nu mă pensionez anticipat. Nu mai suport să am de-a face cu vampiri, sfinți şi cine ştie ce o să mai apară, dacă mai întârzii mult pe aici.

Făcu ochii roată şi, zărind privirile lor circumspecte, spuse:

— Ştiu că nu mă credeți, dar aşteptați până ajungeți în apartament sau, şi mai bine, întrebați-l pe el, arătă spre doctorul Rizescu care tocmai ieşea din bloc.

Când doctorul se apropie de ei, comisarul-şef se ridică şi îi ieşi în întâmpinare. Se opri când văzu privirea posomorâtă a patologului, care nu prea îndemna la conversație, dar în cele din urmă îşi învinse reținerea şi întrebă:

— Spune-le, doctore, a ce miroase în apartament?

Rizescu ridică o privire obosită spre ei, apoi zâmbi trist:

— A scorțişoară miroase, domnule comisar, a scorțişoară şi nu a smirnă sau tămâie cum îți place dumitale să crezi. Cineva, poate chiar victima, a turnat litri întregi de esență de scorțişoară prin tot apartamentul, iar acum comisarul vostru caută peste tot să găsească sursa mirosului.

Văzând figura dezamăgită a vechiului lui prieten, ridică din umeri dezolat:

— Ştiu că tu ai fi vrut să spun că miroase a smirnă şi tămâie, însă sunt nevoit să spun scorțişoară, pentru că altfel cred că aş înnebuni.

Oftă lung şi privi în jur:

— Ştiți că nu fumez, dar acum zău că aş vrea o țigară. Putem găsi una pe-aici?

În cele din urmă a găsit una la agenții care păzeau perimetrul şi, după ce o aprinse cu mâna tremurând, le spuse:

— Ştiți ce vă zic, de obicei, în stadiul ăsta al investigației: am să vă pot spune mai multe după autopsie. Ei bine, nici acum şi nici după autopsie nu o să vă pot spune mai multe, pentru că nu am mai întâlnit aşa ceva. Nu numai eu, dar niciunul dintre cei care scriu tratate de medicină legală.

Mai trase un fum de țigară, se înecă şi tuşi, iar după ce îşi reveni adăugă:

— Rana este recentă şi curată, dar în mod curios nu pare făcută cu un bisturiu sau cu un alt obiect ascuțit. Cele două jumătăți de corp parcă s-ar fi desprins de la sine… E ceva pur şi simplu incredibil…

Stinse țigara fumată numai pe jumătate şi o aruncă într-un coş de gunoi, apoi întrebă:

— De ce nu urcați voi până sus, să vedeți cu ochii voştri? Comisarul Brumaru o fi terminat între timp de fotografiat şi strâns probe.

Au urcat toți patru, cu comisarul-şef în frunte, şi, după ce au salutat agentul de la intrare, au pătruns în apartamentul aflat parcă în semiîntuneric, chiar dacă avea toate becurile aprinse.

Comisarul Brumaru terminase într-adevăr şi, când au intrat ei, tocmai îşi aşeza ultimele pungi cu probe în cutie.

Comisarul-şef se opri în uşa dormitorului şi înainte să intre trase adânc aer în piept, apoi se întoarse victorios spre cei patru din urma lui:

— Ei? Fiți sinceri acum şi spuneți-mi a ce miroase?

Cum niciunul dintre ei nu răspunse, intră triumfător în dormitor, iar comisarul Brumaru riscă un răspuns:

— Miroase a moaşte de sfânt.

Văzând privirile lor nedumerite adăugă:

— Când eram copil, una din mătuşile mele mai bisericoase m-a dus odată să văd moaştele unui sfânt. Mirosul era exact la fel.

S-au apropiat cu toții de pat şi, deşi stăteau înghesuiți, niciunul dintre ei nu spuse nimic pentru că erau prea absorbiți de cercetarea cadavrului. De fapt, de cele două jumătăți de cadavru, pentru că doctorul Rizescu, în încercarea de a vedea mai bine, depărtase între ele bucățile, astfel că acum tăietura se putea vedea perfect. Pentru că doctorul Niculescu spusese că a vorbit cu victima în cursul după amiezii, decesul nu putea să se fi produs mai devreme de ora douăzeci. Asta însemna cinci-şase ore, dar rănile arătau ca şi cum ar fi avut o vechime de ani de zile. Comisarul Brumaru aprinse o lampă portabilă şi le întinse o lupă mare, ca să se poată uita mai bine: cele două tăieturi erau perfect cicatrizate şi toți au avut senzația că rănile parcă aşa trebuiau să fie. Mai mult decât atât, în momentul în care s-au aplecat, pe rând, asupra victimei, nările le-au fost invadate de un miros puternic de mirodenii. Şi dacă alte mirosuri nu le puteau distinge foarte uşor, cel de tămâie era pregnant, de parcă tocmai ar fi trecut un preot, cu cădelnița aprinsă, pe lângă ei.

— Să mergem, atunci, spuse comisarul-şef. Să aşteptăm concluziile doctorului patolog, deşi, după cum ați auzit, nici după autopsie nu o să ne poată spune mai multe.

În timp ce Alina chema brancardierii în apartament, comisarul Brumaru le atrase atenția:

— Sigilați cât mai bine sacul, să nu răzbată prea mult mirosul, altfel ne vom trezi în curând cu un pelerinaj la sfântul... Căută pe un bilețel numele victimei şi completă: ...la sfântul Vlădăreanu.

Comisarul-şef privi lung în urma lor şi le strigă chiar când să iasă:

— Şi, pentru numele lui Dumnezeu, spune-le tuturor să nu scape niciun cuvânt presei sau familiei. Alina, du-te cu ei şi asigură-te că totul este în regulă.

— Asta cu familia o să fie ceva mai greu de respectat, spuse Spiridon, pentru că fiecare dintre ei cum vor ajunge acasă numai despre asta vor vorbi.

Comisarul-şef nu putu să-i răspundă, pentru că exact atunci îi sună telefonul.

— Acum ce mai e? întrebă el în surdină în timp ce se pregătea să răspundă.

După ce vorbi câteva minute, se întoarse zâmbind amar spre ceilalți:

— Copii, nu spargeți gaşca! Mai este nevoie de noi în noaptea asta.

La privirile întrebătoare ale celorlalți, răspunse oftând:

— Se pare că asta este noaptea cadavrelor ciudate. La numai câteva străzi distanță de aici, la clubul Rothmans, unui bărbat i-a explodat capul, în timp ce juca cărți.

Îi lăsă pe cei trei detectivi şi pe comisarul Brumaru să privească uimiți unul la altul, iar el se duse la fereastră şi, după ce o deschise, o căută din ochi pe Alina.

— Domnişoară inspector, strigă el de la geam, caută-l pe doctorul Rizescu şi spune-i să ne aştepte.

Inspectorul Dăciulescu Alina, care stătea de vorbă cu un agent, răspunse cu un sonor: *Am înțeles să trăiți!* şi plecă ca din puşcă spre doctorul Rizescu, care tocmai se pregătea să se urce în maşina care urma să transporte cadavrul la morgă.

Spiridon şi ceilalți doi detectivi au rămas mai în spate şi când a prins un moment favorabil le-a spus:

— Cred că aici este vorba de ADN-ul Zoiei Ivanovna, sfânta din Samara. După ce a murit trupul ei nu s-a descompus, iar moaştele i-au fost păstrate pentru că aveau darul de a face minuni.

Agentul care o abordase pe inspectorul Dăciulescu Alina era agentul Postolache, cel care fusese acasă la Vasile Tudorache. Se perpelise câteva zile, dar, în cele din urmă, în seara asta, după ce auzise cu numai câteva minute în urmă de omul mort la clubul Rothmans, a simțit că nu mai poate păstra tăcerea. Mai ales că omul care comandase crima se lăudase şi la prieteni cu isprava sa. A profitat de faptul că a văzut-o pe tânăra inspector Dăciulescu Alina, pe care o cunoştea din vedere, ca să-i spună pe scurt ce se întâmplase.

După ce l-a adus pe doctorul Rizescu înapoi, Alina i-a spus agentului:

— Aşteaptă aici, până coboară comisarul-şef Câmpeanu. O să fie foarte interesat de povestea ta.

Agentul privi în sus, spre apartamentul la ferestrele căruia se vedeau mişcându-se umbrele celor dinăuntru.

— Oare ce o să mi se întâmple? întrebă aproape şoptit agentul.

Alina ar fi vrut să-l încurajeze, dar nu se simțea deloc îndemnată la asta: nici măcar nu se putea gândi că cineva ar fi putut distruge sau înstrăina probele unui posibil caz de crimă.

— Nu ştiu, răspunse ea şi se strădui ca vocea să nu-i sune prea disprețuitoare. Eu nu am făcut niciodată aşa ceva, ca să ştiu.

Agentul îşi muşcă buzele, apoi adăugă chiar în timp ce grupul celor din apartament cobora scările:

— Mi-a fost frică, spuse el înainte ca grupul să ajungă lângă ei. Şi încă îmi mai este frică să nu mă viseze, dacă află că v-am spus…

— Prostii! spuse mai dur decât ar fi vrut Alina şi ieşi în întâmpinarea grupului.

Vru să spună ceva despre cele aflate de la agent, dar comisarul-şef îi luă vorba din gură:

— Noaptea asta parcă este noaptea vârcolacilor, Alina, aşa că nu vreau să aud nimic.

Se apropie mai mult de ea şi, privind în jur să nu fie auzit de vreun ziarist, continuă.

— Ne deplasăm cu toții la o nouă crimă. Să sperăm că este ultima pe noaptea asta!

Vru să se îndepărteze cu paşi repezi, dar inspectorul Dăciulescu Alina făcu ce nu mai făcuse în toată cariera: îl prinse de braț şi îl opri.

La privirea lui consternată, se apropie şi îi şopti la ureche:

— Va trebui să-l luăm cu noi şi pe agentul Sorin Postolache. Are o poveste foarte interesantă de spus.

Comisarul-şef ridică exasperat din umeri şi spuse grăbit:

— Indiferent ce are de spus, cred că mai poate aştepta. Ne aşteaptă un cadavru căruia tocmai i-a explodat capul, dacă am înțeles eu bine.

— Chiar despre asta este vorba, domnule comisar-şef. Povestea lui cred că explică totul.

Comisarul-şef se opri şi privi scurt spre agentul care aştepta, aproape în poziție de drepți, lângă ei şi în cele din urmă spuse:

— Bine, ia-l cu noi în maşină. Sper să merite…

Imediat după ce au urcat, comisarul-şef îl înghionti pe agentul care se aşezase în față, lângă şofer.

— Spune, acum, ce ai de zis. Şi grăbeşte-te să termini până ajungem la locul crimei.

Agentul aprobă tăcut frământându-şi buzele, apoi, chiar când comisarul-şef se pregătea să-l mai înghiontească o dată, începu cu glas stins:

— Permiteți să raportez… şi în numai câteva cuvinte îşi spuse povestea.

Cam în cinci minute au ajuns în dreptul clubului Rotary, dar comisarul-şef tot nu se grăbea să coboare, gândindu-se la cele auzite de la agent.

— Sper că ți-a dat măcar prin cap să faci o copie după biletul sinucigaşului.

Agentul se scotoci în buzunarul vestei şi scoase o foaie de hârtie şi i-o întinse comisarului-şef care, după ce o citi, i-o înmână Alinei:

— Păstrează-o tu până când vom avea nevoie de ea.

Deschise portiera, dar încă nu coborî pentru că încă se mai gândea la cele auzite.

— Auzi, îl întrebă el în cele din urmă pe agent, eşti sigur despre cele petrecute aici, la clubul Rotary?

— Da, domnule comisar-şef. Informatorul care mi-a comunicat vestea este un om de toată încrederea.

În cele din urmă coborâră cu toții şi pătrunseră dincolo de banda galbenă, care interzicea accesul.

Doctorul Rizescu a fost condus înainte, spre locul crimei, iar comisarul-şef s-a oprit la biroul de recepție, unde îi aştepta directorul clubului, galben ca ceara.

— Ia spune, domnule Codreanu, ce s-a mai întâmplat iar, în selectul dumitale club?

Chiar dacă cuvintele păreau în regulă, directorului nu îi scăpă uşoara nuanță peiorativă din glasul comisarului-şef, aşa că ridică palmele neajutorat în sus:

— Zău că nu ştiu ce se întâmplă cu lumea din vremurile de azi, domnule comisar-şef. Parcă a înnebunit, zău aşa… doar ne cunoaştem de atâta timp şi ştiți că sunt un om corect, care colaborează cu autoritățile şi care nu creează probleme.

Ofițerul îl privi circumspect şi îl lăsă să vorbească: într-adevăr, omul nu crea probleme, chiar dacă se mai întâmplau lucruri în clubul lui, la care s-a mai închis ochii uneori. Motivul era simplu ca lumina zilei: se câştiga mai mult dacă se făceau uitate câteva partide clandestine de poker, dar se afla câte ceva despre dealerii de droguri.

— Bine, lasă trecutul acolo unde este, îl întrerupse în cele din urmă comisarul-şef, şi spune mai bine ce s-a întâmplat în seara asta, aici.

Directorul arătă cu mâna în direcția în care dispăruse doctorul Rizescu şi spuse:

— Şase clienți vechi au dorit să închirieze Sala Albastră în seara asta, pentru o petrecere privată… Se întrerupse şi privi încurcat în jur, dar cei trei detectivi, comisarul-şef, comisarul Brumaru şi inspectorul Dăciulescu Alina erau cu ochii ațintiți asupra lui, aşteptând să continue.

Oftă şi spuse în cele din urmă:

— Cum au cerut să nu fie deranjați, am presupus că urmau să joace cărți… uneori se mai întâmplă, dar nu pe mize mari, ca să fie probleme ulterior…

— Lasă asta, scutură comisarul-şef din mână, spune ce s-a întâmplat mai departe.

— Totul decurgea normal şi în linişte. De câteva ori au sunat şi au mai cerut cafele şi băuturi, apoi, dintr-odată, s-au auzit țipete şi toți au năvălit pe uşă afară. Erau murdari pe fețe şi pe haine cu un fel de mâzgă şi abia când am intrat în cameră am văzut despre ce anume era vorba: unul dintre ei era căzut peste masa de joc şi nu mai avea cap. Ceea ce era împrăştiat pe

pereți şi pe hainele şi fețele celor care au fugit afară era de fapt sânge şi bucăți din creierul lui.

Toți îl priviră cu îndoială şi comisarul-şef întrebă:

— Înainte de a năvăli pe uşă, afară, jucătorii de cărți, s-a auzit vreo detunătură, ceva care ar fi putut să fie o împuşcătură?

Directorul clătină vehement din cap:

— Nimic, niciun sunet! Nimic până când au început să țipe.

Comisarul-şef îşi muşcă buzele gânditor, dar voia să mai afle ceva înainte de-a vedea locul crimei:

— Cei cinci jucători de cărți care au rămas sunt pe aici, pe undeva?

— Da, a confirmat directorul. Le-am pus la dispoziție Salonul Roşu, le-am dus băuturi şi cafele şi le-am spus că este mai potrivit şi spre binele lor să aştepte să vină autoritățile şi să declare ce au văzut.

— Altceva? întrebă comisarul-şef şi privi pătrunzător spre director.

Acesta îşi feri privirea, aşa că ofițerul spuse.

— Mai bine vorbeşte acum pentru că, dacă aflăm noi mai târziu, nu-ți va fi prea bine.

— Aşa este, aprobă în silă directorul şi continuă: unul dintre ei, Fabian Danielescu, m-a rugat să-i găsesc un comisionar, să trimită un plic la adresa asta.

Le întinse un bilețel şi, când văzu adresa, Alina spuse:

— E aceeaşi adresă de care ne povestea agentul Postolache.

Comisarul-şef o privi tăcut, apoi se întoarse spre director:

— Ce era în plic?

— Era sigilat, dar…

Directorul privi nehotărât în jur, dar în cele din urmă spuse şoptit:

— L-am desfăcut pentru că ştiam că pot avea probleme dacă nu colaborez, mai ales în caz de crimă…

— Bine, bine, îi scurtă pledoaria comisarul-şef. Spune odată! Ce era în plic?

— Zece mii de euro, în bancnote de câte o sută.

Toți amuțiră, numai Malamutul fluieră scurt, iar când îl priviră ridică nevinovat din umeri:

— Mi se pare o sumă mare, atâta tot, se scuză el şi Pisica vru să-i răspundă ceva, dar se opri la timp pentru că tocmai atunci îl văzură pe doctorul Rizescu apropiindu-se de ei. Păşea gârbovit şi părea mai bătrân cu zece ani, decât în urmă cu o oră.

— Cum este, bătrâne prieten? îl întrebă comisarul-şef şi, în prima clipă când doctorul ridică ochii spre el, păru că nu îl recunoaşte, apoi scutură din cap şi spuse:

— Groaznic, cum să fie? Aşa ceva nu am mai întâlnit niciodată, dar parcă am mai folosit cuvintele astea în noaptea asta. Zău că nu este vina mea că mă repet!

Privi în jur căutând din priviri ceva şi în cele din urmă spuse:

— Mai daţi-mi o ţigară şi daţi-mi voie să mă citez: nici acum, şi nici după autopsie, nu o să vă pot spune mai multe, pentru că încă nu am mai întâlnit aşa ceva.

După ce primi o ţigară de la directorul clubului şi o aprinse, arătă spre camera din care tocmai ieşise:

— Ştiţi ce se spune, că o imagine face mai mult decât o mie de cuvinte, aşa că ce rost are să vă povestesc, mai bine mergeţi şi vedeţi. Aveţi grijă numai pe ce călcaţi, mai spuse el în urma lor.

Au intrat precauţi în Salonul Albastru şi s-au înşirat toţi pe lângă peretele de la uşă. Salonul Albastru avea vreo patruzeci de metri pătraţi, dar părea mai mare datorită oglinzilor încastrate în pereţi. Albastrul în care erau zugrăviţi pereţii era un albastru pal şi, din loc în loc, se puteau vedea pe ei bucăţi din ceea ce, cu puţină vreme în urmă, fusese creierul unui om. La fel de multe erau şi pe tavan, şi pe oglinzi, dar, în ciuda avertismentelor doctorului, pe podea nu se prea vedeau, ca şi cum toată puterea exploziei ar fi fost dirijată în sus şi în lateral.

Corpul jucătorului era cu spatele spre uşă şi, cum era căzut peste masă, au fost nevoiţi să se apropie ca să vadă că, într-adevăr, capul îi lipsea. Fâşii de carne însângerată şi câteva oase rămăseseră acolo unde fusese odată gâtul omului.

Malamutul fluieră a uimire şi comentă:

— Mai bine solicitau de la bun început Salonul Roşu, poate că scena nu ar fi fost atât de macabră.

Nimeni nu a răspuns şi au mai petrecut câteva minute privind în tăcere, apoi comisarul-şef a spus:

— E clar, aici nu mai avem ce vedea. Să-l lăsăm pe comisarul Brumaru să facă fotografii şi să culeagă probele, iar noi să mergem să ne organizăm. Avem multă treabă pentru restul nopţii şi vom începe cu interogatorul celor care au participat la partida de poker.

Va urma...

KEITH DOUGLASS

USS CARRIER 06

NUMĂRĂTOARE INVERSĂ

VP MAGAZIN

Keith Douglass

USS CARRIER 06
COUNTDOWN

NUMĂRĂTOARE INVERSĂ

Versiunea în limba română
UNCRIS

EPISODUL XI

CAPITOLUL 24

Marți, 17 martie

1000 Zulu +2
În largul peninsulei Kola
US Marines debarcă pe țărm

Pe timpul nopții, MEF II s-a deplasat către zona de debarcare. Sub acoperirea CBG *Eisenhower,* forțele amfibii ale Marines au luat poziție la circa cincisprezece mile nord est de Poluostrov Rybachiy, o masă de pământ, aproape o insulă, unită cu continentul doar printr-un mic istm foarte scurt și îngust, unde se forma un golf strâmt, Motovskiy Zaliv.

Împreună cu US Marine Corps, MEF este cea mai mare forță expediționară, constând într-o divizie de pușcași marini, un *wing* de avioane și Grup de Servicii de Suport pentru MEF, deci un total de 48.000 de pușcași și 2.600 personal naval reunite în largul coastei

Murman sub comanda generalului locotenent Ronald K. Simpson – ce includea două LHA, *Saipan* și *Nassau*; două LPD, *Austin* și *Trenton*; două portelicoptere, *Inchon* și *Iwo Jima*; LST *Westmoreland County*; nava cargo LKA, *Charleston*; escorta compusă din două fregate de clasa Perry, două distrugătoare și un crucișător cu propulsie nucleară purtător de rachete ghidate, *Virginia*.

Primul cap de pod al celor din Marines a fost o întindere de dune joase și tundră de a lungul intrării de vest în golful Kola. În această zonă a coastei Murman, linia nordică a pădurilor se întindea pe direcția est vest la circa douăzeci și cinci de mile depărtare de țărm. Mai la nord de ea, terenul era tundră, o regiune cu sol înghețat, cu vegetație mică, arbuști și mesteceni pitici.

Acoperirea era realizată, iar avantajul tactic îl constituia mobilitatea superioară. Într-o acțiune fulger elicopterele CH-53E Super Stallion s-au apropiat protejate de avioane Harrier și Intruder, rămânând la sol doar cât să debarce prețioasa încărcătură de cincizeci și cinci de militari fiecare. Pe sub elicoptere erau hovercraft-urile LCAC, nave cu pernă de aer cu o rază de acțiune de douăzeci de mile la viteza de patruzeci de noduri (72 km/h), capabile să se deplaseze la fel de ușor peste apă, pământ, mlaștini aflate dincolo de plaje. După ele, răsărind dintre valuri ca niște monștri preistorici ce și arătau colții, erau AAVP-7, micile nave de desant maritim. Fiecare ducea douăzeci și unu de oameni și un echipaj de trei, fiind capabile să treacă peste valuri de 3,5 m cu ajutorul celor două motoare cu jet de apă, sau să se deplaseze pe uscat cu viteza de patruzeci de mile pe oră.

Pușcașii marini nu și-au irosit timpul pe plaje, folosindu-se de viteză și manevrabilitate pentru a trece de defensiva de pe coastă și a pătrunde în spatele liniilor inamicului.

Rezistența a fost sporadică, deși în unele locuri izolate a fost chiar intensă. Cei mai mulți dintre apărători erau dintre grănicerii KGB și trupele MVD ale Ministerului de Interne, destul de slab instruiți și dezorientați de sălbaticele atacuri aeriene. La un sfert de oră după ce Marines au atacat plajele și LZ, aceste unități au început să se predea în grupuri.

Totuși, unele poziții erau deținute de Infanteria Marină, membri ai Regimentului 63 de Gardă Kirkenneskaya, care își avea baza principală la Pechenga. Aceste trupe – echivalentul rusesc al US Marines – au opus o rezistență dârză, refuzând să se predea și menținându-și pozițiile cu o tenacitate aproape fanatică.

Totuși, pe măsură ce luptele continuau, tot mai mulți Marines erau aduși departe în spatele liniei de litoral, și înaintau către nord vest împotriva bazelor aeriene și navale răspândite pe toată zona din vestul golfului Kola.

Stații locale de radar erau fie în ruine, fie nefuncționale, iar Harrier-ele aparținând US Marine Corp decolate de pe *Saipan* și *Nassau* zburau în misiuni de sprijin pentru a *curăța* coridoare de acces între mare și LZ din adâncul teritoriului. Până târziu în cursul dimineții, Marines au luptat în sute de confruntări separate, de la Port Vladimir până la Sayda Guba.

Între timp, avioanele de atac de pe CBF, protejate de Tomcat-urile din Navy, au mărit tempoul atacurilor neîncetate asupra Bazelor din Kola.

1135 Zulu
Tomcat 201, Shotgun 1 1
Deasupra Peninsulei Kola

Coyote arunca priviri prin lateralele canopiei, verificând prezența în poziție a celorlalte avioane din formația sa de zbor. Cerul era limpede, cu doar câteva scame de nori cirrus la mare altitudine. Înainte și mai jos, survolând terenul arid la înălțimea de o sută de metri, erau trei A-6 Intruder și un EA-6 Prowler, o forță de atac cu numele de cod *White Lightning One*.

Coyote și Cat îi urmau la altitudinea de trei sute de metri, în formație de zbor strânsă cu alte trei Tomcat din escadrila Viper în cadrul unei TACCAP ca protecție pentru *White Lightning*. În această misiune, numele lor de cod era *Shotgun One*.

Trei mile mai la vest, *Shotgun* 2 asigura protecția pentru *White Lightning* 2.

— *Shotgun, Shotgun,* a răsunat apelul în căștile lui Coyote. Aici *Echo-Whiskey* 2-1. Înregistrăm avioane venind la joasă înălțime dinspre Ura Guba. Ar putea fi o tentativă de interceptare.

— *Echo-Whiskey, Shotgun* 1-1, replică Cat de pe scaunul din spate. Am înțeles. Ne ocupăm de ei.

Echo-Whiskey era un Hawkeye ce asigura managementul bătăliei pentru forța de atac *White Lightning*/*Shotgun*. Ura Guba era un mic orășel aflat la intrarea într-un golf îngust de la sud de Port Vladimir, la circa douăzeci de mile est de poziția lor actuală. Acolo exista o bază militară, una care fusese bombardată în mod repetat în ultimele optsprezece ore.

— Zi ceva, Cat, i se adresă Coyote prin ICS. Care-i treaba?

— Două contacte, Coyote, tocmai iau înălțime. Distanța optsprezece mile, direcția 0-8-5.

Coyote a trecut pe frecvența tactică.

— OK, *Shotgun* 1. Ați auzit cu toții?

— *Shotgun* 1-2, a confirmat coechipierul lui Coyote, Mustang Davis. *Copy*.

— *Shotgun 13*, a confirmat și Slider Arrenberger. *Copy*.

— 1-4. Acesta era coechipierul lui Slider în această misiune, Lobo, *lieutenant* Chris Hanson. *Copy*.

Coyote era conștient de fricțiunile existente între Arrenberger și unele dintre femei. El și Tombstone au discutat problema de câteva ori în ultimele zile. În mod normal, Arrenberger zbura cu Nightmare Marino, dar Tomcat-ul acestuia – avariat în cursul după amiezii de ieri – era încă indisponibil.

Atât Coyote, cât și Tombstone aveau dubii în ceea ce privește desemnarea lui Lobo Hanson ca și coechipier al lui Slider în locul lui Nightmare. Aviatorii care făceau echipă cu un altul trebuiau să coopereze foarte strâns, cu profesionalism și afinitate reciprocă, iar Arrenberger – se știa prea bine – reușise să irite sau să jignească aproape toate femeile din CVW-20.

Dar Tombstone începuse să aibă probleme cu planificările din escadrilă. E adevărat, Coyote ar fi putut să o ia pe Hanson ca *wing* și să-l lase pe Mustang să zboare cu Slider, dar și el și Tombstone erau de acord că *zăpăcirea* listelor de serviciu ar fi cauzat mai multe probleme pe termen lung. Odată ce oamenilor le-ar fi intrat în cap că li se aplică tratamente preferențiale, moralul ar fi scăzut și deja erau destule probleme.

Singurul tratament special pe care-l accepta Tombstone – și încă în mod secret – era acela de a-i ține pe *lieutenants* Strickland și Hanson în formații separate. Se împrăștiaseră zvonurile că cei doi se culcau unul cu altul. Și pentru că nu ieșea fum fără foc, și Coyote ca CO al escadrilei și Tombstone ca CAG au căzut de acord că e mai bine să-i planifice mereu în formații separate, pentru a nu risca atitudinea profesională, detașarea tehnică necesare în timpul zborurilor de luptă.

Emoțiile omenești nu urmau tipare previzibile și nici nu se regăseau în grafice și tabele cu date de zbor. Ce s-ar fi întâmplat cu unul, dacă celălalt ar fi intrat în necazuri? Deocamdată, cel puțin, Hanson va zbura cu *Shotgun* 1, în timp ce Strickland era desemnat ca *wingman* lui Batman în *Shotgun* 2. Coyote se gândea doar puțin la problemele legate de repartizare. Corectă sau nu, decizia fusese luată. Problema stringentă acum erau avioanele ce decolaseră de la Ura Guba.

— *Shotgun* 2-1, chemă Coyote. Aici *Shotgun* 1-1. Mă auzi?

— Afirmativ, 1-1, a replicat Batman. Care-i treaba?

— Ce-ar fi să asigurăm protecție comună pentru ambele *White Lightning*, Batman? Mergem puțin mai spre est și aruncăm un ochi la bandiții care vin dinspre 0-8-5.

— *Roger*, *Shotgun* 1. Trecem la executare.

— *Shotgun* 1, aici 1-1. La comanda mea, degajăm la stânga și ne dispersăm doi câte doi. Hai să vedem dacă *gagii* vor să-intre în joc.

— *Roger*, a confirmat Slider. Hai să agățăm câțiva avortoni!

— Gata… la trei… doi… unu… DEGAJ'!!!

Cu o mișcare perfect sincronizată, cele patru Tomcat s-au lăsat pe aripa stângă, îndepărtându-se de Intrudere către est. S-au separat în două grupe, Coyote și Mustang mai sus și mai spre nord, iar Slider și Lobo mai jos și spre sud. Bandiții se apropiau rapid, fiind deja la o altitudine de trei mii de metri cu o viteză de peste Mach 1.

— Ne apropiem prea repede pentru a risca o lansare de Phoenix, i-a spus Cat lui Coyote. Zburau cu o încărcătură clasică de armament de intercepție, compusă din patru rachete AIM 54, două Sidewinder și două AMRAAM.

— Recomand AMRAAM.

— *Rog*.

Dacă se apropiau și mai mult ar fi ajuns la o distanță pentru lupta corp la corp.

— 1-1, aici 1-3. Era Arrenberger. Am patru bandiți, repet, patru. Distanța zece mile și se apropie rapid!

— Confirmat, a spus Cat în ICS. Patru bandiți. Coyote, am semnal de avertizare.

Coyote îl auzea în cască, un sunet subțire, de înaltă frecvență, ce însemna că radarul inamic de control al armamentului i-a locat avionul.

— Comut HUD pe modul *air-to-air*.

La dracu'! Însumând vitezele, se apropiau cu peste 1.500 de noduri, mai bine de juma' de milă pe secundă. Nu mai era timp pentru gândit… doar pentru acțiune.

— Mustang! Ține aproape! Gaz în plin!

A împins maneta până în zona 5, la capăt, simțind instantaneu cum enorma putere a celor două motoare transformată în accelerație, îl presează în scaun. Odată cu accelerația, aripile s-au pliat singure spre înapoi până la un unghi de șaizeci și opt de grade, iar câteva clipe mai târziu avionul spărgea bariera sonică.

— Lansare! Lansare! a strigat Cat. Bandiții au lansat!

Dar atingând viteze supersonice, Coyote a micșorat atât de repede distanța, încât se afla deja în interiorul razei optime a rușilor de lansare a rachetei autoghidate radar. A văzut cum doi vânători inamici au fulgerat pe lângă el, două scântei strălucitoare pe fondul cerului albastru, care au apărut, apoi s-au topit în spatele său prea repede pentru a le putea urmări.

Imediat, Coyote a tras înapoi maneta de gaze și a aruncat avionul într-un viraj strâns spre stânga. Tomcat s-a cutremurat când a ajuns aproape de limita anvelopei unghiului de atac, aripile s-au extins la maxim, forța G zdrobindu-i pe el și pe Cat în scaune, ca și cum în poala lor s-ar fi așezat câte șase oameni. Pete luminoase le dansau în fața ochilor… apoi vederea i s-a întunecat în tonuri de gri, câmpul vizual s-a îngustat pe măsură ce sângele nu mai ajungea la creier. A început să respire forțat, încordând puternic mușchii toracelui și ai picioarelor cu scopul de a pompa sângele să-i irige capul. Această tehnică era numită manevra M-1, dar aviatorii îi spuneau uzual „grohăiala". Un grohăit hotărât putea diminua efectele virajelor strânse cu cel puțin un G.

— Unde… sunt… ceilalți… doi? spuse, forțând fiecare cuvânt să-i iasă printre dinți.

Și-a încercat șansa lăsându-i pe bandiți să treacă între el și Intrudere, dar distanța de la care a pornit manevra a fost atât de mică încât nu a mai putut face nimic. Acum se afla în spatele unei celule inamice.

Mustang, cu Walkman, RIO său, se aflau încă în dreapta.

Apoi au ieșit din viraj direct pe șasele celor doi bandiți.

— Mustang, aici Coyote! a chemat, chiar în timp ce se fixa pe ținte. Îl iau pe cel din stânga!

— Și eu pe ăl din dreapta!

Un *buzz* s-a auzit în căști.

— Am ton. *Fox* 1!

O AMRAAM a alunecat de pe șina de fixare de sub aripă.

1138 Zulu
Tomcat 209, *Shotgun* 1-4

Lieutenant-commander Gregory Arrenberger și-a căpătat numele de cod – conform *slang*-ului utilizat la bordul navelor – în timpul zborurilor de antrenament de la Pensacola. Un „slider" era un hamburger, spre deosebire de un „roller" care era un hotdog. Lăudat de CO pentru sângele rece și precizia cu care zbura, a replicat: „Ce dracu', *sir*, doar nu sunt un *hotdog*." După asta, porecla Slider a fost inevitabilă, în special în legătură cu terminația „berger" a numelui său.

Slider își folosea acum fiecare *bit* al preciziei sale tehnice pentru a scoate Tomcat-ul din virajul extrem de strâns spre dreapta, urmărind a doua celulă de avioane rusești care se strecurase prin formația lor. A fost un moment când efectul de tunel i-a întunecat vederea și chiar s-a simțit la limita leșinului, dar a *grohăit* un M-1, forțând sângele să-i rămână în cap… apoi și a revenit, ținându-se după MiG-ul de sub el ce-i apărea pe HUD.

Unde dracu' era *wingman*-ul său… *wing-person* – s-a corectat singur, cu un zâmbet crispat sub masca de oxigen. Privind scurt în stânga, spre exteriorul virajului, nu a văzut nimic și a presupus că ea nu a putut ține pasul cu el. Nu avea nimic cu Hanson personal – chiar părea să fie o puștoaică simpatică – dar, ce dracu', femeile nu aveau ce căuta la comenzile unui avion de vânătoare.

— Locat! *Blue Grass*[1]! L-a avertizat pe RIO. Am ton! *Fox* 1!

AMRAAM a plecat vuind departe de Tomcat, iar Slider a tras de manșă spre dreapta pentru a încerca locarea și celui de al doilea avion rusesc.

— Sus, Slider! I-a urlat Blue Grass în ureche. CABREAZĂ!!!

Instinctiv a readus manșa înapoi, revenind pe traiectorie. O umbră a blocat lumina dinspre dreapta, apoi a alunecat sub avionul său.

— Jesus, Slider! a răsunat în căști. Cască ochii pe unde te miști!

Abia atunci a realizat Slider că Lobo l-a însoțit prin interiorul virajului unde forțele G erau mai mari… și a fost cât p'aici să-intre în ea când a virat dreapta.

— Ce mama dracu', Hanson! a strigat la rândul lui. Lasă-mi și mie niște *aer!*

Dar era conștient și fără ca ea să spună nimic, că ar fi trebuit să se uite după *wingman* și la dreapta nu numai la stânga.

— Rămâne așa, fraților! Era locotenent j.g. „Vader" McVey, RIO lui Hanson. Mai avem două care vin dinspre Ura Guba.

[1] În slang - marijuana.

— OK, a spus Slider. Da' nu te mai ține de curu' meu, cucoană! Mai termină cu aiureala asta de *aripă sudată*[2]*!*

— Afirmativ.

Vocea lui Hanson era seacă și rece. Oare era și ea la fel de șocată de manevra greșită, cum era și el? Sau era doar furioasă pentru că se răstise la ea? Își va cere scuze mai târziu. La urma urmei, a fost greșeala lui, iar Arrenberger se mândrea cu spiritul său de fair-play.

În față, avionul rusesc asupra căruia Slider trăsese în urcare abruptă, era acum destul de aproape încât să-i se distingă caracteristica siluetă de MiG-29, cu nacelele celor două motoare depărtate și extensiile fuselajului (LERX) peste gurile de admisie a aerului.

— Ăsta aruncă pleavă, a anunțat Blue Grass. Are de gând să facă un immelmann.

— Mă țin de el. A tras tare de manșă spre înapoi, cabrând puternic pentru a i tăia traiectoria rusului în vârful manevrei verticale de răsucire. AMRAAM îl urmărea încă, dar Slider vroia să se poziționeze astfel încât să-l poată doborî dacă acesta ar fi putut păcăli racheta aer-aer.

— Vreau o locare pentru Sidewinder, a anunțat Lobo pe canalul tactic.

— Gata de lansare…

— Șterge-o, Lobo. E al meu!

— Mai dute-n…, Slider. *Fox* 2!

O coadă de fum s-a înșurubat pe cer în fața lui F-14 al lui Slider, urmărind în urcare jeturile de gaze fierbinți ale MiG ului.

— AMRAAM a fost fraierită, Slider, i-a spus Blue Grass. A ratat!

— *Shit!*

Privind înapoi peste umăr pentru a fi sigur că are *liber*, a virat cu Tomcat la dreapta. Vroia să manevreze pentru a ocupa o poziție favorabilă în vederea interceptării MiG-urilor ce veneau dinspre baza de la Ura Guba.

Lobo n-avea decât să-și adjudece afurisitu'de Fulcrum.

1140 Zulu
MiG 744
În apropiere de Ura Guba

În manevra immelmann, avionul intră într-o urcare răsucită, la verticală, aruncă pleavă sau flăcări pentru a preveni o locare cu racheta, apoi degajează de sus într-o direcție imprevizibilă. Pilotul de pe Fulcrum evitase deja locarea rachetei americane AMRAAM; acum o putea vedea pe Sidewinder venind în sus după el și următoarea manevră a fost efectuată pentru a o înșela și pe aceasta.

[2] Formație de zbor în care avioanele sunt foarte apropiate unul de altul.

Eliberând o dispersie de flăcări intense, a ieșit din cabraj cu fața către atacatori, în mod deliberat îndepărtând jeturile motoarelor din calea rachetelor căutătore de căldură și a redus și maneta de gaze în același timp. Chiar dacă AIM-9M era ghidată în infraroșu, senzorii ei nu erau infailibili. De data asta aceștia au preferat flăcările incandescente de magneziu în locul unei ținte care brusc nu mai emitea aproape nimic. Sidewinder a trecut pe lângă, când Fulcrum aproape că s-a oprit în vârful traiectoriei de urcare, apoi a plonjat direct peste perechea de Tomcat aflată la o milă mai în față și mai jos.

Rusul a rânjit când a locat un F-14 cu marele tun cu țevi multiple de 30 mm montat în interiorul LERX din stânga.

Fulcrum s-a scuturat când tunul s-a dezlănțuit.

1140 Zulu
Tomcat 209, *Shotgun* 1-4

Arrenberger se afla la jumătatea virajului când trasoarele au trecut peste canopie, globuri de lumină galbenă strălucitoare mari cât un grapefruit și destul de aproape ca să le atingă. Ceva a lovit fuselajul Tomcat-ului, făcând dinții lui Slider să clănțăne.

— Cristoase, Slider! a răcnit Blue Grass. Scoate *curcanul* de aici!

Curcanul. Ăsta era numele pentru Tomcat, dat de aviatorii din Navy, un avion pe care-l iubeau, dar care-i putea trăda prin dimensiunile și greutatea prea mari și prin încetineala manevrelor comparativ cu mult mai agilul MiG-29. Aflat în plin viraj cu aripa dreaptă în sus, Slider a înscris avionul într-un tonou, pe deasupra traiectoriei proiectilelor ce veneau de la MiG.

Prea târziu. Pilotul de pe MiG a și corectat unghiul dintre avionul său și Tomcat-ul lui Slider. Alte cinci proiectile au lovit în Tomcat cu un scrâșnet de metal torturat, iar Slider a văzut pe bord luminile de avertizare pentru motorul din dreapta.

— *Shit!* și a deschis microfonul pe canalul tactic. Aici *Shotgun* 1-3! Sunt lovit! Sunt lovit!

Tracțiunea motorului din dreapta scădea. Altă rafală de trasă de tunul de 30 mm a lovit avionul și Blue Grass a strigat, un geamăt inuman, prelung de agonie.

— Blue Grass! Blue Grass!

RIO nu acționase comutatorul ICS, dar strigătele sale erau suficient de tari pentru a fi auzite în cockpit.

— Picioarele!

Și RIO a gemut din nou, un coșmar intens care continua… și continua… pe măsură ce MiG-ul se apropia…

CAPITOLUL 25

Marți, 17 Martie
1140 Zulu +2
Tomcat 207, *Shotgun* 1-4

Lobo a avut doar o fracțiune de secundă pentru a face alegerea corectă. Avionul ei era drept pe traiectoria MiG-ului ce se apropia, iar HUD gata setat pe modul rachetă aer aer. Cum distanța dintre avionul ei și MiG scădea cu repeziciune către zero, ea ar fi putut degaja și face un cerc complet, pentru a încerca să ajungă în coada *banditului*, sau ar fi putut prelungi urcarea pentru câteva secunde în încercarea de a înregistra o lovitură în plin. Ar trebui să fie o lansare de Sidewinder; nu avea timp să comute pe tunuri.

Adu-l în stânga… Acolo! Locat! FOC!

— *Fox* 1! a strigat, și ultima ei rachetă Sidewinder a izbucnit de pe șină înainte către MiG. Distanța deja scăzuse la doar câteva sute de metri. Timpul părea să fi înghețat o clipă. Lobo putea vedea MiG-ul chiar în stânga nasului Tomcat-ului, putea vedea detalii ca numărul 744 pictat pe laterala stângă a gurii de admisie a aerului la motor și casca roșu-albă a pilotului prin plasticul transparent al canopiei.

AIM-9M a lovit în Fulcrum sub LERX din stânga direct în gura de admisie a aerului. Explozia a spulberat motorul stâng al MiG-ului, un nor de fum și resturi scânteietoare, înșelător de blând… apoi rezervorul din aripa avionului rusesc a erupt în flăcări alb portocalii, iar botul s-a răsucit, înșurubându-se prin aer direct spre ea odată cu expandarea globului de distrugere.

Lobo a degajat brusc spre dreapta, încercând să evite norul mortal de sfărâmături, dar tot a auzit zgomote ascuțite de *ping* și *pock* de fragmente ce-i loveau aripile, fuselajul și canopia. Secțiunea din față, arzândă, a trecut spre înapoi, atât de aproape că ar fi putut să o atingă, ratând-o cu mai puțin de cincizeci de metri. Focul a rămas în urmă…

…apoi ea s-a trezit înconjurată de cer limpede, albastru.

— Direct pe gât! a strigat Vader din scaunul din spate. Doamne, Lobo! A fost cea mai bărbătească lovitură pe care am văzut-o vreo dată!

— Mulțumesc. *Shotgun* 1-3! 1-3! Aici *Shotgun* 1-4! Mă auzi?

Nu a fost un răspuns imediat. La dracu'! Unde era?

— Vader! Ce se întâmplă acolo? Unde-s cu toții?

— Se pare că celelalte MiG-uri au fost distruse sau au șters-o, Lobo. Coyote i-a dus pe cei din *Shotgun* înapoi lângă Intrudere.

— Îl ai pe Slider pe ecran?

— Pe direcția 2-7-5, distanța două mile.

Ea și-a întors capul, căutând… acolo! Era jos, atât de jos încât nu i-a observat avionul gri pe fondul de gri monoton al terenului de dedesubt. Avea aripile extinse și zbura încet spre vest, departe de ea.

— *Shotgun* 1-3! A repetat. 1-3! Aici *Shotgun* 1-4! Mă auzi? Te rog răspunde!

— 1-4, aici 1-3! Vocea lui Slider suna obosită.

— Slider! Ai anunțat că ești lovit. Care sunt pagubele?

— Motorul din dreapta terminat. Nu poate fi repornit. Și… Blue Grass e lovit. A scos câteva strigăte, dar acum tace. Nu pot să-l văd. Cred că e rănit destul de rău.

— Ok. Comenzile mai funcționează?

Ea se afla mai aproape acum, urmărind Tomcat-ul lui Slider, un vultur mare, cenușiu pe linia orizontului din față.

— Afirmativ. Am scos-aripile spre înainte ca să mențin portanța.

— Te văd. Menține cursul, Slider. Vin din urmă la cinciul tău și mai jos.

— *Rog*.

Ea s-a apropiat încet, inspectând celălalt avion.

— Văd câteva avarii, Slider. Câteva găuri în nacela din dreapta, cam la nivelul compresorului și de acolo spre înainte. Și… trei găuri mari chiar în spatele scaunului lui RIO.

— Poți să-l vezi pe Blue Grass?

— Îi văd casca. Este prăbușit peste aparate, nu se mișcă. Ori este inconștient, ori e mort.

— Oh, la dracu'…

— OK, Slider. Uite cum facem! Poți să zbori în continuare, deci hai să-ți ducem *curcanul* înapoi la fermă, OK?

— N-am să reușesc, Lobo.

— La dracu', ba ai să reușești! Acum adu-l la 3-5-0, încet și elegant.

Apoi a schimbat frecvența.

— *Shotgun* 1-1, aici *Shotgun* 1-3!

— 1-1. Dă i'nainte, Lobo.

— *Wingman*-ul meu a fost lovit destul de rău. Un motor este nefuncțional și RIO este rănit. Cer permisiunea să-l escortez înapoi la *Jeff*.

A urmat un moment de ezitare, apoi:

— OK, Lobo. Am recepționat. Am distrus trei MiG, inclusiv al tău, iar celorlalte se pare că le-a pierit cheful. Ia-o înainte și du-i pe Slider și Blue Grass înapoi pe navă.

— *Roger*. O să vă așteptăm cu o bere rece la întoarcere. A comutat înapoi pe canalul folosit pentru a vorbi cu Arrenberger. OK, Slider. Hai să vedem dacă poți scoate ceva mai multă viteză din *chestia* asta.

144 Zulu
Tomcat 211, *Shotgun* 2-2

Lieutenant Steve „Striker" Strickland, a auzit scurtul dialog dintre Coyote și Lobo. Ușurarea resimțită auzind că Chris este bine l-a cam făcut să se simtă slab și puțin cam ametit, suficient cât să-l determine a-și verifica indicatorul pentru alimentarea cu oxigen pentru a fi sigur că masca funcționează corect. Acum nu mai avea nici un dubiu. Sentimentele sale pentru Chris Hanson depășeau cu mult simpla atracție sexuală. Sexul putea explica atracția sa inițială pentru ea. Asta și pofta lor comună pentru exotic și pericol i-a făcut pe amândoi, la început, să încalce regulile. Dar acum, știa că o iubește, știa că se va căsători cu ea imediat după ce *Jefferson* se va întoarce la Norfolk.

Gândul că ceva i s-ar putea întâmpla lui Chris…

A aruncat o privire în stânga cockpit-ului. Batman și Malibu se aflau chiar lângă aripa lui stângă, iar dincolo de ei, Brewer și Pogie și C.T. și Junker.

Nici unul dintre ei nu a fost implicat în această scurtă, dar violentă *dogfight* de mai înainte, și își menținea poziția la trei sute de metri înălțime, între cele două zboruri de Intruder *White Lightning*.

Striker încă nu era sigur ce gândea despre prezența femeilor pe avioanele de luptă. Întotdeauna se considerase un liberal progresist, iar asta însemna, implicit, că era convins de dreptul femeilor de a face tot ce puteau face bărbații, inclusiv să-și apere țara. De când începuse să simtă ceva pentru Chris, însă, a început să regândească problema. De câte ori se gândea că ea ar putea sfârși într-o explozie de flăcări, sau în marea rece și pustie…

— *Shotgun*, *Shotgun*, a auzit în căști. Aici *Echo-Whiskey* 2-1. Avem mai multe avioane decolate de la Ura Guba, cel puțin încă patru *bogies*. Mai înregistrăm alte patru noi contacte la foarte joasă altitudine, imediat la sud de Port Vladimir, și se deplasează pe direcția voastră.

— Copy, Echo-Whiskey 2-1, a confirmat Coyote. Deșteptarea, *Shotgun*. Ne vine companie.

Striker verificase deja poziția pe o mică hartă a peninsulei Kola ce o avea într-un buzunar transparent de pe coapsă. Două grupuri de avioane rusești, unul la doar câteva mile vest de Ura Guba, celălalt venind în spatele lui dinspre nord. Acest grup de la nord, avioanele rusești de la Port Vladimir… veneau direct către Chris și Slider.

Chris!...

— *Shotgun* 2-1, aici 2-2! a chemat. Batman! *Bogies* de la Port Vladimir probabil că se duc să-i atace pe *Shotgun* 1-3 și 1-4!

— Te aud, Striker, a replicat Batman. Menține formația.

— Dar… Batman! Se duc la…

— Menține formația, Striker! Dacă acele MiG-uri se duc după cineva, acela este *White Lightning*!

— Hey, Striker, l-a chemat *lieutenant* j.g. Ken Barringer din scaunul din spate. Păstrează-ți calmul, omule! Ea nu va păți nimic!

— Tacă-ți fleanca, K-Bar! a ripostat.

Ținta lui *White Lightning* o constituia instalațiile șantierelor navale din golful Kola, aflate la mai puțin de cinci mile în față. Pentru un moment, scurt dar intens, s-a întrebat ce s-ar putea întâmpla dacă ar rupe formația și s-ar duce spre nord să taie cale bandiților de la Port Vladimir înainte de a o ataca pe Chris.

Desigur, în afară de faptul că ar fi fost deferit Curții Marțiale imediat ce s-ar fi întors pe *Jefferson*.

1145 Zulu
Tomcat 202, *Shotgun* 2-1

Batman a privit către dreapta, încercând parcă să citească expresia de pe fața lui Striker, sub masca de oxigen, care zbura la doar câțiva metri de aripa lui dreaptă. Putea conta că *wingman*-ul său va rămâne cu el?

— Batman, aici Coyote.

— Aici Batman. Spune.

— Ia altitudine și poziționează-te spre nord. Vezi dacă îi poți opri pe bandiții ce vin dinspre Ura Guba.

— *Roger*. Ați auzit cu toții? Unul după altul, celelalte trei avioane din *Shotgun* 2 au confirmat ordinul. OK. Trecem la executare. Degajați!

Cele patru Tomcat au glisat spre stânga, și s-au înscris pe un curs de interceptare.

1145 Zulu
MiG 871
Ura Guba

Podpolkovnik[3] Evgheni Averin a tras de manșă, ridicându-și ușor avionul de pe pistă. Excitarea a pus stăpânire pe întreaga lui ființă.

Ieri, când atacul american a început, a fost furios datorită ordinelor primite de regimentul său de interceptoare de la Kandalaksha, ordine ce -i cereau să rămână la sol în adăposturi bine camuflate împotriva sateliților yankei de spionaj sau a avioanelor de recunoaștere de mare altitudine. Părea o lașitate să te ascunzi atunci când loviturile bombardierelor și ale rachetelor de croazieră loveau ținte militare de la Pechenga până la Kandalaksha.

[3] Подполковник – locotenent-colonel.

El și cu oamenii lui au respectat ordinele, totuși, supunându-se sistemului chiar dacă, în sinea lor, aveau îndoieli cu privire la inteligența tâmpiților de superiori din eșalonul de comandă, cei care comandau acest colosal rahat. Acum, însă, se gândea că ordinele au avut, totuși, o motivare strategică. De peste tot din peninsula Kola, avioanele ferite de distrugerea generală din ultimele optsprezece ore decolau de pe aerodromuri. Pistele distruse la greu de bombardamentele americane fuseseră rapid reparate în cursul nopții, de tehnicieni ce acopereau cu grilaje metalice zonele cu găuri mici și umpleau craterele cu moloz.

A fost ceva asemănător unui război de gherilă, dar purtat cu armele *high-tech* ale aviației moderne de luptă. Avioanele de atac americane și escortele lor, pătrunse adânc în teritoriul rusesc au fost atacate pe neașteptate, din toate părțile, de avioane decolate de pe aerodromuri pe care americanii le credeau cu totul scoase din uz.

Și-a verificat radarul. Greu vizibile datorită bruiajului efectuat de EA-6B Prowler inamice, putea identifica câteva grupuri de avioane la est, majoritatea pe direcția Polyarny.

— *Volkodav* 8-7-1, a apelat el, indicativul însemnând „câinele lup”. Avioane inamice.

După câteva secunde, au început să-i sosească date detaliate de la centrul de control aerian de la Ura Guba.

1145 Zulu
Tomcat 211, *Shotgun* 2-2

Striker era lipit de *wingman*-ul său, menținându-și poziția la dreapta 202-ului, în timp ce Batman punea ochii pe avionul lider rusesc ce venea dinspre Ura Guba.

— Hai să-l *executăm* cu o Phoenix, K-Bar! îi spuse lui RIO.

— Avem locare, a replicat K-Bar. Distanța cinci mile.

Prea aproape pentru o AIM-54C, dar avioanele americane și rusești se vor amesteca foarte aproape peste câteva momente. Vroia să-și păstreze rachetele Sidewinder și AMRAAM pentru lupta de aproape.

— Foc! Masiva Phoenix a alunecat de sub burta Tomcat-ului. *Fox* 3!

AIM-54 s-a arcuit înainte spre vest, trasând o traiectorie de fum de-a latul cerului.

Câteva momente mai târziu, o mică izbucnire de lumină a apărut pe orizontul vestic și a lăsat un nor de fum alb.

— Lovit! a strigat K-Bar. Am distrus un MiG!

Dar MiG-urile rămase au sosit cu o viteză mai mare de Mach 1.

Cerul a fost mâzgălit de traiectorii albe, răsucite, atunci când avioanele americane și rusești s-au încleștat într-o sălbatică *dogfight*.

1146 Zulu
Air Ops
USS Thomas Jefferson

— Sus, C.T. Sus!
— Nu pot să-l *scutur* pe ăsta!
— Mustang, aici Coyote. Trecem în *loose goose*. Tu-l iei de sus, eu îl aștept jos!
— 1-2! Sunt liber! Îl preiau eu!
— Haide, Mustang! Ajută-mă de acolo!
— Degajează stânga, C.T.! *Fox* 1!
— Vine… Vine…
— Lovit! Distrus încă un Fulcrum!

Tombstone stătea nemișcat în liniștea ciudată a Air Ops de pe *Jefferson*. Închizând ochii în timp ce asculta comunicațiile radio dintre echipajele de pe Tomcat, putea să-și imagineze acea *dogfight*, încrucișarea traiectoriilor și a avioanelor, a vitezei, tehnologiei și a dinamicei tridimensionale pe care aviatorii din Navy o numeau *furball*[4]. Conform datelor de pe display, retransmise de la Hawkeye aflat la înălțime deasupra Port Vladimir, două MiG au fost deja doborâte, dar cel puțin alte opt încă încercau să forțeze trecerea către cele două grupuri *White Lightning* – șase Intruder și două Prowler.

Era *crimă*, să-și asculte oamenii cum luptă pentru viața lor și să fie incapabil să-i ajute.

1146 Zulu
Tomcat 207, *Shotgun* 1-4

— În față, Lobo! a avertizat Vader. Detectez doi bandiți care vin direct spre noi și în urcare. Cu noi au treabă!
— Din ce direcție?
— 3-5-3.

Între ei și *Jefferson*.

— 1-3, aici 1-4. Menține cursul, Slider. Mă duc înainte, să văd dacă pot să-i atrag după mine pe *idioții* ăștia.
— *Roger*, Lobo. Și… ăăă… mulțam fain. Că mi-ai salvat fundu' adineaori.
— N-ai pentru ce, Slider. E doar o parte a manierelor noastre politicoase și a încrederii reciproce. Ține-te bine, Vader. Trec pe postcombustie.

[4] furball - o dog-fight la care participă un mare număr de avioane.

1146 Zulu
MiG 871
La est de Ura Guba

Locotenent-colonelul Averin a degajat din zona principală a luptelor când MiG-ul ce zbura la mai puțin de douăzeci de metri în dreapta sa a explodat pe neașteptate într-un flash orbitor, un glob de flăcări. Sărmanul Iuri… doborât de una din super rachetele americane cu rază lungă de acțiune, înainte ca măcar să aibă timp să locheze și el o țintă!

Averin era în sectorul de nord al zonei de luptă, iar când a analizat datele de pe radar a realizat că are o oportunitate neașteptată. Două avioane-americane se îndreptau spre nord la joasă înălțime. Câteva MiG ce veneau de la Port Vladimir încercau să le intercepteze. Iar Averin se afla într-o poziție ideală de unde se putea plasa în coada americanilor în timp ce aceștia aveau atenția concentrată asupra forțelor rusești din fața lor. A studiat imaginile ce-i prezentau situația curentă, în ciuda bruiajului.

Da… cu siguranță două avioane, unul în față, celălalt urmându-l, poate deja avariat, după maniera în care se mișca. Averin a selectat o rachetă cu rază scurtă R-20, cu autoghidare în infraroșu, pe care vesticii o numeau Aphid. Dacă se putea apropia destul, putea trimite pe R-20 direct în fundul yancheului chiar înainte ca acesta să-și dea seama că este vânat.

1146 Zulu
Tomcat 211, *Shotgun* 2-2

— Hey, Striker! a apelat K-Bar. Avem un cioflingar ce vine dinspre nord. Distanța circa zece mile.

Striker se uită la display încercând să interpreteze complexa schemă de *blip*-uri mișcătoare. Se părea că niște MiG-uri încercau să-i blocheze pe Chris și Arrenberger, iar un gagiu solitar se apropia de ei din spate.

— Batman, Striker! a apelat, mișcând maneta de gaze până la maxim. Am o țintă! Sunt în urmărire!

— La dracu', Striker! Unde, mama naibii, te duci?

Dar Striker nu-l mai asculta. Se concentra complet pe MiG-ul rusesc solitar, aflat acum la nouă mile în față. A selectat o AMRAAM și a căutat o locare radar.

1147 Zulu
MiG 871
La est de Ura Guba

Locat! Averin a rânjit în spatele măștii când a apăsat butonul de pe manșă, lansând racheta R-20 căutătoare de căldură de sub aripă, către o țintă pe care nu o putea rata.

1147 Zulu
Tomcat 207, *Shotgun* 1-4

Tomcat zbura direct către nord, împins de două jeturi de foc ce ieșeau din motoarele sale. Aerul era încărcat de umezeală și fuioare de ceață au apărut, formate spre înapoi de la vârful aripilor.

— Distanța patru mile, a avertizat Vader. Unul dintre ei ne-a locat.

— Selectez o AMRAAM, a replicat Lobo. Îl am pe HUD.

— Lansare! O rachetă autoghidată radar e locată pe noi!

— Locat! Ton! *Fox* 1! Acu' țin'te bine! Degajăm la dreapta! Aruncă *pleava!*

În timp ce AMRAAM se ducea spre nord, Chris s-a înscris într-un viraj strâns, lansând nori de pleavă meniți să deruteze racheta ce venea spre ei.

Forțele G au crescut, zdrobind o în scaun până ce a ajuns pe direcția 1-8-0 și s-a înscris din nou spre sud.

— Lobo! Vine o rachetă, direct din față!

— Ce…

Ea nu a mai avut timp de reacție sau analiză. Pentru o secundă fatală, s-a gândit că Vader se referă la racheta trasă de avionul ce venea dinspre Port Vladimir și care acum se afla în urma lor. Dar pentru că ea virase la dreapta și arunca în continuare pleavă, a realizat că Vader a identificat o altă rachetă, o căutătoare de căldură, ce sosea dinspre sud… încât acum o putea vedea și ea ca pe un punct negru conturat pe fondul propriilor flăcări de reacție, care creștea rapid în dimensiuni. Pe măsură ce-și menținea avionul mai departe în viraj, noua rachetă s-a „deplasat" peste umărul ei stâng, arcuindu-se ușor către interceptare, parcă direct către cockpit-ul ei.

— Flăcări! a strigat la Vader. Aruncă flăcări!

1147 Zulu
Tomcat 211, *Shotgun* 2-2

— *Fox* 1!

AMRAAM s-a dus înainte către MiG-ul rusesc, aflat acum la numai trei mile în față… dar Striker văzuse deja flash-ul lansării rachetei de pe MiG. *Shit!*

Era prea târziu?

1147 Zulu
Tomcat 207, *Shotgun* 1-4

Lobo știa că era prea târziu. Aruncând flăcări, continuând virajul spre înapoi pentru a se îndepărta de noua rachetă… știa că nu putea face mai mult. Racheta s-a înfipt în aripa stângă aproape de motor. A fost o explozie zguduitoare, apoi jumătate din F-14 a explodat, iar ea a fost prinsă într-o amețitoare mișcare de rotație, cu cerul și pământul arătându-se alternativ prin canopie. Forța centrifugă a presat-o pentru un moment în laterala cockpit-ului, dar tot a fost în stare să apuce inelul vărgat al comenzii de ejectare aflat între picioare.

— Vader, a strigat. *Punch out*! Nici un răspuns. EJECT !!! EJECT !!! EJECT !!!

Apoi a tras de inel. Canopia a explodat peste capul ei, iar motorul rachetă din scaunul de catapultare s-a aprins, aruncând o într-o cacofonie urlătoare de curenți de aer, zgomote și flăcări.

CAPITOLUL 26

Marți, 17 martie

1148 Zulu +2
Deasupra Peninsulei Kola

Lobo cădea prin spațiu, urletul catapultării încetase, înlocuit de șuieratul straniu al aerului în jurul căștii de zbor. Un moment mai târziu, parașuta s-a deschis cu o smucitură sălbatică transmisă în umeri și vintre. Privind în sus a putut vedea căderea rotitoare a canopiei.

Unde era Vader? Scaunul lui de catapultare trebuie să se fi declanșat imediat ce ea a părăsit cockpit-ul, dar nu-l putea vedea. Era o încâlceală de traiectorii marcate cu alb spre

sud, unde *Shotgun* încă se confrunta cu MiG-urile, dar ea era cu totul singură pe toată întinderea cerului albastru, pustiu.

Nu… parcă se vedea ceva în depărtare, un avion care se apropia dinspre sud. Dar era oare un Tomcat sau un MiG? Îl privea în timp ce cădea spre câmpia stearpă și pustie.

1148 Zulu
Tomcat 211, *Shotgun* 2-2

— Lovit! a strigat K-Bar. Am distrus un MiG!

— Dă-l dracului de afurisit de MiG! Vezi vreo parașută?

— Negativ, Striker. Negativ. Nu! Stai o clipă! La 1-5-0! Da! O parașută! Dar numai una…

— *Shotgun*, *Shotgun*, aici *Shotgun* 2-2, a strigat Striker. Văd o parașută. E în bună stare, la… opt mile sud est de Sayda Guba. Coordonatele pe hartă sunt *Victor* 3-1 cu *Sierra* 9-5.

— Striker, aici Coyote. Treci înapoi în formație.

— Negativ, *Shotgun*. Văd vehicule pe șoseaua de sub mine, îndreptându-se spre parașută. Mă duc să asigur protecție aeriană.

— *Shotgun* 2-2, aici *Shotgun* 1-1. Întoarce te în formație. Execută imediat.

Dar întreaga atenție a lui Striker era concentrată la parașuta solitară și la vehiculele din apropiere. Era Vader sau Chris? Nu era nici o posibilitate de a ști până ce el sau ea îi putea contacta cu radioul de urgență SAR.

Păstrând distanța, Striker și a înscris F-14 pe o traiectorie către parașuta ce cobora ușor la o milă și jumătate mai departe.

1150 Zulu
Deasupra Peninsulei Kola

Silueta distinctivă a avionului nu putea fi confundată; mare pentru un avion de vânătoare, cu aripile extinse pentru zbor la viteză redusă. Un Tomcat se rotea deasupra ei, totuși distanța era prea mare pentru ca Lobo să poată recunoaște cine era. Prezența unui F-14 era reconfortantă, totuși, un semn că nu a fost abandonată de camarazi.

Pământul se apropia cu repeziciune. Acum era destul de apropiat pentru a putea observa detalii – bifurcația unui drum simplu, neamenajat, între largi petice de zăpadă și noroi, o colibă sau o cabană cu acoperiș de paie și un hambar în apropiere. Era și un orășel sau un sat la câteva mile spre nord vest. Dincolo de acesta se vedea griul albăstrui al mării și coloane de fum negru acolo unde cei din Marine năvăleau pe țărm.

Pentru Hanson, peisajul de sub picioarele sale ce se legănau în aer, era nespus de sumbru un teren plat și sterp de tundră, pământ golaș, maro, vegetație pipernicită și petice împrăștiate de zăpadă. S-a răsucit într-o parte și alta în hamuri, încercând să vadă parașuta lui McVey. Unde naiba era? Reușise să se catapulteze? Nu-l vedea nicăieri, iar acest fapt o îngrijora. Iar ceea ce vedea o îngrijora și mai mult. Acolo, spre sud era o coloană de vehicule, cu forme neclare, ce se deplasa spre nord de a lungul drumului noroios.

Pământul se apropia cu rapiditate. Se părea că va ateriza în apropiere de colibă și hambar.

1151 Zulu
Tomcat 211, *Shotgun* 2-2

Striker își manevra Tomcat-ul foarte aproape de sol, vuind peste tundra întinsă și pustie, petice de zăpadă și pământ amestecându-se în viteza survolului într-un mozaic noroios de maro-alb-gri. Convoiul inamic era la vreo două mile înainte, câteva camioane și cel puțin un vehicul blindat de nu se știe ce tip, posibil un tanc.

A virat ușor spre stânga, urmărind prin reticulul de ochire al tunului coloana de vehicule cum se apropie, apoi a apăsat pe trăgaci, trimițând o rafală de proiectile de 20 mm care a biciuit pământul, mașinile și oamenii.

1151 Zulu
Air Ops
USS *Thomas Jefferson*

— *Shotgun* 2-2, aici *Homeplate*. 2-2, aici *Homeplate*. Răspunde, te rog.

Tombstone strângea cu putere microfonul, continuând să privească ecranul radar de pe consola din față. Era aglomerat cu avioane, prietene și ostile. Aeronavele rusești decolaseră de pe fiecare bază aeriană din peninsula Kola, iar avioanele americane luptau efectiv pentru a supraviețui.

Striker a părăsit formația și patrula în zona unde *Shotgun* 1-4 a fost doborât. La naiba, de ce nu vroia să răspundă?

— *Shotgun* 2-2, *Homeplate*. Răspunde, te rog.

1153 Zulu
Tomcat 211, *Shotgun* 2-2

Pierduse parașuta din vedere. Chris – *trebuia* să fie Chris! – cu siguranță că a aterizat până acum. Simți un mic junghi la acest gând, dar l-a înlăturat. Abia îl cunoștea pe RIO lui Chris, McVey. Asta nu însemna că-l vroia mort pe flăcău… dar te rog, Doamne, las-o pe Chris vie și nevătămată!

— *Shotgun* 2-2, *Homeplate*. Era vocea lui CAG. 2-2, răspunde, te rog.

— Ah, ascultă, Striker, a spus K-Bar din scaunul din spate. Nu crezi că ar trebui să răspundem?

— Mai dă-i dracului, a spus Striker. Avem dificultăți cu comunicarea radio.

— Oh! Chiar așa, a chicotit K-Bar. Mda, am tot felul de probleme cu aparatura asta.

— Doar atât cât să nu avem necazuri comutând pe frecvența SAR.

— *Roger*. Sunt pe recepție, dar nu aud nimic încă.

— Păi, continuă, ce dracu'!

Shit! Era furios pe sine însuși pentru conflictul emoțional, furios că nu s-a supus ordinelor, speriat rău că Chris ar putea fi moartă și supărat că s-a luat degeaba de K-Bar.

A strâns virajul avionului, verificând dacă sunt mai multe trupe rusești la sol. Câteva vehicule ardeau pe drumul de dedesubt, dar altele se apropiau de zona unde aterizase parașuta.

Și era o parașută, fâlfâind de a latul pământului! Și mai era și o siluetă care alerga peste un petic de zăpadă?

La naiba, aici aveau nevoie de o misiune SAR, imediat!

— *Homeplate, Homeplate*, a apelat. Aici *Shotgun* 2-2. Am un om *la pământ*, repet, om *la pământ*. Cred că ea nu e rănită…

— Striker! O am pe frecvența SAR!

— Vreau să o aud!

— …*la pământ*, cam la opt mile sud est de Sayda Guba. Aici Lobo, *Mayday, Mayday*[5]…

— Chris! i a tăiat vorba. Chris! Aici e Steve!

— Steve! Ce cauți aici?

— Pe tine, iubito. Ascultă. Rămân cu tine până va veni un elicopter SAR. Stai ascunsă. Sunt pe aproape niște *afurisiți* la vreo două mile sud de tine, și păreau de a dreptul înnebuniți când am trecut pe aproape.

— Dumnezeule, Steve! Pleacă de aici!

— Nici să nu te gândești. Acum, caută un adăpost și ascunde-te!

Văzu alte câteva vehicule rusești la sud. Bucuria îi cuprindea sufletul. Chris era în viață!

A înscris Tomcat-ul pe o traiectorie lungă, orizontală, aliniindu-l pentru încă o trecere *de foc*.

---

[5] Mayday – termen-cod utilizat în radiofonie ca cerere de ajutor. Este o denaturare a expresiei franceze „venez m'aider"- veniți-mi în ajutor.

1154 Zulu
Air Ops
USS Thomas Jefferson

— Ce zici de asta, Jim? L-a întrebat Tombstone pe ofițerul cu operațiile. L-a auzit pe Striker vorbind cu cineva de la sol și a presupus că trebuie să fie Hanson, pentru că radioul ei SAR nu avea suficientă putere ca să audă și el ce spune.

— Putem trimite un elicopter SAR atât de departe?

— Nici o șansă, CAG. Putem să-i chemăm pe Marines. Poate că pot ei să trimită pe cineva de la *Red Beach*. Ei sunt cel mai aproape.

— Păi, cheamă-i.

A ridicat iar microfonul.

— *Shotgun* 2-2, aici *Homeplate*. RTB. Repet, întoarce-te la bază!

Ostilii se apropiau, iar un Tomcat solitar nu avea nici o șansă.

— *Shotgun* 2-2, aici *Homeplate*. Răspunde!

1154 Zulu
În apropiere de Sayda Guba

Chris stătea în genunchi, abia ridicându-se deasupra solului, în timp ce privea spre sud. Chiar și fără binoclu, putea să recunoască cu ușurință turela îndesată, cu tunurile jumelate de 23 mm. Vehiculul era un ZSU-23-4, o mortală baterie antiaeriană mobilă, numit *Shilka* de către ruși, dar cunoscut printre piloții americani ca „Zoo”. Ea a estimat că se află la mai mult de o milă, stând în mijlocul drumului noroios pe care-l văzuse din aer.

A înșfăcat micul aparat de radio atașat de costumul de zbor, și a apăsat butonul de emisie.

— Steve! a strigat. Steve, retrage-te! Acolo jos e un *Zoo* 2-3!

Turela s-a și rotit la dreapta, iar marea antenă radar, numită *Gun Dish* în cod NATO, urmărea ceva aflat spre vest, jos, chiar deasupra orizontului. Putea vedea tunurile cum deschid focul, învăluind vehiculul într-un nor de fum. O clipă mai târziu, sunetul a ajuns până la ea, un neîntrerupt și îndepărtat *thud-thud-thud-thud* provocat de focul tunurilor… apoi… o, Doamne, nu! Acolo era Tomcat-ul lui Striker, care zbura la joasă înălțime deasupra tundrei pustii direct spre *Zoo*, apoi a ieșit fum, o trenă albă, neîntreruptă în urma avionului care a început să se dezintegreze și a auzit urletul motoarelor Tomcat-ului acoperind zgomotul produs de tunurile *triple-A*… apoi nu a mai fost decât foc și fum când aparatul lui Steve s-a izbit de pământ.

Câteva secunde mai târziu, *whump*-ul prăbușirii a ajuns la ea.

O, Doamne, Te rog, NU!!!

1158 Zulu
Air Ops
USS Thomas Jefferson

— Îmi pare rău, domnule. *Shotgun* 2-2 e doborât.

Tombstone a pus microfonul la loc, cu ochii încă la ecranul radar.

Asta însemna că erau două avioane lipsă din *Shotgun flight*, plus un altul avariat care se întorcea acasă.

— *White Lightning* a ajuns deasupra țintei, a anunțat *Ops officer*. Avionul lider tocmai și-a largat bombele.

Tombstone și-a refocusat atenția de la spotul alb de pe harta electronică – de lângă Sayda Guba – la țărmul dantelat al golfului Kola, lângă Polyarny.

Intruder-ele se înscriau unul după altul pe vectorii de atac, care-i duceau direct către bazele navale și depozitele de pe țărmul vestic al golfului. Putea să-i audă pe aviatori și B/N comunicând între ei, pe măsură ce-și executau atacurile.

— *White Lightning* 1-2-2! *Pickle's hot*! Mă bag!

— Aici 1-2-1! Sunt peste ei!

— *White Lightning* 2, aici *Lightning* 1-1. Atenție la *flak*-ul de deasupra golfului. Ăștia au niște nave pe acolo, două corvete, poate și un crucișător ușor. Se trage la greu și dinspre falezele de deasupra bazei.

— *Roger*, 1-1. Văd trasoarele.

— SAM! SAM! Am o lansare de SAM la 0 -9-5!

— Atenție la *vânători! Echo-Whiskey* semnalează *bandiți* la 1-8-0!

Fir'ar dracu'al dracului! Furios, Tombstone a ridicat receptorul telefonului și a format un număr.

— Fred? Tombstone. Care-i treaba cu *pasărea* mea?

— Ăă… e pe punte, gata de zbor, CAG. Dar…

— Pregătește-o și pune-o în catapultă. Sunt pe punte în zece minute.

— *Aye, aye, sir*.

A pus receptorul la loc.

— *Ops officer*!

— Da, domnule.

— Preia operațiunile de aici. Eu decolez.

— Ăă… da, domnule. Ar trebui să-i spun…

Dar Tombstone părăsise deja încăperea.

1200 Zulu
Lângă Sayda Guba

Hanson se deplasa în direcția locului prăbușirii, cu ochii pe cerul mohorât, rugându-se să vadă vreo parașută. Totuși, nu era nimic… nimic… și a căzut greoi într-un șanț pe care nu-l observase. A icnit datorită șocului, apoi s-a ridicat plină de noroi.

Stăpânește-te, femeie! s-a îndemnat singură cu duritate. Dacă te plimbi aiurea prin teritoriul inamic fără să te gândești la ce faci, ai putea să mori!

Voci. A auzit voci… și zgomotul unui motor de camion. Întorcându-se, Hanson a văzut un camion pe drumul noroios la o sută de metri în urma ei, mult mai aproape decât *Zoo*. Oameni înarmați au sărit din benă, strigând unul către altul pe măsură ce se desfășurau în linie de a latul câmpului. Venind către ea. Dibuind la șoldul costumului de zbor, a scos pistolul, un Beretta automat de 9 mm. Numără doisprezece oameni, care, în mod evident, o văzuseră deja. Cei de pe flancurile liniei alergau pentru a o înconjura din ambele părți.

S-a gândit să fugă… dar unde? Erau destul de aproape pentru a o putea împușca, dacă ar fi vrut. Ar putea să tragă în ei, sacrificându-se într-un gest eroic à la John Wayne – dar ar fi fost doar o dovadă de prostie. De la o sută de metri nu putea să-i doboare cu pistolul, în timp ce ei aveau AKM-uri, arme de asalt ce puteau trage cu precizie la peste patru sute de metri. Hanson nu se gândise niciodată la învechitul principiu de macho că e mai bine să mori decât să te predai.

— *Stoy!*[6]

Comanda a izbucnit dinspre dreapta, iar ea s-a răsucit surprinsă. Ce naiba! Când au ajuns-atât de aproape?! Un rus stătea la mai puțin de douăzeci de metri, cu AKM-ul ațintit asupra ei.

— *Stoy!* a lătrat din nou, amenințând cu arma. *Zdavayte! Brosati arujye!*[7]

Și-ar fi dorit să poată vorbi rusește. Totuși era evident ce-i spunea. Încet, fără mișcări bruște, a întins mâna în care ținea Beretta și-a lăsat arma să cadă pe pământ. Soldatul se apropia prudent.

— *Ruky v'verh!*[8] și a săltat țeava armei, cu un gest sălbatic, iar ea și-a ridicat mâinile deasupra capului.

Părea a fi un oriental, nu chiar chinez, dar cu trăsături mongoloide, față plată și ochi oblici. Ochi care se măriră uimiți pe măsură ce ea se apropia, iar Hanson nu se simțea prea liniștită observând că individul își dăduse seama abia acum că prizonierul său este o femeie.

---

[6] Стой – stop, stai pe loc.
[7] Сдавайте! Бросать оружие! – Predă-te! Aruncă arma!
[8] Руки вверх – Mâinile sus!

A scuipat câteva cuvinte care nu păreau a fi în rusă și un rânjet larg s-a întins sub ochii sclipitori, în timp ce și ceilalți soldați se grăbeau să se apropie.

Hanson stătea nesigură, cu mâinile ridicate, în timp ce labe aspre o pipăiau, o băteau peste șolduri și fese și o întorceau cu fața când spre unul când spre altul și iar o pipăiau. Unul i-a tras în jos brațul stâng, i-a luat ceasul și l-a băgat în buzunar. Un altul a apucat aparatul de radio SAR și l-a smuls din costumul de zbor. Încerca să se concentreze asupra uniformelor celor ce o înconjurau și să le ignore rânjetele de pe fețele lor excitate. Camuflaj verde… dar cu glugă curioasă prevăzută cu orificii pentru ochi… și cu epoleți cu litere aurite BB.

Știa că în alfabetul chirilic B era, de fapt, V. Ce însemna VV? Era sigură că aceștia nu vorbesc rusește când bolboroseau unul către altul.

După ce au percheziționat-o amănunțit, unul a scos o sfoară cu care i-a legat mâinile strâns la spate. Se aștepta ca să fie urcată în camion, dar cel care o capturase primul se părea că are altă intenție.

— *Vpered!*[9] I-a ordonat acesta, și i-a proptit capătul țevii în spate, chiar sub mâinile legate.

— Nu te înțeleg! I-a răspuns ea. Sunt americană, înțelegi? Ameri…

— *Skarey!*[10]

O îmbrânci din nou, de data asta lovind-o în fund atât de tare încât a căzut în genunchi iar bărbații din jurul ei au început să râdă și să huiduie. Doi dintre ai au înșfăcat-o de fiecare braț, și au târât-o înainte. Cu oroare crescândă a văzut că o duceau spre hambarul pe care-l observase mai înainte.

Înăuntru, lumina ce trecea printre scândurile pereților era filtrată de norii de praf, iar aerul era îmbâcsit de mirosul de fân și gunoi de grajd.

Careva a apucat-o strâns pe la spate de brațe, în timp ce ceilalți se apropiau de ea.

— Nu! a strigat disperată, dar atât de furioasă – cum nu mai fusese niciodată în viața ei. Nu, nemernicilor! NU!

A încercat să lovească, dar au apucat-o de picioare, iar un mongol care rânjea s-a aplecat să-i desfacă bocancii. Altul trăgea de fermoarele costumului de zbor. Dar, cum treaba mergea încet, cuțitele au sclipit în semiobscuritate și vreo trei sau patru dintre ei au început să taie cu brutalitate cusăturile costumului de pe ea. Materialul din care era confecționat echipamentul de supraviețuire de sub costum era gros și rezistent ca neoprenul unui combinezon de scafandru. În timp ce tăiau de zor, izbucneau uneori în râs ca răspuns la niște glume deocheate.

Apoi au trântit o pe spate în fân, toți s-au adunat în jurul ei ținând o strâns, i-au depărtat picioarele și izbucneau în hohote de râs la tentativele ei de împotrivire. Fânul îi

[9] Вперед – Înainte!

[10] Скареи – Mai repede!

înțepa spatele gol și picioarele, iar aerul era atât de încărcat cu mirosuri de grajd, animale și de oameni nespălați, încât abia putea respira.

Știa că asemenea fapte se mai petrecuseră, auzise istorii despre femeile violate de ruși în Germania în cel de al doilea război mondial, despre sârbii care au violat femei musulmane în Bosnia… dar asta… asta nu i se putea întâmpla ei.

A reușit, totuși, să se abțină și să nu țipe când primul dintre ei s-a trântit peste ea…

CAPITOLUL 27

Marți, 17 martie

1200 Zulu
Peninsula Kola

Unul după altul, elicopterele Super Stallion coborau din cer ca niște insecte greoaie camuflate în gri verzui. Pe perimetrul LZ, patrulau AH-1 Cobra puternic înarmate, care se năpusteau ca niște dragoni furioși asupra pozițiilor inamice copleșindu-le cu un foc ucigător. La sol, observatorii Marines chemau moartea din înalturi, elicopterele Cobra și avioanele Harrier ce vuiau la joasă altitudine zdrobind punctele de rezistență rusești, vehiculele și concentrările de trupe cu rachetele de 2,75 inci, sau cu tunurile cu tragere rapidă.

Lângă Polyarny, elemente din batalioanele 1, 3 și 8 din Marine, desfășurate din LZ inițială, au ocupat poziții pe înălțimile sterpe, bătute de vânturi, de unde controlau golful Kola. Un grup de baterii SAM și o stație radar – acum în ruine fumegânde după repetatele atacuri aeriene și cu rachete de croazieră – dominau crestele falezei, veghind asupra instalațiilor portuare de andocare.

Cei din Marine tocmai fuseseră debarcați de pe LHA *Nassau*, o aglomerare plutitoare de coridoare și compartimente cenușii, numită – cu un sarcasm mușcător – *luxosul hotel plutitor*[11]. Numele glumeț a fost născocit de veteranii din 1/8 și 3/8[12] care după ce au fost nevoiți să doarmă în cușetele etajate pe câte 5-6 nivele împreună cu alți 1.900 de pușcași, timp de șase săptămâni – acum erau mai mult decât gata să înfrunte tot ceea ce rușii ar fi putut să *arunce* în ei.

Infanteria Navală Rusă încă mai ocupa ruinele, dar era foarte împrăștiată după ce o pereche de Harrier i-a *vizitat* la mică înălțime deasupra crestelor, cadorisindu-i cu rachete și bombe cu cădere liberă. Pe măsură ce Marines înaintau, duzini de oameni obosiți, cu uniforme de camuflaj ferfenițate, apăreau cu mâinile ridicate dintre grămezile de ziduri de cărămidă prăbușite și grinzi.

---

[11] luxosul hotel plutitor - **L**uxury **H**otel **A**float – parodie pentru clasificarea LHA.

[12] 1/8 și 3/8 – batalioanele 1 și 3 din regimentul 8.

Locotenentul Ben Rivera a ajuns pe creastă strângând în mâinile tremurânde arma M-16. Adevărat, era speriat, dar mai mult emoționat. Nu participase anul trecut la luptele din Norvegia, dar visase la acest moment încă de pe vremea colegiului când a intrat în programul ROTC[13]. De la început își dorise să devină pilot în Marine Corps, și a devenit, învățând să zboare pe avioanele F/A 18… și lăsând la o parte falsa modestie, putea afirma că este unul dintre cei mai buni piloți.

Dar tradiția Marine Corps respectată cu sfințenie de către toți, fie ei piloți, tanchiști sau bucătari, era aceea că – înainte de orice – cu toții erau în primul rând pușcași. Ba mai mult, aviatorii din Marine erau prin rotație observatori avansați, aviatori atașați infanteriei și îndeplineau rolul de controlori de la sol aflați în linie avansată.

Și-ar fi dorit să intre în Rusia într-un Hornet. În schimb, a venit cu un Super Stallion, atașat la 1/8. Nu că i-ar fi păsat prea mult, antrenamentul îl pregătise tocmai pentru acest fel de misiuni. Doar că – atunci când avioanele din Navy sau Marine treceau vuind pe deasupra piscurilor înzăpezite ce străjuiau golful Kola – strângea tare arma în mâini privind în sus, de jos din noroi, și se gândea că ceilalți piloți au făcut cu siguranță o afacere mai bună. Sau, cel puțin, aveau un loc în lojă la scena războiului.

Rezistența locală părea că a cedat și acum el căuta un loc bun pentru un post de observație. Cincizeci de metri mai în față, pământul se ridica sub forma unui mic deal rotund acoperit cu niște ruine de beton ce încă mai fumegau după bombardamentele aeriene de astă noapte. Avertizându-și printr-un semn operatorul radio – *gunnery sergeant*[14] Ed Larson – Rivera s-a aruncat la pământ, alertat de o mișcare percepută în fața sa. S-a apropiat de ruine și s-a strecurat printre ele, folosindu-se de orice zonă de umbră sau mascare. În partea de est a colinei, era un zid dărâmat, cu creneluri provocate de explozii, ca dinții unui dragon cenușiu ieșiți dintr-o falcă monstruoasă. De acolo, putea vedea toată întinderea golfului.

De fapt, colina sa se ridica deasupra intrării într-un golfuleț mai mic ce se deschidea din Kola și avea peste trei mile lungime. De partea cealaltă a apei era micul orășel Polyarny, o adunătură urâtă, dezordonată de clădiri care-i aminteau lui Rivera de unele așezări militare sau industriale pe care le cunoștea, cu coșuri înalte de fum, macarale și depozite, „colorate" în gri negru de anii îndelungați de poluare și neglijență. La câteva sute de metri mai jos de poziția ocupată de Rivera, versanții dinspre apă adăposteau o așezare riverană, mai mică decât Polyarny, dar identică în ceea ce privește grămada de depozite, coșuri de fum industriale și blocuri militare cu apartamente, cu fațade întunecate, neo-staliniste. Niște diguri delimitau un dreptunghi de apă murdară, cenușie, chiar sub postul de observație al lui Rivera. Dane și docuri erau extinse dinspre țărm către interiorul golfului, de o parte și de alta a digurilor și se puteau vedea numeroase vase amarate la chei. Cele mai multe erau

[13] Reserve Officers' Training Corps (ROTC) – program de pregătire – la nivel de colegiu – a ofițerilor în rezervă.

[14] Gunnery Sergeant - grad militar în US Marine Corps (cod NATO OR-7); echivalent *plutonier*.

submarine. Rivera a identificat cu ușurință silueta enormă a unui Oscar SSGN[15]; două ciudat de cocoșate PLARB-uri Delta IV; o juma' de duzină de submarine de atac, mai mici și mai suple, Alfa și Victor; trei Kilo, submarine de atac convenționale, diesel electrice, cu sistemele de apărare cu rachete ascunse în lungi turele pătrățoase. Mai erau și câteva mari nave de suprafață, fregate și corvete și un distrugător din clasa Udaloy.

Majoritatea acestor nave și submarine prezentau avarii provocate de atacurile aeriene, și se putea vedea că de la prova distrugătorului Udaloy, ieșea o coloană de fum alb către înaltul cerului, care apoi se curba direct către nord. Rivera știa că distrugătoarele din clasa Udaloy erau echipate cu rachete moderne suprafață aer SA-N-9, similare americanelor Sea Sparrow.

Se părea că exista și o mare structură de beton construită în colina pe care era ascuns Rivera, dar din poziția în care se afla nu putea să-și dea seama ce este.

Totuși, era un excelent *cuib de vulturi* avansat, pentru observare, cu un adevărat *bufet suedez* de obiective, ce dădea un nou sens expresiei *mediu suprasaturat de ținte*.

Un zgomot ca un clipocit a fluturat prin aer. O secundă mai târziu, porțiunea de colină pe care se afla Rivera a izbucnit într-un gheizer de fum negru, noroi și sfărâmături. Strângând bine casca de kevlar și arma din mână, Rivera s-a aruncat la pământ, adăpostindu-se într-o mică adâncitură din spatele zidului, cu genunchii și coatele adânc înfipte în zăpada murdară.

Prima explozie a fost urmată de o alta, o bufnitură cumplită care l-a zgâlțâit pe Rivera și a rostogolit la vale blocuri mari de beton. Următoarea explozie a fost și mai aproape… apoi următoarea în spatele lui.

Ridicând capul doar atât cât să-și potrivească binoclul într-o spărtură din zid, Rivera a început să observe pantele de pe partea cealaltă a golfului, de la vest de Polyarny. I se păru că vede sursa infernului care venea peste el, câteva vehicule cu silueta joasă și alungită, ce se păreau a fi tunuri autopropulsate 2S3 sau 2S5. În timp ce le cerceta, a văzut o fulgerare tăcută dinspre acele forme ghemuite; după câteva secunde, auzind și sunetul ca de țesătură ruptă făcut de proiectilul ce venea, s-a *făcut mic*, la adăpost. Explozia a cutremurat pământul.

Operatorul său radio era pitit la vreo zece metri mai departe.

— Larson! Mișcă-ți curu'n coa'!

O altă explozie i-a împroșcat pe amândoi cu pietriș sfărâmat, dar Larson s-a târât până la Rivera care a preluat microfonul.

— *King* 3! *King* 3! a apelat. Aici *White Knight* 5! *Over*![16]

— *White Knight* 5, aici *King* 3. Spune.

Aruncă încă o privire spre colinele din depărtare, comparându-le cu mica hartă ce o purta împăturită în buzunarul de la piept.

---

[15] SSGN - submarin dotat cu rachete de croazieră.

[16] Over – termen-cod în traficul radiofonic ce însemnă: Trec pe recepție.

— *King* 3, neutralizare imediată, grila *Charlie Delta* 3-5-9-1-1-2. Vehicule șenilate, presupun că sunt două *Sierra* 5 piese de artilerie, dealul 8-9. Confirm *Sierra*. *Over*!

— *White Knight* 5, *King* 3, neutralizare imediată, grila *Charlie Delta* 3-5-9-1-1-2, vehicule șenilate…

Pe măsură ce vocea celuilalt repeta mesajul, Rivera era uimit de imbecilitatea politicilor moderne. Din când în când, U.S. Marines era atacată în mod parșiv, nu de un inamic străin, ci de politicienii americani foarte zeloși în a diminua bugetele militare, sau în eliminarea a ceea ce ei numeau *risipa* comisă de Pentagon.

Că exista risipă în armată, nu se putea nega, totuși Rivera a simțit întotdeauna că armata a devenit mult prea des țapul ispășitor al congresmenilor ce încercau astfel să abată atenția de la adevărata risipă din *jurul* Colinei Capitoliului. Totuși, în ultimii ani, lucrurile au cam fost scăpate din mână. De a lungul unor perioade prostești din timpul Administrației Clinton, au fost comise încercări de eliminare în totalitate a US Marines Corps sau, cel puțin, de diminuare substanțială a efectivelor; o măsură controversată prevedea eliminarea artileriei din dotarea Marine, în ideea că această artilerie trebuie să aparțină numai de U.S. Army. Conform acestui mod de a gândi, a permite celor din Marine să dețină propria artilerie, fie și numai pentru foc anti-artilerie pe câmpul de luptă, era o dublare inutilă a efortului.

În același spirit de eficiență, nu au permis celor din Marine să-și achiziționeze propriile tancuri moderne M-1A1, obligându-i să se bazeze în continuare pe *anticul* M60.

O altă țintă, încă nedoborâtă, a fost Air Marine; la urma urmei de ce trebuiau ei să aibă propria aviație de luptă dacă America oricum avea Air Force?

Desigur, aceste idei erau susținute de aceeași *amici* care considerau și că Navy nu avea nevoie de aviația de atac. Acei REMF incompetenți care făceau asemenea sugestii – decise Rivera cu amărăciune – nu se aflaseră niciodată ghemuiți într-o *foxhole* în timpul unui baraj de artilerie inamică.

Bombardamentul asupra pozițiilor deținute de Marines continua, nori de noroi și fum izbucnind spre cer după fiecare salvă. După câteva momente, un pușcaș ce se adăpostea în apropiere, a ridicat capul și a strigat:

— Vin niște A-6!

— *Go Marines!!!* a răspuns un altul, dar Rivera deja cerceta prin binoclu avioanele gri, cu nasul turtit care se năpusteau în golful Kola venind dinspre nord.

— Nu-s Marines, a strigat, după ce a descifrat literele de pe fuselaje. Sunt din Navy!

— *Go Navy!!! Go Navy!!!*

Tradiționala rivalitate inter-arme era uitată când Intruder-ele au survolat dealurile de deasupra lui Polyarny în trecerea lor de la nord spre sud, zburând incredibil de jos. Bombele lansate de pe acroșajele de sub aripi au sclipit în lumina soarelui căzând rapid… apoi

dealurile au dispărut într-o izbucnire vulcanică de flăcări portocalii și resturi incandescente care au umplut cerul cu nori de fum negru.

— Nu-i rău pentru *moluștele* astea, a spus Larson ridicând disprețuitor din umeri. Dar cei din Marines ar fi zburat și mai jos.

De fapt, fusese mai mult decât *„nu-i rău”*, se gândi Rivera. Aceste A-6 au lovit țintele mortal, iar atacul asupra pozițiilor celor din 1/8 și 3/8 a încetat instantaneu.

Preluând din nou aparatul radio, a început să aleagă obiectivele țintă dintre navele și submarinele grupate în apă, sub poziția sa, pe care le transmitea celor răspunzători de managementul bătăliei aflați în larg.

La distanță, în timp ce dealurile continuau să ardă, primul Super Stallion al pușcașilor marini ateriza deja chiar lângă Polyarny.

1230 Zulu
Centrul de Comandă Kandalaksha
Peninsula Kola

— Credeam că ai spus că vei fi pregătit! a tunat Karelin în telefonul roșu pe care-l strângea cu putere în mână. Acum ar fi trebuit să te afli în larg!

— Suntem pregătiți, tovarășe amiral! replică vocea lui Chelyag. Suntem gata de opt ore. Dar americanii…

— *Derzkiy Plamya* nu-i poate aștepta pe americani, după cum nu poate aștepta după tine! Dacă nava ta este gata să iasă în larg, atunci scoate-o în larg! Imediat!

— Domnule, conform rapoartelor primite pușcașii marini americani au debarcat pe înălțimile de deasupra Adăpostului Trei. Forțele noastre sunt dispersate sau se află în retragere. Un colonel din Infanteria Navală mi-a spus acum cinci minute că luptele se desfășoară acum chiar în Polyarny! Spațiul aerian de deasupra golfului Kola este controlat de avioanele lor! Sunt douăzeci și cinci de kilometri până la marea liberă! Nu vom reuși niciodată să ajungem în larg!

Karelin a făcut o pauză, apoi a respirat adânc, forțându-se să rămână calm.

Chelyag habar nu avea ce se *juca* acum.

— Ascultă-mă cu atenție, tovarășe căpitan. Ordinele inițiale îți cereau să ajungi la bastionul strategic al banchizei înainte de a ieși la suprafață pentru lansare. Dar în acest moment, lansarea în sine este mai importantă decât pericolul la care este supusă nava ta. Trebuie să execuți lansarea imediat ce ieși din adăpost.

A urmat un lung moment de tăcere la celălalt capăt al liniei. Karelin aștepta răbdător, cu telefonul la ureche. Departe, dincolo de pereții bunkerului, se auzeau tunetele înfundate ale raidurilor de bombardament, focul tunurilor antiaeriene, vaietul îndepărtat al unei sirene. Lucrurile mergeau rău, foarte rău. Cu câteva ore în urmă, Regimentul 5 de Gardă al

lui Leonov trecuse Volga pe la Simbersk. Strategii lui Krasilnikov considerau că aceștia pot ajunge fără probleme până la Novgorod, aflat la patru sute de kilometri est de Moscova. Forțele lui Leonov trebuiau să fie oprite acum, înainte de a reuși izolarea Moscovei, a Nordului îndepărtat și a liniilor de aprovizionare de la est de Urali de către trupele loialiste.

— Îmi ordonați să lansez imediat ce ies din adăpost.

— Exact, tovarășe căpitan. O singură rachetă lansată asupra lui Celiabinsk. După aceea, îți continui drumul prin golf până în Marea Barents.

— Dacă va fi posibil. Glasul lui Chelyag era plin de amărăciune.

— Da, Chelyag. Dacă va fi posibil.

— Superioritatea aeriană americană…

— Mi se fâlfâie de superioritatea aeriană americană! Voi ordona celor din *Frontovaya Aviatsiya*, Regimentelor 23 și 47 de la bazele din Revda și Kirovsk să decoleze imediat cu toate aparatele ce le-au la dispoziție ca să acopere spațiul aerian de deasupra golfului Kola. Grupurile aeriene americane sunt obosite și trebuie să acopere o zonă foarte extinsă. Au suferit deja pierderi grele. Într-o oră nu vei mai vedea decât MiG-uri deasupra lui Polyarny. Vei avea destul timp ca să pleci cu *Leninskiy Nesokrushimyy Pravda*.

Iar a urmat o scurtă ezitare.

— Foarte bine, tovarășe amiral. Voi executa ordinul.

— Contez pe tine, Chelyag. Mareșalul Krasilnikov contează pe tine.

— Sunt foarte sigur că oamenii din echipajul meu vor aprecia faptul…, domnule.

Era o notă de sarcasm în vocea lui Chelyag? În timp ce lăsa jos receptorul telefonului, Karelin nu prea știa ce să creadă.

1245 Zulu
Viper Ready room
USS Thomas Jefferson

Tombstone a intrat în vestiarul din *ready room* fără să mai bată la ușă. La urma urmei, cea mai mare parte dintre piloții escadrilei erau fie în misiune, fie în Ops, fie în CIC. Dar *Lieutenant-commander* Joyce Flynn era deja înăuntru, iar Tombstone a apucat să observe picioarele lungi și sânii mici și goi, înainte de a-și întoarce privirile. Cu grija de a nu se uita spre ea, dar nici să exagereze privind demonstrativ numai în partea opusă, a început să-și scoată uniforma.

— Am auzit că ai să zbori, CAG, a spus Flynn din spatele lui. S-a întors să-i răspundă… și a început să clipească. Avea pe ea doar o pereche de chiloței albi și se uita la el cu o privire sinceră, lipsită de falsă pudoare sau jenă. Ținea într-o mână voluminosul costum de supraviețuire din neopren. Ce zici, marinare? Pot să fac autostopul?

El i-a zâmbit crispat. Nightmare fusese dezgustat de faptul că avionul său era consemnat la sol, dar a acceptat fără comentarii sugestia lui Tombstone de a se face util în Ops. Treaba asta a lăsat-o pe Tomboy, RIO său, *pe liber*. Dar nu se aşteptase ca ea să deschidă subiectul.

— Ştii ceva, *Commander* – i-a spus cu grijă – s-ar putea să nu fie o mişcare prea isteaţă în ceea ce priveşte cariera ta.

— Hey, ai nevoie de un RIO, da? Şi-a trecut degetele mâinii libere prin părul roşcat, tuns scurt, clătinând din cap semnificativ. Avea piele albă, acoperită de mulţi pistrui mici, ochii verzi şi un zâmbet larg, neastâmpărat, toate acestea formând o imagine deloc militărească. Sunt *omul* tău!

Fir'ar… chiar avea nevoie de un RIO. F-14 putea fi pilotat şi de unul singur, dar era o experienţă neplăcută – cam ca şi cântatul la pian cu o mână în timp ce cu cealaltă tastezi la PC – iar în caz de *dogfight,* era curată sinucidere. Nici nu vroia să se gândească la consecinţe. Ce naiba, poate că avea nevoie de cineva în scaunul din spate care doar să-l supravegheze pe el.

Tombstone a scos un oftat, apoi a dat din cap.

— Pune-ţi echipamentul, *Commander*. Şi mişcă-ţi *coada*. N-avem mult timp la dispoziţie.

Va urma...

G. Dankworth-Chadwick

FURTUNA PESTE STAKED PLAINS

COLECTIA WESTERN

G. DANKWORTH-CHADWICK

FURTUNA PESTE STAKED PLAINS

CAPITOLUL XIII
RÂSUL „SĂGEŢII-CARE-ZBOARĂ”

După ce Ellsworth termină, îndoi hârtia şi îşi îndreptă privirea spre Sycamore. Era liniște ca într-o biserică.

— Ce aveți de spus în legătură cu cele auzite, întrebă în cele din urmă medicul, încordat.

— Nimic!

— Cum aşa, nimic? strigă Dee. N-aveți nimic de spus împotriva unei acuzații de crimă?

— Nu, rânji Sycamore pieziş. Chiar crede cineva că iau în serios circul ăsta? Această aşa-zisă judecată?

Jesse dădu din cap.

— *All right.* Omul nu ia judecata în serios şi n-are nimic de declarat. Deci chestiunea este încheiată. După câte se ştie, în Texas ucigaşii sunt spânzurați. Cred că nu-i nevoie să mai punem la vot, întrucât treaba-i clară.

— O clipă, Jesse. Sycamore, nu te simți bine – izvorâră grăbite cuvintele fetei – ți-e rău, sau ce, în numele Atotputernicului, te face să nu spui nimic întru apărarea dumitale?

— Vă mulțumesc, d-ră Dee. Chiar foarte mult. Dar nu vedeți că n-ar avea nici un rost? Oamenii ăştia îşi doresc cu orice preț un țap ispăşitor. Nimic s-o să schimbe asta şi cu atât mai puțin ar putea s-o facă declarațiile mele. Şi, la urma urmelor, eu sunt de vină că am ajuns în situația asta. Ar fi trebuit să-l las pe Sutter să zacă în sângele lui – aşa cum mi-o spusese şi Sibley – iar acum aş fi în Noul Mexic, fără să mă doară capul măcar. Mi-am făcut-o cu mâna mea şi n-am decât să trag ponoasele. Dar e bine să ştiți că pentru a isprăvi cu încurcătura asta va fi nevoie de câteva morminte!

În acelaşi timp îi măsură pe cowboy cu o privire rece şi atât de pătrunzătoare, încât Jesse rămase un moment pe gânduri. Dar asta trecu

repede.

— Atât eu cât şi fiica mea suntem aproape convinşi că eşti nevinovat, Sycamore, spuse medicul şi accentuă ultima parte. Iar într-o asemenea situație, eşti cumva obligat să relatezi totul.

— Bine, acceptă tânărul. Apoi, în puține cuvinte, descrise cele întâmplate, având ca punct de plecare focul de tabără de pe South Cimarron. Ajunse astfel cu povestirea până la ziua precedentă.

— N-am fost nicicând mințit cu atâta neruşinare, gâfâi Jesse. Vocea lui trăda o ură imensă.

— Dă-mi o centură de arme, măsurăm câte cinci paşi şi ai să afli răspunsul meu în ce priveşte acuzația asta, spuse Sycamore cu răceala. Sunt la fel de slab, la fel de terminat ca un vechi lasou zdrențuit, dar tot mai sunt în stare să te trimit în iad, însoțit de bubuitura cuvenită şi asta încă mai înainte ca tu să poți măcar atinge cocoşul armei.

Omul se săltă cu atâta violență încât doborî scăunelul.

Doreen însă intervenise deja.

— Ați înnebunit de-a binelea, nu? Gloanțe, omoruri, bătăi? Doar de atâta lucru e în stare biata voastră minte, strigă ea.

— Afară! Ieşi afară! urlă Jesse, de parcă turbase. Dă-i centura ta, Brian. Îți astup eu gura! Posibilitatea de a-l omorî în duel pe ucigaşul lui Sutter îl fascinase în asemenea măsură, încât aproape că-şi pierduse mințile.

Nu se îndoi nici o clipă că-l va doborî.

Şi în vreme ce strigătele Deei se pierdură în vacarmul iscat de bărbații care țâşniră şi ei de pe scaunele lor, Jesse aştepta lacom ca Sycamore să iasă în curte.

— Gândeşte-te bine ce faci, spuse tânărul cu un calm reținut fiindcă şi în el totul tânjea după confruntarea cu revolverele; era un fel de supapă care-i dădea posibilitatea să se aerisească.

Da, vrusese să-l salveze pe Sutter. *Marshall-ul* – în accesul provocat de febră – golise magazia revolverului, trăgând asupră-i şi-l rănise! Apoi, mai fusese şi bătut; fusese doborât ca ultimul răufăcător. Iar acum indivizii aceştia voiau să-l omoare! Mânia din el dăduse în clocot.

Voiau să vadă sânge?

Ei bine, aveau să-l vadă! Dar nu numai culoarea sângelui său, nu!

Şi-acum era afară, în lumina orbitoare care se revărsa asupra curții.

Brian îşi desfăcu centura. Jesse dădu şi el buzna, ca şi cum răstimpul ce mai rămăsese până când avea să-l trimită în iad ar fi fost prea lung.

Tânărul auzi vocea Deei strigând:

— Slim, țipă ea, trebuie să împiedici asta! Slim!

Vocea aspră a omului spuse:

— N-avem cum, Dee. Rămâi aici! Nu ieşi?!

Fata mai strigă ceva. Sycamore auzi şi glasul medicului dar nu mai prinse înțelesul vorbelor, deoarece se şi plantase în mijlocul curții, cu picioarele depărtate. I se năzări că trâmbițe îndeamnă la atac. Vârful picioarelor îl

furnică, în creier... ei bine, în golul acela nu putea fi decât aer încins, apăsător. Iar deasupra, soarele aşeza de zor comprese fierbinți. Lumina strălucitoare îi aduse furia la paroxism. Acum îl mai anima doar pornirea nebunească a distrugerii.

Iar în fața lui – acest Jesse Leeman. Cu picioarele zdravăn înfipte în pământ. Sigur de sine, mare şi impunător. Purta o cămaşă de culoare deschisă, ca majoritatea celor care se confruntă zilnic cu arşița.

Da, o cămaşă cu mici carouri roşii. Şi exact într-un astfel de carou se găsea nasturele buzunarului din partea stângă a cămăşii.

Brian se apropie de el.

Cu o mişcare bruscă îi întinse centura de arme. Sycamore o luă. Întâmplător, atinse şi mâna omului. Ceva îl cutremură. Scrâşnind, fu silit să se stăpânească. Impulsul îi dictase să smulgă revolverul din toc şi să tragă. Impulsul acela elementar de a spulbera prin plumbi şi foc toate neplăcerile, toată mânia şi truda zadarnică, suferințele şi dezamăgirile…

Apoi, observă că deja îşi pusese mecanic centura şi că tocul revolverului se afla ceva mai spre dreapta decât era el obişnuit.

— Eşti gata? auzi el vocea glacială a lui Jesse tăind aerul ca un brici. Privirea crâncenă a lui Sycamore îi cuprinse o clipă pe cei trei cowboy care stăteau lângă peretele casei cu mânile încleştate pe crosa revolverelor.

Slim nu-şi ținea mâna astfel, ci o vârâse în dosul centurii. Dar tânărul nu văzu asta.

— Sunt gata! îşi auzi el vocea precipitată rostind răguşit.

— Atunci, dă-i semnalul, Dan, un foc!

Acum atenția sa era concentrată asupra mâinii care urma să dea semnalul.

Câteva fracțiuni de secundă chinuitoare se scurseră, înainte ca împuşcătura din revolverul lui Dan sa detune spre cerul albastru. Dar cu puțin înainte de asta, se mai auzi ceva: un strigăt din care răzbătea nu atât spaima, cât o rugă fierbinte.

Era Doreen! Când bubui focul din arma lui Dan, fata îşi apăsă ambii pumni pe gură.

Apoi lucrurile se precipitară.

Furia înspăimântătoare a lui Sycamore anulă handicapul provocat de halul de slăbiciune în care se afla.

Scoase arma mai rapid decât o făcuse vreodată.

De-abia îşi adusese Jesse mâna deasupra crosei, de-abia atinsese cocoşul şi încă nu începuse de-a binelea să smulgă din toc revolverul masiv, că se şi auzi urletul strident al văpăii galbene-aurii care zbură spre el.

Era ca şi cum lovitura copitei unui cal sălbatic i-ar fi smuls din mână tocul, cu armă cu tot! Şocul se simți cumva înfundat, dar extrem de puternic.

Jesse era tot pe poziție. Cu picioarele depărtate şi aplecat uşor.

Nemişcat ca o stană de piatră. Ochii i se căscaseră larg. Degetele mâinii sale drepte începură acum să caute febril tocul revolverului, pe care glonțul îl separase, însă de centură aşa cum ar fi făcut-o o tăietura de cuțit.

Toți văzuseră foarte clar ce se întâmplase. Toți. Medicul, fata, Shade, Brian, Dan şi Slim.

Păreau că asistă la reprezentația de gală a unui circ şi nu le venea să creadă ce văzuseră!

Dan gemu neputincios.

Shad şi Brian, care cunoşteau ambii câte ceva despre nobila artă a mânuirii unei asemenea arme, se simțiră ca şi cum cineva i-ar fi cufundat în apă rece.

Jesse văzu cu o uimire fără de margini revolverul fumegând din mâna lui Sycamore, văzu cum acesta îşi sticleşte dinții şi simți unda de mânie supraomenească pe care o iradia acest tânăr de înălțime medie, şters, cu sănătatea atât de zdruncinată.

Spectacolul însă nu se terminase.

Circul are şi momente vesele, nu?

Ei bine, Sycamore râdea!

Mai întâi. Se auzi aşa, ca un fel de chicotit, apoi un gâlgâit abia reprimat. După asta însă, explodă.

Cu *Coltul* în mâna, Sycamore râdea astfel încât răsuna toată curtea, râdea astfel încât urechile începură să le țiuie şi ochii le rămaseră lipiți de el, de tânărul care, pradă acestei porniri, se pleca din ce în ce mai mult pe spate şi, țintuind bolta cea largă râdea – din ce în ce mai tare.

Apoi urmă o scenă pe care supraviețuitorii sălbaticei încleştări de la *Clearwater Springs* n-aveau s-o uite niciodată.

Sycamore scuipă. Sau cel puțin păru că o face, fiindcă saliva nu se văzu. După acest intermezzo, râsul continuă. Iar obiectul râsului, cel de care se râdea, era Jesse. Din cascadele neverosimil de stridente răzbătea aceeaşi mânie imensă.

Râsul se sfârşi brusc şi veni rândul acelei întâmplări extraordinare despre care spuneam că nu s-a şters de fel din memoria participanților.

Tânărul se răsuci. De fapt, trebuie să spunem că rămase locului şi că doar partea superioară a corpului făcu mişcarea – tot aşa şi mâna care ținea revolverul.

Dan fu primul care privi în minuscula gură circulară a țevii.

Înțepeni. I se păru că e cuprins de un îngheț ucigător. Voi să înşface revolverul, voi să tragă, dar… nu era în stare să acționeze!

Împuşcătura nu întârzie. Glonțul vâjâi spre el. Totul se repetă: o dată, de două ori, de… Revolverul împroşcă un stocato îndrăcit cu succesiune atât de rapidă încât nu puteai percepe separat fiecare detunătură.

Pe sub lobul urechii stângi a fiecărui *cowboy* – atât de aproape însă că simțiră şi arsura plumbului – fluieră câte un glonț care se strivi apoi de peretele casei.

În afară de ultimul, pe care Coltul îl trimise drept în slava cerului.

Şi Sycamore prinse iarăşi să râdă.

Oamenii împietriseră, tânărul aruncă revolverul descărcat la picioarele lui Brian, astfel încât nisipul se adună cu violență într-o arteziană ciudată…

— Ha! Ha! Ha! Mă întrebați mai înainte cum mă numesc? În afară de Sycamore, deci de „Indian-Alb” mi se mai spune şi *Flying Arrow!* Şi ştiți de ce? Pieile-Roşii slobozeau un stol de săgeți şi eu izbuteam sa nimeresc cei puțin şase din ele! Din zbor! De fiecare dată. Ha! Ha! Ha! V-a plăcut circul, nu? Ha! Ha! Ha! Jesse cel însetat de sânge, strigă el ca şi cum ar fi fost beat şi voi, ăştialalți! Ştiți de ce nu v-am ucis. Ha! Ha! Ha! Ştiți sau nu? N-aveți cum şti – pentru asta trebuie şi creier, iar voi... Să vă răspund tot eu, smintiților, idioților, nenorociților ce sunteți! Din pricina *unei fete!* De fapt, din pricina *strigătului* unei fete! Da, *miss* Dee – am mai spus că sunt prost. Şi văd acum că asta n-are leac. Puteam să vă iau pe toți la rând... puteam să vă dobor pe toți. Aş fi putut să-l las în paza Domnului pe Sutter. Dar naiba ştie! Cred că eu unul nu mă mai vindec. Aşa şi acum mă puteți spânzura, dacă aveți jalnicul curaj s-o faceți. Spânzurați-l pe cel care i-a scos boss-ului vostru din gâtlej – pentru a nu se sufoca – fasolea şi carnea nemistuită. Cu degetele astea am făcut-o! Spânzurați-mă! Ce mai aşteptați? M-am săturat până-n gât!

Apoi, cu o mişcare greoaie se îndreptă spre Jesse, care încă nu-şi revenise. Sycamore se apropie. Pas cu pas.

Tăcerea dobândise consistență materială.

— Voiam să te împuşc, Jesse Leeman, şuieră el. Că mai trăieşti, e mulțumită d-rei Dee. Atât de ieftin însă, tot n-ai să scapi.

Dreapta lui Sycamore lovi iar şi iar bărbatul cel voinic. Era pusă în mişcare de o forță disperată, exploziva.

O măciucă n-ar fi izbit altminteri. Tânărul îşi consuma acum ultima rezervă a puterii sale, chiar ultima.

Nu-şi simțea de fel rana în clipa aceea.

Gâfâia. Se opri, iar de pe buzele sale se strecura un geamăt. La picioarele lui, leşinat, zăcea Jesse.

Cu brațele atârnând inerte, Sycamore mai rezistă aproape un minut.

Apoi, lovit parcă de un trăsnet, se prăbuşi peste adversarul său.

CAPITOLUL XIV
ÎNTRE MÂNDRIE RĂNITĂ ŞI DRAGOSTE TÂNĂRĂ

Primul care-şi reveni fu Jesse Leeman.

Îşi mişcă întâi piciorul drept – apoi pe celălalt. După asta săltă capul, se holbă nedumerit în juru-i pe sub pleoapele grele, pentru ca, mai apoi, săltându-se în capul oaselor, să simtă apăsarea poverii.

Încă mai-nainte de a-şi da seama că Sycamore era cel care zăcea aşa, de-a curmezişul, îşi reveni şi acesta.

Tânărul făcu ochii mari, dar nu reuşi să vadă decât vălurile negre şi unduitoare ale unor cețuri. Vertijul nebunesc al slăbiciunii îl culcă iar la pământ. Parcă s-ar îi aflat pe un leagăn în continuă mişcare.

În clipa următoare, balansul încetă. Dispăruse şi vălmăşagul de impresii.

Putea iar să raționeze limpede. Când prin a doua oară, îl văzu pe Brian Laredo apropiindu-se cu paşi greoi. În urma lui, ceilalți. Dan, Shad şi Slim. Clătinându-se, lunecă lateral de pe corpul lui Jesse, izbuti să se înalțe în genunchi şi îşi clătină capul de câteva ori. Totul deveni şi mai clar. Observă cum Brian îşi ridică revolverul şi cum îl vârî între cămaşă şi pantalon.

O zvâcnitură îl repuse pe picioare. Se clătină. Ambele brațe pendulau vlăguite.

Jesse mugi înfundat şi se ridică. Reflexul îi condusa mâna spre centură. Privirea avidă găsi tocul revolverului. Zăcea în nisip, la vreo doi paşi de el şi de adversarul sau. Sycamore vru să înainteze spre Brian, dar Jesse îl prinse de braț. Tânărul îşi răsuci capul şi îl privi.

Jesse n-arăta deloc bine. Bărbia sa îşi dublase volumul din pricina unei protuberanțe înroşite. Ochiul stâng dispărea pe jumătate sub o umflătură zdravănă provocată de lovitura lui Sycamore.

Brian se opri chiar în fața tânărului. Pe neaşteptate, pumnul său trosni scurt în figura acestuia. Sângele țâşni imediat din nasul lui Sycamore, iar capul îi fu mult dat pe spate de violența loviturii; rămase totuşi în picioare.

Rezistase. Se clătina, oscila de colo-colo. Dar rămăsese în picioare. Simți pe buze gustul metalic şi sărat al sângelui care îl buşise.

Înainte ca Brian sa poată plasa alta lovitura, Slim îl şi bloca.

— Cred că-i de ajuns, spuse el răguşit, apoi se răsuci în jurul axei proprii, pentru a-l privi în ochi. A fost o luptă corectă, Brian. N-ai decât să continui, dar după ce băiatul se va reface cât de cât.

— *By Gosh!* şuieră Brian cu chipul desfigurat. Ce, poate scapă nepedepsit, după ce l-a doborât pe Jesse?

— Asta-i treaba mea, se oțărî Jesse, înfigându-se între Sycamore şi Brian.

— Stop! strigă Slim, în chiar momentul când Jesse vru să-şi arunce pumnul spre fața tânărului şi, dând drumul brațului lui Brian, se azvârli spre acest „nou" adversar al lui Sycamore, primind astfel în plină figură răsuflarea fierbinte a omului. Acum chiar că nu se mai poate. Nu vă e ruşine? Brațul jos, Jesse! Nu vezi că băiatul e terminat de-a binelea?

— N-are rost să ne oprim, mârâi acesta.

— Am spus să încetați sau, pe Dumnezeul meu, mă obligați să trec de partea sa.

— Ce? urlă Jesse ca un nebun.

— Să-l lăsați în pace, atât vă spun. Nu suport să văd cum schingiuiți un om complet vlăguit, un om care nu se mai poate apăra. Indiferent cine ar fi el! Ia! Îşi întinse batista spre Sycamore, iar acesta începu să-şi tamponeze sângele.

Tânărul şi-o apasă apoi în mijlocul feții şi îşi împinse capul mult înapoi. O durere ascuțită îi străfulgera rădăcina nasului. Tâmplele îi erau înțepate de mii de ace. Simții că-i vine rău.

Dintr-odată, în mâna lui Dan apăru un revolver.

— Nu ştiu ce şurub ți s-a dereglat, Slim, spuse el agale, dar ştiu că dacă în trei secunde n-ai plecat dintre ei, apăs pe trăgaci.

Lui Slim i se ridică sângele la cap.

— Ce şi tu ai înnebunit? bubui el. Vârâ-ți fierătania aia în toc!

— Două secunde încă! zise Dan, rece.

Dar acum sosise şi clipa cea mare a Doreenei. Fata se ivise brusc între Dan şi Slim, astfel că revolverul ținteа acum spre corpul ei.

— Cred că ați făcut îndeajuns pe nebunii, nu? Renunță la revolver.

Slim interveni:

— Lăsați-l, *miss* Dee! Dan îşi vine şi singur în fire. Ajutați-l pe Sycamore să intre în casă. Haideți băieți, hai să mai discutam o dată toată afacerea asta.

Calmul său suveran avu într-adevăr efect asupra zurbagiilor. Dan îşi vârî revolverul în toc, îşi luă un avânt şi păşi țeapăn spre baracă.

Slim şi ceilalți îl urmară.

Rana lui Sycamore se deschisese şi sângera abundent. Pansamentul pe care Dee i-l făcu, reuşi să oprească hemoragia.

— Îți mulțumesc, spuse ea încetişor.

Mâna lui făcu un gest care voia să arate că tânărul nu vede rostul acestor spuse.

— De ce pansezi un nerod ca mine? Vocea lui sfârşită trăda o imensă oboseală. Am avut în repetate rânduri şansa să mă salvez. Chiar adineaori puteam să-i scot din luptă pe toți, rănindu-i astfel încât... N-am făcut-o cu toate că ştiam că greşesc. De ce ai strigat, d-ră Dee? De ce ai făcut-o?

— Fiindcă... fiindcă eu cred în dumneata, Sycamore, puse ea cu un ton scăzut, îți cred fiecare cuvânt.

— Eşti nebună! exclamă el. Cum se poate una ca asta? Dacă va continua tot aşa, în câteva zile voi începe şi eu să cred că l-am doborât pe Sutter. Deci să nu-mi spui că te încrezi în vorbele mele. Ți-e milă, domnişoară. Ți-e milă de unul împotriva căruia e pornită haita. Ți-e milă de cel care e mai slab. Asta-i tot. N-am nevoie nici de aşa zisa încredere pe care mi-o arăți, nici de milă şi nici de ajutor. Dă-mi pace!

Epuizat, se aşează cu greu pe un scăunel, iar capul îi căzu pe tăblia mesei.

Rămase astfel câtva timp.

Dee era în fața scrinului, pe care se găsea deschisă cutia cu bandaje. Chipul ei părea că e luminat din interior.

Nu-l scăpa din ochi pe tânărul strivit de disperare şi, dintr-odată, ştiu că nu era vorba doar de a crede pe cineva sau de a-l compătimi...

— Sycamore, rosti ea încet.

Rănitul nu se mişcă.

— Sycamore, insistă ea.

Aceeaşi lipsă de reacție.

Fata merse spre el. Apoi, cu o mişcare infinit de tandră, îşi trecu degetele peste părul lui răvăşit.

Tânărul tresări. Dee simți asta foarte desluşit. N-avea cum să ştie în ce fel acționa această mângâiere asupra lui. Nu-şi cunoscuse mama, noțiunile de părinți şi casă nu-i spuneau nimic. Iar dezmierdările erau ceva pentru care

ştia că trebuie să plăteşti cu dolari.

Sycamore țâşni de pe scăunel, aprins la fața şi cu pumnii strânşi.

— Afară! urlă el cu o voce gâtuită, făcând-o pe Dee să dea înapoi, speriată. Dispari de aici! Afară, afară, afară!

Doreen se sculă, albă ca un perete văruit de curând. Tremura.

— Vino, Dee! se auzi de la uşă o voce liniştită.

O mână îi prinse brațul.

Sycamore stătea lângă masă cu picioarele depărtate, bronzul pieptului musculos era vârstat de fașele bandajului, iar șuvițele de păr îi căzeau pe față. Privirile sale incandescente țintuiau spațiul uşii, unde Ellsworth tocmai o trăsese pe Doreen lângă el.

Peste umărul fetei, medicul îi aruncă rănitului o privire lungă, pe care n-o puteai tălmăci uşor.

În cele din urmă, Sycamore îşi coborî pumnii încleştați. Brațele îi căzură inerte pe lângă corp. Se răsuci, ajunse iar pe scăunel şi îşi îngropa capul în mâini.

La prânz, Ellsworth operă. Cu chipurile rigide, Dan şi Slim îl asistau. Intervenția dură două ceasuri.

Bandajat proaspăt şi palid ca un mort, Sutter zăcea între perne.

De jur-împrejurul patului, în picioare, cowboyi stăteau nemişcați. Dee încerca să-l facă pe bolnav să înghită ceva lichid. De câteva ori reuşi.

Cowboyi rămaseră astfel un timp îndelungat. Foarte îndelungat. Nici acum nu vorbiră. Medicul săltă din umăr, ca răspuns la privirile lor imploratoare şi îşi mută ochii spre întinderea de un albastru intens al lacului. Cu capetele plecate, ieşiră.

Ghemuit pe călcâie şi meditând sumbru, Sycamore se sprijinea de peretele hambarului. Nu-şi ridică ochii atunci când călăreții părăsiră casa.

Brian îl privi țintă, îndelung, se răsuci şi constată că medicul îl ajunsese din urmă.

— *Rancher-ul* va supraviețui *doc?*

Acesta clătina capul, tăcut.

Brian înghiți greu, îşi mută privirea la Sycamore, apoi se uită iar în ochii cenuşii ai lui Ellsworth.

— Hai să mergem, vorbi Jesse; apoi, adresându-se lui Slim, adăugă: avem de discutat.

— Părerea mea ați aflat-o azi dimineață.

— Ce dacă, e mai bine aşa!

— Bine, fie!

Merseră spre lac.

O clipă, Ellsworth privi în urma lor, apoi îl căută din ochi pe Sycamore, care continua să şadă la umbra aruncată de acoperişul hambarului. Ca urmare a incidentului cu Dee, refuzase să îmbrace cămaşa tatălui ei.

Medicul trebui să surâdă când văzu asta.

Un copil mare, un copil încăpățânat.

Inițial, avusese de gând să-l cheme în casă, după asta îşi aminti de schimbul de cuvinte pe care îl avusese cu Dee, puțin înainte de operație.

— Îl iubeşti? o întrebă el, aşa, în treacăt.

Ea se ridicase de pe scaun, se aşezase în fața lui şi îi pusese ambele mâini pe umeri, zâmbind resemnată, Apoi dădu din cap, mai întâi timid, apoi însă hotărât.

— Dar nu mai vreau să-l văd, *Dad*[1], hotărî ea.

Se aşteptase pesemne ca ultima parte a spuselor să-i convină tatălui ei, fiindcă fu nevoită, făcând ochii mari, să asculte următoarea replică:

— Trebuie să fii îngăduitor cu o persoană care a trecut prin atâtea – că nervii îi cedează acum, e aproape firesc, Dee! Sunt convins că n-a vrut sa te jignească.

— Şi-atunci, cum de a…

— Dee, tu îl iubeşti. Mi-am dat seama imediat de lucrul acesta. Şi sentimentului n-ai cum te împotrivi. Trebuie să-l ajuți pe Sycamore, copila mea. Nu-l evita acum, asta i-ar spori însingurarea.

Fata îl privi lung.

Dumnezeule, se gândi el. Niciodată n-aş îi crezut ca în cazul ei se va produce atât de rapid trecerea de la copilul îndărătnic la femeie. Dar schimbarea avusese loc. Păcat că împrejurările nu fuseseră altele…

— *Cowboyi* lui Sutter muncesc aici de ani de zile, în arşiță şi izolare. Şi asta se cunoaşte. Sunt mult mai irascibili decât alții, iar hotărârile lor sunt luate repede – uneori chiar pripit. Cu Sycamore vorbesc eu acuma, Dee.

— Ce vrei să spui?

— Să intre neapărat în casă. Oamenii plănuiesc ceva.

— Ai să-i spui şi că… cred că n-ai de gând să afle… N-aş vrea să… în nici un caz să n-o faci!

— Ba da, Doreen! Cine ştie ce-a avut în cap când te-a jignit. Trebuie să cunoască adevărul.

Fata nu-i mai răspunse. Discuția se opri acolo.

Medicul îi văzu pe cei cinci aşezându-se pe malul lacului. Nu mai era timp de pierdut. Traversă curtea şi se apropie de tânăr, care privi în sus cu sprâncenele încruntate, de parcă s-ar fi temut că va trebui să-şi scuze purtarea. Dar nu putea fi vorba de aşa ceva! De ce, n-o ştia nici el.

Ellsworth se aşează pe o ladă care se afla în apropierea lui Sycamore.

— Şi operația, cum…? încercă tânărul, gâtuit de emoție, să întrebe.

— Sper să-şi mai revină o dată, înainte de a muri.

Rănitul privi în gol.

— Doreen te iubeşte, spuse tatăl după un timp.

Capul lui Sycamore se răsuci fulgerător.

— Mai spuneți asta o dată, vă rog, şopti el.

---

[1] *Dad* – Diminutiv de la „Daddy” (tată, tătic).

— Doreen te iubeşte! Şi iubirea unui om bun te obligă, Sycamore! Chiar n-ai decât numele acesta, băiete?

— Nu, răspunse tânărul, mecanic. „Indian-Alb", „Flying Arrow"… atâta a fost de ajuns pentru un pui de pripas în tabăra indiană, mărturie că pe acolo trecuse reprezentantul *Marelui Tată Alb*[2]*",* care se îndrăgosti de fiica şefului de trib. Fructul iubirii lor, rămase fără mamă din chiar clipa naşterii sale. Fără tată rămăsese la scurt timp după ce „Pasărea Argintie" îi mărturisise tânărului militar că era gravidă. Şi atunci colonelul, a cărui misiune legată de o rezervație a indienilor se terminase oricum, găsi cu cale că retragerea într-un asemenea caz e o tactică oportună şi dispăru la momentul potrivit. Că mai târziu ofițerul cu pricina pieri ucis de săgețile unor piei-roşii – cu prilejul unei incursiuni a generalului Sherman – este o altă poveste… Apoi numele acestea se dovediră a fi destul de bune şi pentru călărețul care şi-a căutat până acum un rost în preeriile dintre Texas şi Oklahoma.

După câteva minute Ellsworth întrerupse tăcerea, cu constatarea calmă că timpul presează. Dacă oamenii dezbăteau acum pe malul lacului, asta însemna că în curând, într-un fel sau altul, hotărârea va fi luată.

— Şi, după părerea dvs., ce-ar trebui să fac?

— Să intri în casă. Sunt înarmat şi Dee este.

— Trebuie să înțeleg că sunteți de partea mea şi că la nevoie veți interveni şi cu arma?

— Da!

Sycamore îşi suflecă pantalonul şi extrase revolverul din carâmbul cizmei, arătându-l neaşteptatului aliat.

— Deci fata ți l-a dat deja? Foarte bine!

— Nu, eu mi l-am însuşit, în ziua în care ați ajuns aici. Era în coburii ei.

— Bine. Dar hai să intrăm.

— Rămân aici, replică tânărul hotărât.

Chipul uscățiv al medicului se crispa, trădându-i nemulțumirea.

— Acum vrei să ne menajezi şi nici nu-ți dai seama că procedezi tocmai pe dos.

— Este încurcătura mea, mr. Ellsworth. Că Doreen mă iubeşte, este minunat. E nemaipomenit chiar. Îmi pare rău că m-am purtat cu ea aşa cum am făcut-o.

— Şi ce să-i spun? întrebă medicul scurt.

— Că o iubesc şi eu, Doc. Dar faceți-o să înțeleagă ca n-are rost să-şi piardă vremea cu unul de teapa mea. Există bărbați mai potriviți pentru ea decât sunt eu, un coate-goale care acum n-are nici măcar o cămaşă şi pe care îl poți ucide ca pe un câine turbat. Aş zice ca şi dvs. – ca tată al ei – credeți că fata a avut ghinion, îndrăgostindu-se de…

— Nu. Nu cred asta. Cred doar cu are de-a face cu un om greu de cap!

---

[2] *Marelui Tată Alb* – Preşedintele S.U.A.

— De ce? Şi aşa nu se alege nimic din asta?!

— Pe Doreen o cunosc foarte bine, băiete. Noi trei ne aparţinem acum: tu, Dee şi eu mine. Iar încăpăţânarea ta nu poate schimba nimic din toate astea. Cauza ta este şi a noastră. Deci, hai înăuntru până când nu-i prea târziu!

Sycamore inspiră adânc.

Cuvintele calme ale medicului deşteptaseră în el sentimente dintre cele mai diferite.

Apoi scutură capul.

— Îţi mulţumesc, *doc.* Foarte mult. Dar trebuie să rămân aici, afară.

— Nici nu m-am aşteptat la altceva, Sycamore.

Se ridică, îi întinse mâna şi tânărul o strânse puternic.

— Ca să fiu cinstit, cred că nici eu n-aş fi cedat. Dar asta nu schimbă cu nimic realitatea: ceea ce faci acum înseamnă, mai mult ca sigur, o sinucidere nebunească.

— Spuneţi-i că-mi pare rău de întâmplarea de azi dimineaţă, insistă Sycamore.

Ellsworth îşi vârî mâna în buzunar.

— Am să-i spun. Aici ai o cutie de muniţie – e calibrul 38. Şi nu uita: rănile coapselor şi ale braţelor se vindecă destul de repede. Nu sunt foarte primejdioase, dacă n-a fost nimerit întâmplător osul sau vreo arteră – înţelegi?

— Nu e vorba că, deocamdată, Sutter încă trăind, omul ăsta încă nu e un asasin, Slim, strigă Jesse. Nici nu e vorba că aş vrea să-mi scot pârleala pentru faptul că ne-a doborât. Nu sunt atât de înapoiat, dar…

— Şi atunci, ce vrei? întrebă Slim liniştit.

— Ce vreau? Ceea ce vrem cu toţii: nu. Vreau să mai stau ore în şir să văd cum boss-ul nostru crapă jalnic, în vreme ce ticălosul care l-a adus în halul ăsta încă nu şi-a primit răsplata şi îşi îngăduie să rânjească batjocoritor. Asta vreau? Şi nu înţeleg; cum de poţi avea o slăbiciune pentru un astfel de om. Cum să nu-mi ies din fire, Slim, când văd că unul de-ai noştri e în stare chiar să aibe cuvinte bune despre individ.

— Da’ orbiţi mai sunteţi, fraţilor! începu acum să strige şi Slim. Cred că arşiţa v-a pârjolit minţile. De când se obişnuieşte pe la noi ca un om să nu aibă parte de şansa lui? De când*?* Dacă şi Sutter ar fi gândit tot aşa, atunci aţi fi morţi de ani de zile! Iadule, dacă ar fi limpede că el l-a doborât pe *rancher,* n-aş mai scoate o vorbă. Dar nimic nu arată că el a făcut-o. Nimic! Ba dimpotrivă! Aproape că-mi vine să cred că e nevinovat.

— Idiotule! strigă Shad, roşu de mânie. Te sfătuiesc să bagi bine la urechi: n-ai decât să crezi despre ucigaşul lui Harald ce vrei. Din parte-mi, n-ai decât s-o şi spui. Dar dacă îndrăzneşti să mişti măcar un deget împotriva noastră când îl vom pune să plătească pentru crima lui blestemată, atunci…

— Atunci – ce? Slim făcu doi paşi îndărăt, astfel că avu acum în faţă frontul alcătuit de ceilalţi patru.

Atitudinea lui, care era ameninţătoare şi distantă, realitatea că intervenise

ceva între ei, între cei care fuseseră prietenii cei mai buni, care ar fi înfruntat şi iadul dacă ar fi fost vorba să-l apere pe celălalt – toate acestea le tăia respirația, astfel că n-avură cum să-i răspundă.

Slim o văzu. Atitudinea lui se decontracta puțin.

— Dumnezeule, băieți! Atât de departe am ajuns deci! Stăm unii în fața altora de parcă am vrea să ne luăm gâtul. Şi asta fiindcă nu fac altceva decât să apăr părerile celui a cărui moarte, chipurile, vreți s-o răzbunați. Dar mai gândiți-vă nițel! Tu, Shad, nu crezi ca Harald, de-ar fi în locul meu, n-ar spune şi el că trebuie să-i dăm o şansă omului? Măcar şansa să încerce să dovedească adevărul celor spuse de el. Şi tu Dan – ți se spunea „Sticky Finger" şi Harald ți-a acordat o şansă. Tu, Brian ai împuşcat un om neînarmat şi asta cam părea a fi asasinat. Dacă boss-ul ar fi procedat tot aşa cum ai tu de gând s-o faci acum, de mult te-ar fi mâncat viermii. Iar tu, Jesse? Ca să spun aşa, Sutter a tăiat funia care-ți împodobea gâtul. Chiar aşa, credeți că voi sunteți cei mai îndreptățiți să-i luați la ceartă? Tocmai voi?

— Să taci! Jesse îşi împinse bărbia în față – în numele lui Dumnezeu, Jo, ține-ți gura!

— Ba bine că nu! Fiecare dintre voi a greşit cândva; *fiecare!* Iată un motiv în plus pentru a vă vedea de treabă şi pentru a proceda *fair* cu Sycamore. Să vă mai spun ceva: dacă se va constata într-adevăr că el a fost făptaşul, voi fi primul care-i pune juvățul de gât. Dar cât timp nu-i dovedit nimic, tot eu voi încerca s-o împiedic. Şi încă un lucru, descreieraților: Nu vi se pare ciudat că nu l-a împuşcat pe Jesse, cu toate ca putea s-o facă foarte uşor? Nu, fiindcă n-aveți nimic în troacele alea? Sunteți prea porniți, caraghioşilor! Păi ne-a avut pe toți în fața cătării sale şi nimănui nu i-ar mai fi păsat de noi. Dar, ne-a arătat că e cel mai rapid țintaş pe care l-am văzul vreodată. *Şi ştia că vreți să-i alungiți gâtul. Şi nu v-a împuşcat.* Nu vreți să vă gândiți la motivul pentru care n-a făcut-o?!

Cu un sunet ce amintea de un mârâit amenințător, îşi aruncă enervat brațele în sus.

— Aşa şi acum mă duc la Sycamore. Dacă vreți să-l spânzurați – gândiți-vă că mai sunt şi eu pe acolo, s-a înțeles?

Cu asta se răsuci şi plecă spre grupul de clădiri.

Soarele se află aproape pe verticala lacului.

Umbra lui Slim era scurtă. Oamenii se uitară după el cu ochii mari, ca şi cum de asta ar fi depins viața lor.

De-abia după ce omul parcurse cam treizeci de metri, lui Jesse îi reveni vocea.

— Smintitule! strigă el răguşit. Nu te băga, Slim! Asta-i ultimul meu cuvânt! Altminteri ai patru Colturi împotriva ta.

Slim nu răspunse, ocoli colțul barăcii şi dispăru.

CAPITOLUL XV
ADEVĂRUL

Sycamore îl văzu venind şi îşi dădu seama îndată despre ce era vorba. Cu un salt, fu în picioare.

Slim văzu crosa revolverului ieşind deasupra pantalonului.

— Eşti înarmat?

— *Yea,* de câteva zile. S-a întâmplat ceva, Slim?

— Vor să te spânzure.

— Şi ce te priveşte asta?

— Nu mai vorbi prostii! O să ne descurcăm cumva. Trebuie doar avut grijă să-i scoatem din luptă, nimerindu-le braţele.

— Nu te amesteca. Este încurcătura mea şi trebuie.

— M-am săturat! şuieră Slim înfuriat. Oare azi n-am de-a face decât cu nebuni? Haide, de ajuns cu palavrele şi la adăpost în spatele şopronului. Uite-i că se apropie. Hai!

Şi-ntr-adevăr, frontul larg al celor patru ocolea în clipa aceea baraca. Slim îl trase după sine pe tânărul care se împotrivea. Şopronul se afla acum între ei şi *cowboy.*

— Dacă mai aud că treaba asta nu te interesează, îţi dau una la cap şi mă ocup singur de toată povestea.

Când agresorii ajunseră în dreptul uşii barăcii, Shad intră şi reveni cu un lasou.

— Hei, Jesse! strigă Slim. Să ştii că Sycamore are un *six-shooter* calibrul 38. Sunt de părere să renunţaţi! N-are nimic împotriva voastră – eu cu atât mai puţin – dar dacă nu vă potoliţi, va trebui să tragem.

— Dar trage odată, *greaser*[3] afurisit, urlă Jesse. Va fi spânzurat şi dacă vei îndrăzni să slobozi măcar un foc, te agăţăm şi pe tine lângă el.

În clipa aceea, Coltul lui Slim latră şi pălăria lui Jesse se rostogoli pe jos.

— Aşa, Jesse – acum îţi dai seama că nu glumesc.

— *All right!* Cât despre trucul cu revolverul calibru 38, să ştii că nu ţine.

Cu un ţintuit strident, rozeta pintenului de la cizma piciorului stâng al lui Dan Wardlow – vizibil lui Sycamore – fu smuls de glonţul trimis cu măiestrie de arma tânărului. Cât pe ce ca omul să se trezească pe jos.

— Atenţie, e înarmat! strigă Jesse şi goni cu paşi lungi spre celălalt perete al şopronului. Prietenii săi făcură la fel.

— Şi dacă ar trage ca Satana în persoană, gâfâi Dan, următorul meu glonţ îl va doborî.

— Shad şi Brian daţi-i drumul. Încercaţi pe dincolo. Trebuie să-i lovim din două părţi.

---

[3] *Greaser* – Mexican (peiorativ), murdar, soios.

Dar de-abia îndrăzni Brian să-şi arate vârful nasului, că pocnetul sonor al „calibrului 38” dislocă din stâlpul de la colțul şopronului o aşchie care crestă dureros obrazul bărbatului.

Brian începu să înjure.

— Rămâi aici şi fi atent! şopti Jesse, mă caţăr pe baracă şi încerc să cad în spatele lor.

— Nu, îl contrazise Brian, căruia mânia turbată îi dăduse o idee. Shad, tu te pui capră şi mă ajuți să ajung pe acoperiş. Între timp, trebuie să le abați atenția. De sus, e o joacă de copil să-i nimeresc!

— În cazul lui Slim, cred că o împuşcătură în umăr ar fi de ajuns, spuse Shad cu o voce înecată.

Brian se răsuci furios.

— Ce, acum începi şi tu? Ştia foarte bine ce face, atunci când s-a dat pe partea ucigaşului. Vrei să aştepți până când te omoară? Hai, ajută-mă?

Alăturându-şi palmele, Shad alcătui un punct de sprijin. Brian se propti în el cu un picior şi fu săltat până reuşi să apuce marginea acoperişului. În clipa următoare, ajunse sus.

Îi mai văzură tocurile cizmelor, apoi dispăru.

— Nu prea avem timp. Trebuie să le dăm de furcă. Jesse se strecură spre colțul din dreapta al clădirii şi trase cu coada ochiului spre partea cealaltă. De pe acoperiş nu se auzea nici cel mai mic zgomot. Observă borul unei pălării şi trase.

Shad şi Dan făcură la fel. Dar Sycamore se făcuse una cu pământul – mâna cu revolverul simțea acum nisipul fierbinte.

Gloanțele şuierară pe deasupra lui. Mult prea sus pentru a fi primejdioase.

Prevăzuse atacul, aşa că două lovituri de răspuns fulgerătoare nimeriră chiar în flăcările de la gura revolverelor.

Dan avu ceva mai mult noroc decât Shad. Coltul lui – urmare unei izbituri puternice – zbură lateral, în țărâna de lângă baracă. N-avea cum să-l recupereze de acolo.

Shad însă se alese cu antebrațul străpuns. Arma îi fu azvârlită la câțiva yarzi.

Gemetele sale îl făcură pe Jesse să se întoarcă brusc.

— La naiba, dar unde ți-e Coltul, Dan?

Acesta îşi freca de zor podul palmei.

— Individul mi l-a „furat”. Lovitura lui meşteşugită mi l-a zburat cât colo. Hai să te leg, Shad.

Acesta îşi muşcă buzele. Durerea din umăr era cumplită. Cei doi fuseseră scoşi din luptă, constată Jesse măcinat de-o furie neputincioasă. Dacă va fi nimerit şi Brian, n-o să-i fie bine deloc. Împotriva acestui trăgător miraculos şi a lui Slim nu se putea descurca de unul singur. Ciuda aproape că-l sufoca.

Cu un salt ajunse iar la colț.

Dincolo, tocmai se vedea un revolver pe care cineva îl împingea înainte.

Hotărât, acționă trăgaciul…

În acelaşi moment, un glonț îi spintecă antebrațul stâng, de la încheietura mâinii până la cot.

Slim nu simți de fapt o durere, ci doar o lovitura puternică. Nu izbuti să se adăpostească fiindcă izbitura îl aruncase puțin înapoi, ceea ce-l făcu să se împiedice de o roată de căruță. Ultima mişcare îi aduse astfel partea stângă în bătaia armei lui Jesse.

Acesta trase imediat.

Primul glonț îl lovi sus în umăr; şocul îi scoase în afara protecției oferite de şopron.

Şi-atunci, Jesse îşi goli tot încărcătorul.

Slim fu mort pe loc.

Brian, care ajunse târâş până la marginea acoperişului şopronului, văzu scenă, se trase şi mai mult în față şi, ridicându-se rapid, trase.

Ar fi trebuit să-l nimerească pe Sycamore suta la sută, dacă... dacă individul şi-ar fi păstrat locul.

Dar de îndată ce tânărul văzu cum, din pricina gloanțelor trase de el, Colturile, adversarilor sunt smulse şi aruncate departe, alergă grabnic spre colțul construcției.

De-abia făcuse două-trei sărituri, ca dincolo răsuna rafala de împuşcături care literalmente îl ciuruiră pe Slim.

Apoi, oblic deasupra lui, ceva fulgeră.

Sycamore înțelese instantaneu care-i situația, iar săritura următoare îl depărta mult de perete; izbuti să-l vadă pe Brian îngenunchiat pe acoperiş şi trăgând.

Primul glonț al tânărului îi smulse acestuia din mână revolverul, care se mai descarcă o dată din pricina impactului. Cel de-al doilea se înfipse în umărul stâng, ceea ce-l proiecta pe Brian înainte, astfel că ateriza cu capul în butucul masiv al roții de căruță.

Dar omul nu mai simți nimic. Leşinase.

Sycamore nu mai întârzie. Era sigur de efectul loviturii sale.

Alte câteva sărituri îi aduseră la celălalt capăt al şopronului; văzu chipurile lui Shad şi Dan devenind livide de spaimă, dar Jesse lipsea...

Continuă să alerge şi, trecând pe lângă răniții dezarmați, ajunse la colțul celălalt.

Da, Jesse era aici.

Se strecura cu fereală spre colțul unde se afla Slim mai avea vreo doi paşi până acolo.

Tot aici, Sycamore văzu trupul nemişcat al lui Slim care zăcea pe pământ într-o poziție ciudat de contorsionată.

Că era mort, asta se vedea dintr-o aruncătură de ochi şi că Jesse fusese cei care-l răpusese cu rafala aceea de împuşcături pe care o auzise mai-nainte, i se lămuri pe dată. Îl trecu o undă de mânie.

Niciodată nu-l afectase atât de tare moartea cuiva, cum o simțea acum – în cazul lui Slim. Furia îl devora!

— Jesse! urlă el cu vocea aproape sugrumată. Nu mai avea decât o singură dorință: să-l trimită în iad cu sânge rece şi fără a clipi – pe cel care-i ucisese prietenul.

Palid, *cowboy-ul* se răsuci fulgerător, cu revolverul în mână. *Şi iar răsună un strigăt.*

Că venea de undeva din apropierea casei, nu-şi dădu seama. Ca o iluminare îi străfulgera însă gândul că Dee era cea care strigă. Şi glonțul care ar fi trebuit să-l ucidă pe Jesse, fu trimis astfel încât să-i nimerească brațul, undeva între umăr şi cot, făcându-l pe *cowboy* să se prăvălească pe spate. Coltul îi zbură din mână şi căzu la nici un lat de palmă de chipul încremenit al lui Slim.

— Încetați! Încetați! strigă fata de parcă îşi pierduse mințile. Sutter şi-a venit în fire! Repede, veniți încoace, nu-i timp de pierdut. Repede!

Doreen dispăru imediat; Sycamore, privind într-acolo, nu mai reuşi să vadă decât o umbră.

— Hai, înăuntru – nu mai sta, îl îndemnă el pe Jesse, care părea că se aşteaptă la un glonț şi care de-abia acum începuse să înțeleagă despre ce era vorba.

Sutter îşi revenise.

Shad era atât de tulburat încât de-abia îşi mai simțea durerile. Dan fu primul care intră în clădirea principală a ranch-ului.

Apoi se regăsiră toți patru în jurul patului în care făptura îngrozitor de slăbită a marshall-ului, proptită de perne, şedea pe jumătate ridicată…

Avea ochii deschişi. Erau într-adevăr afundați în nişte văgăuni osoase adânci, dar priveau, în jur cu luciditate.

În ciuda liniştii desăvârşite care domnea acum, vocea lui de-abia putea fi auzită. Dar când toți se plecară, mult înainte, izbutiră să deslușească următoarele:

— Sycamore, băiete, iartă-mă, că te-am… te-am rănit.

— Cine v-a doborât, mr. Sutter, întrebă Ellsworth cu vocea voalată.

— Sibley, *doc.* Dar, ascultați băieți. A, iată-l: pe Jesse şi… ah, Dan. Ochii săi trecură; mai departe peste chipurile crispate ale cowb*oy-lor. Şi* tu. Shad… îmi pare, bine… că vă. Mai văd… o dată. Unde, unde… privirea care începuse iarăşi să prindă strălucirea febrei continuă, să caute… unde este… unde este Brian şi unde-i… Slim? Unde-i… Slim?

Ultima întrebare răsuna în urechile lui Jesse c-a trâmbițele de la Ierihon. Înghiți. Un soi de paralizie puse stăpânire pe corpul său. Simți ceva fierbinte care-l sufocă, ochii îi înotară în lacrimi; iar în gură se adună apă, de parcă i-ar fi venit rău. Genunchii începură să-i tremure.

— Sunt pe pajişte, *mister* Sutter, mă duc să-i chem, înghiți Sycamore greu şi ieşi din cameră.

— Da, aş… aş vrea să… înainte de a muri, aş vrea să-l văd pe Slim. Simt că voi muri, Jesse, vino mai aproape, mai…!

Jesse nu mai reuşea, să vadă nimic, lacrimile îi lunecaseră ochii. Dar se

aplecă spre Sutter.

— El, Sibley, n-a vrut să mă ucidă, înțelegi Jesse? O întâmplare nefericită!

Cowboy-ul dădu din cap cu vehemență.

— Aş vrea… auzi Jesse… aş vrea să spuneți că a fost un necunoscut. Promite-mi, Jesse!

— Promit!

— Să… să fie lăsat în pace şi, Jesse… pe Cherokee… primiți-l printre voi… dacă… dacă vrea să rămână aici! E un băiat bun! Unul dintre cei mai buni pe care… pe care… i-am întâlnit vreo… Amuți.

— *Mister* Sutter, strigă încetişor Ellsworth i urechea acestuia, dar bolnavul îşi pierduse iarăşi cunoştința.

— Nu! strigă Jesse Leeman, nu vă atingeți de Slim, eu îl îngrop!

— Trebuie să te bandajezi, îi atrase atenția d*oc* Ellsworth.

— Lăsați-mă! urlă Jesse de răsună toată curtea, lăsați-mă… LĂSAȚI-MĂ!

Văzură că sângele începuse de acum să-i umezească şi pantalonii, iar cămaşa era pătrunsă de-a binelea.

Clătinându-se intră în remiză, de unde reveni cu o cazma; cu nişte eforturi inimaginabile şi-l ridică pe Slim pe umăr şi, împleticindu-se, porni spre malul lacului.

Stăteau în casă şi se uitau după el.

După câtva timp, Jesse se reîntoarse.

Acum se clătina şi mai rău. Buzele erau atât de strânse încât păreau a fi o singură linie îngustă.

Merse spre *corral,* ciudat de rigid şi reveni de acolo pe calul neînşeuat şi ținându-se de coama acestuia.

— Dar încotro vrei să pleci? întrebă Ellsworth încetişor. Nu era atât o întrebare cât mai degrabă suna ca un oftat înăbuşit.

— Lăsați-mă, murmură Jesse, fără a opri calul, lăsați-mă!

Şi astfel, se îndreptă către pustietatea căreia i se spunea *Llanos Estacados.*

Fără, apă, fără arme, fără bandaje, încovoiat şi cu ochii de piatră.

Doreen se lipi de umărul lui Sycamore ca un copil înspăimântat care caută protecție. Tânărul îşi plimbă degetele peste o şuviță din părul ei.

Brian, Shad, Dan şi medicul şedeau lângă peretele casei, țepeni şi drepți ca nişte lumânări.

Priveau astfel în urma bărbatului care înainta acum spre apus, mereu spre apus, înfruntând deşertul copleşit de arşița incandescentă.

Nimeni n-a mai auzit vreodată ceva despre Jesse Leeman. Nici măcar calul lui n-a mai fost găsit fiindcă, după două zile, o furtună de nisip bântui violent peste Staked Plains. Şi după ce aceasta se domoli, *rancher-ul* Harald Sutter, care mai era şi *U.S. Marshall,* muri fără să-şi mai recapete cunoştința.

Îl îngropară lângă Slim…

SFÂRŞIT

Matthieu Durand
Frédéric Zumbiehl

TEAM Rafale

Nº 4

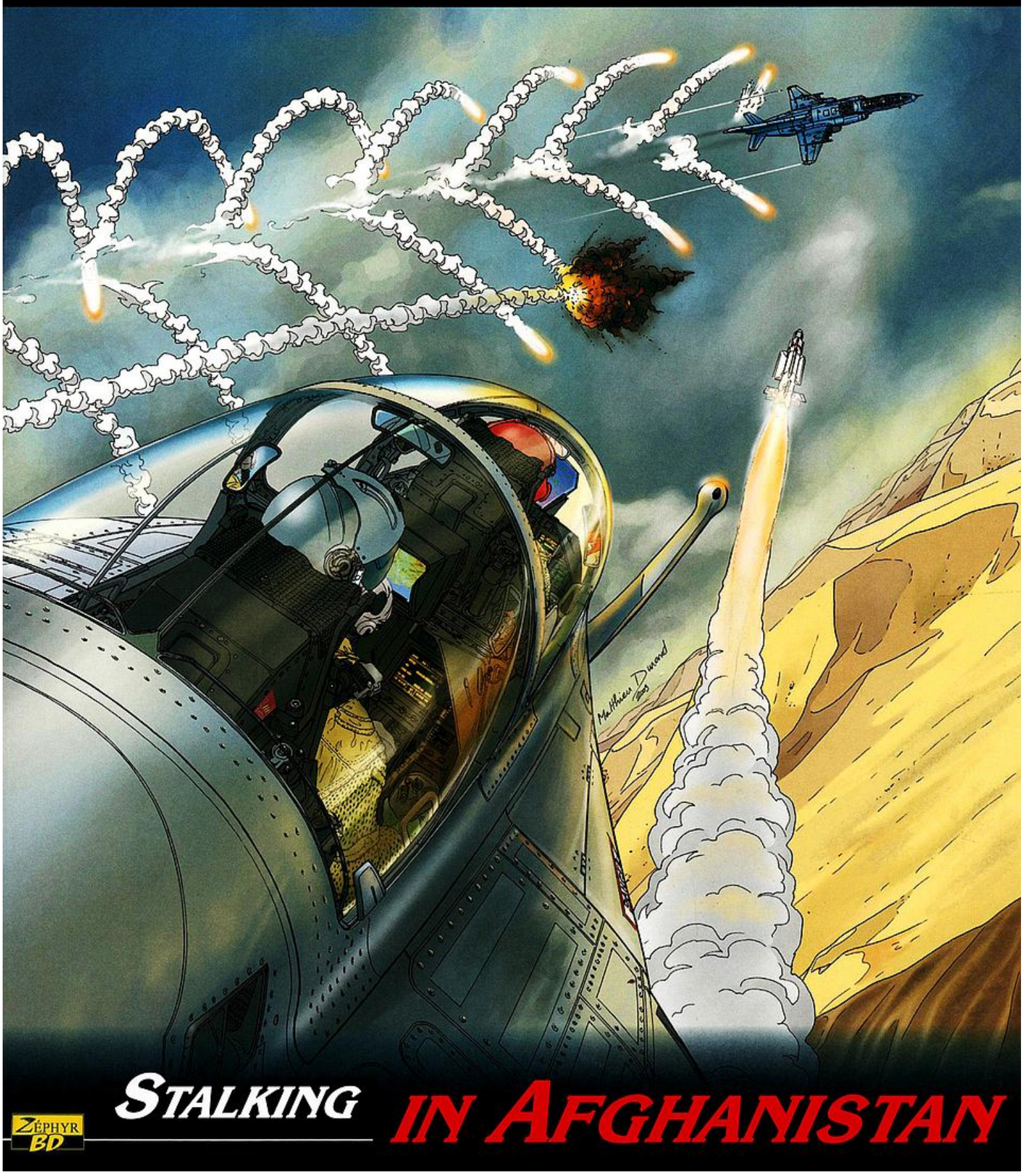

STALKING IN AFGHANISTAN

ZÉPHYR BD

TEAM RAFALE

ESTE O SERIE DE AVENTURI MILITARE CONTEMPORANE. EROII SUNT CĂPITANII TOM NOLANE ŞI JESSICA NATE, PILOŢI DE VÂNĂTOARE. CA INSPIRAŢIE PENTRU MISIUNILE LOR PERICULOASE SUNT PILOŢII REALI DIN ESCADRILA 1/7 PROVENCE. SUBIECTELE REFLECTĂ PROBLEMELE VREMURILOR NOASTRE: SPIONAJ INDUSTRIAL, RĂZBOI ECONOMIC, INTERVENŢII ÎN FORŢĂ, TERORISM...

KANDAHAR... TOM NOLANE, JESSICA NATE ŞI PRIETENII LOR DIN ESCADRILA 1/7 PROVENCE AU CĂZUT ÎN CAPCANĂ. NU E NICI O ÎNDOIALĂ CĂ VOR SCĂPA, DAR CU CE PREŢ? ŞI CE ESTE MISTERIOASA UNITATE DE COMMANDO 801 CARE OPEREAZĂ ÎN APROPIEREA FRONTIEREI AFGANE? AU CEI ŞASE SOLDAŢI GPC MISIUNEA DE A SUPRAVEGHEA SATELITUL PRĂBUŞIT PENTRU A PREVENI DISPARIŢIA SA? CÂT DESPRE PROCESORUL QUANTUM, ACUM ESTE CLAR FAPTUL CĂ TALIBANII AU RECUPERAT TEHNOLOGIA CARE VALOREAZĂ AUR. EI HOTĂRĂSC SĂ-L VÂNDĂ LUI ANATOLI GURCHEV, LIDERUL MONDIAL AL TRAFICANŢILOR DE ARME. DATĂ FIIND IMPORTANŢA FINANCIARĂ A TRANZACŢIEI, EL DECIDE LUARE DE MĂSURI EXTREME PENTRU A SCOATE PROCESORUL DIN AFGANISTAN.
TOM, JESSICA ŞI CAMARAZII LOR DIN 1/7 PORNIŢI PE URMELE RAPIDULUI ŞI VICLEANULUI INAMIC SE VOR CONFRUNTA LA VITEZE DE 1,6 MACH DEASUPRA MUNŢILOR AFGANI PÂNĂ LA MARGINEA DEŞERTULUI IRANIAN...

VP MAGAZIN
Traducerea:
UNCRIS

DUPĂ CÂTEVA ORE, PE AEROPORTUL BAKU, AZERBAIJAN...
BINE AȚI VENIT ÎN BAKU, DOMNULE KORGAN.
FORGER A FOST VERIFICAT DE MECANICII NOȘTRI ȘI ALIMENTAT CU COMBUSTIBIL ȘI MUNIȚIE.
ACESTA ESTE PLANUL DE ZBOR. TOTUL ESTE NOTAT CU GRIJĂ: REPERE NAVIGAȚIONALE, POZIȚIILE FRANCEZILOR ȘI AMERICANILOR...
PARTEA DIFICILĂ O REPREZINTĂ AWACS.
VA FI FOARTE GREU SĂ SCAPI DE RADARUL LOR DE LA BORD, CHIAR ȘI ÎN ACEST MEDIU MUNTOS.
UNUL DINTRE OAMENII NOȘTRI SE AFLĂ ÎN BAZA LOR. SE VA OCUPA EL DE AWACS, NU-ȚI BATE CAPUL.
EȘTI IUTE ȘI BINE ORGANIZAT.
VITEZA DE REACȚIE ȘI O REȚEA GLOBALĂ SUNT CONDIȚII NECESARE ÎN AFACEREA NOASTRĂ. ȘEFUL MEU, YURI ORLEV, ESTE LIDERUL MONDIAL ÎN COMERȚUL CU ARME. NU UITA ASTA.

EI??
AM VERIFICAT PLANUL DE ZBOR. ESTE CORECT.
PERFECT. JUMĂTATE DIN SUMĂ, ADICĂ 350.000 $, ȚI-AU FOST TRANSFERAȚI ÎN CONT. RESTUL, LA LIVRAREA „PACHETULUI".
ACESTA ESTE OSCAR GROCHENKO INGINER ELECTRONIST ŞI VĂ VA ÎNSOȚI PENTRU A AUTENTIFCA PROCESORUL
PERFECT. TOTU-I ÎN REGULĂ. SĂ-I DĂM DRUMU'.
DACĂ OMUL TĂU DIN MANAS VA FACE CEEA CE ESTE PLANIFICAT, TOTUL SE VA SFÂRŞI ÎN ŞASE ORE.
VA FACE. ÎȚI GARANTEZ CĂ NIMENI NU-L POATE ÎNŞELA PE YURI ORLEV.
FSCHUUU

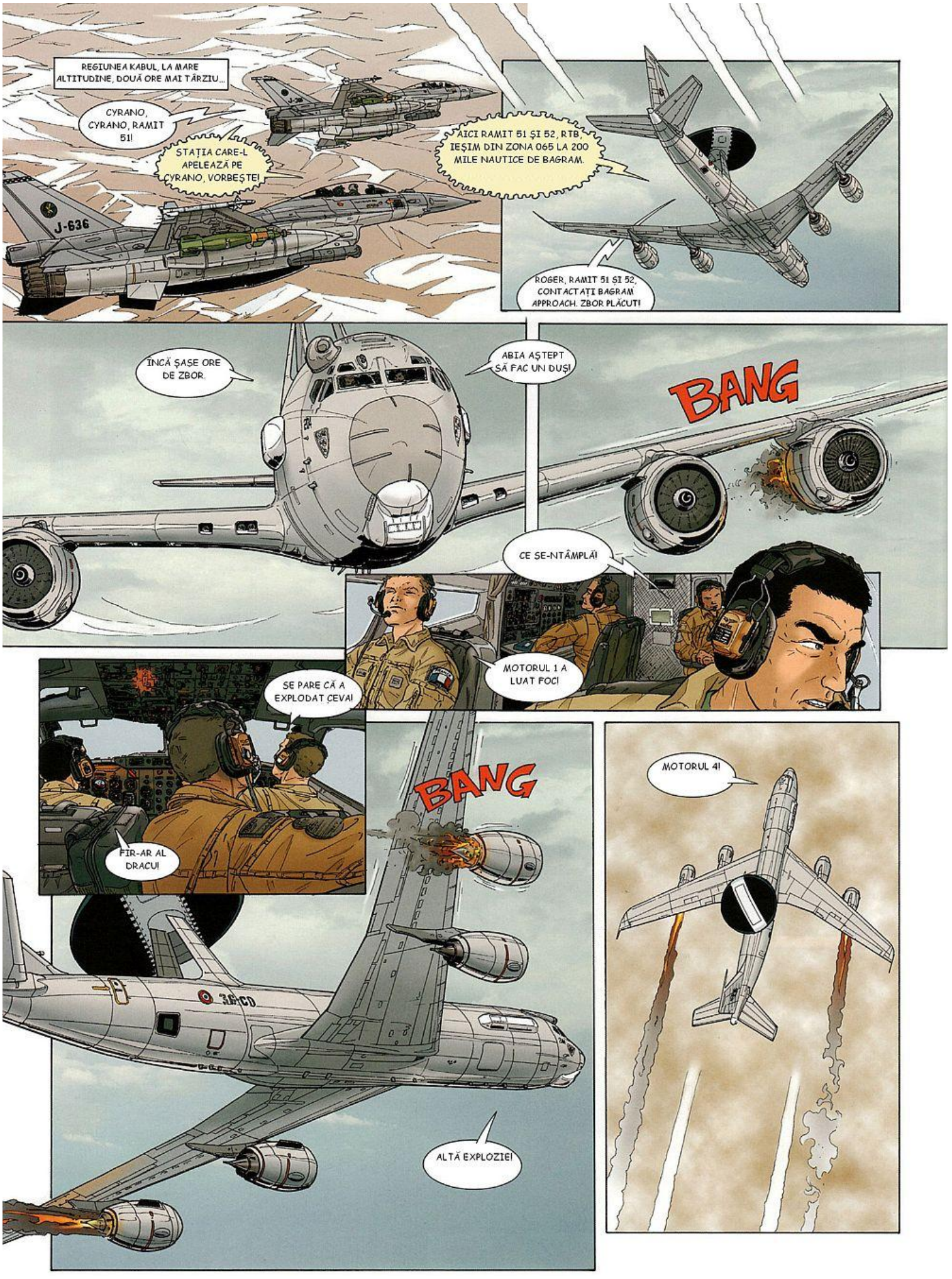
REGIUNEA KABUL, LA MARE ALTITUDINE, DOUĂ ORE MAI TÂRZIU...
CYRANO, CYRANO, RAMIT 51!
STAȚIA CARE-L APELEAZĂ PE CYRANO, VORBEȘTE!
J-636
AICI RAMIT 51 ȘI 52, RTB, IEȘIM DIN ZONA 065 LA 200 MILE NAUTICE DE BAGRAM.
ROGER, RAMIT 51 SI 52, CONTACTAȚI BAGRAM APPROACH. ZBOR PLĂCUT!
ÎNCĂ ȘASE ORE DE ZBOR.
ABIA AȘTEPT SĂ FAC UN DUȘ!
BANG
CE SE-NTÂMPLĂ!
MOTORUL 1 A LUAT FOC!
SE PARE CĂ A EXPLODAT CEVA!
FIR-AR AL DRACU!
BANG
ALTĂ EXPLOZIE!
MOTORUL 4!

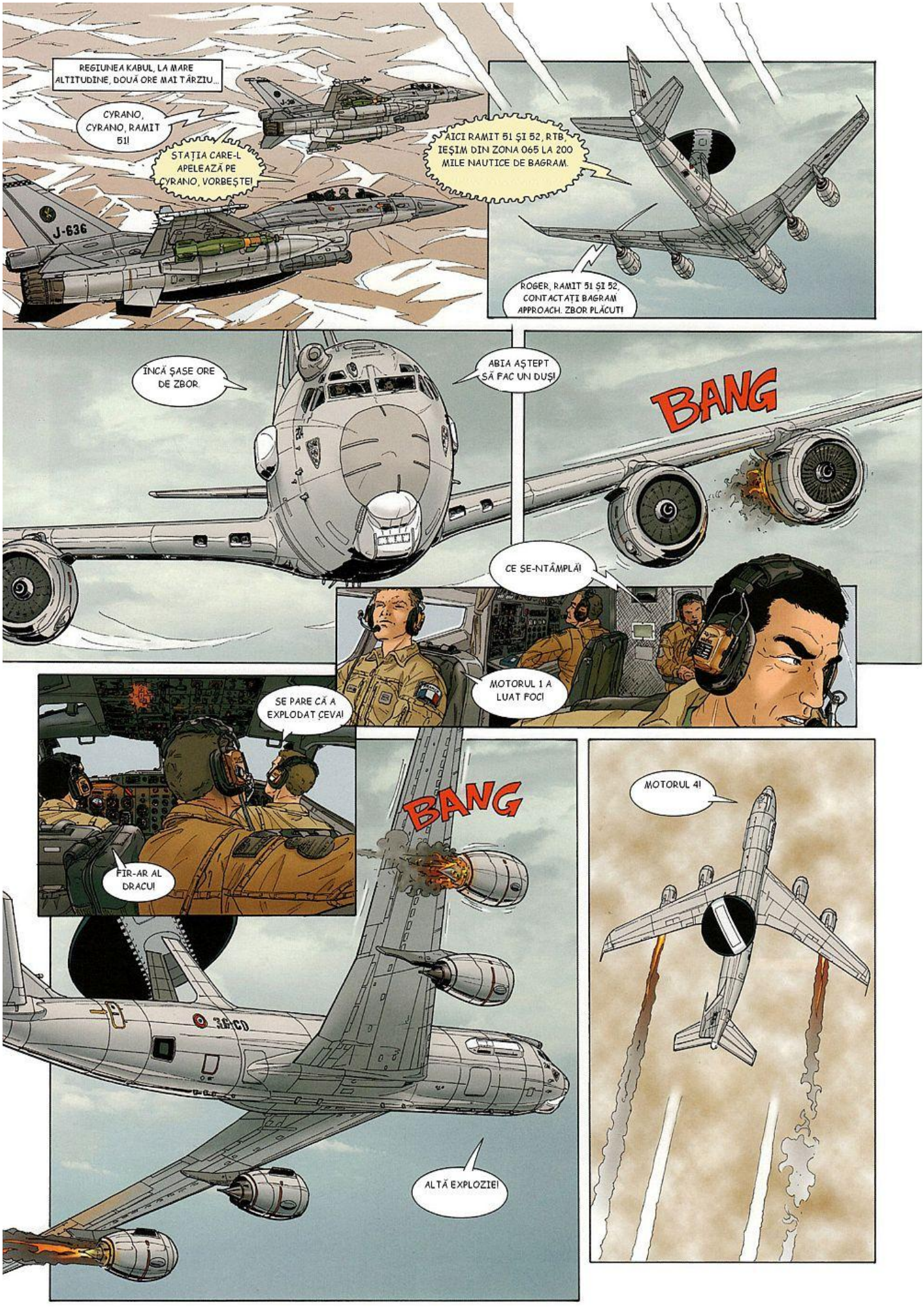
REGIUNEA KABUL, LA MARE ALTITUDINE, DOUĂ ORE MAI TÂRZIU...
CYRANO, CYRANO, RAMIT 51!
STAȚIA CARE-L APELEAZĂ PE CYRANO, VORBEȘTE!
J-636
AICI RAMIT 51 ȘI 52, RTB, IEȘIM DIN ZONA 065 LA 200 MILE NAUTICE DE BAGRAM.
ROGER, RAMIT 51 ȘI 52, CONTACTAȚI BAGRAM APPROACH. ZBOR PLĂCUT!
ÎNCĂ ȘASE ORE DE ZBOR.
ABIA AȘTEPT SĂ FAC UN DUȘ!
BANG
CE SE-NTÂMPLĂ!
MOTORUL 1 A LUAT FOC!
SE PARE CĂ A EXPLODAT CEVA!
FIR-AR AL DRACU!
BANG
ALTĂ EXPLOZIE!
MOTORUL 4!

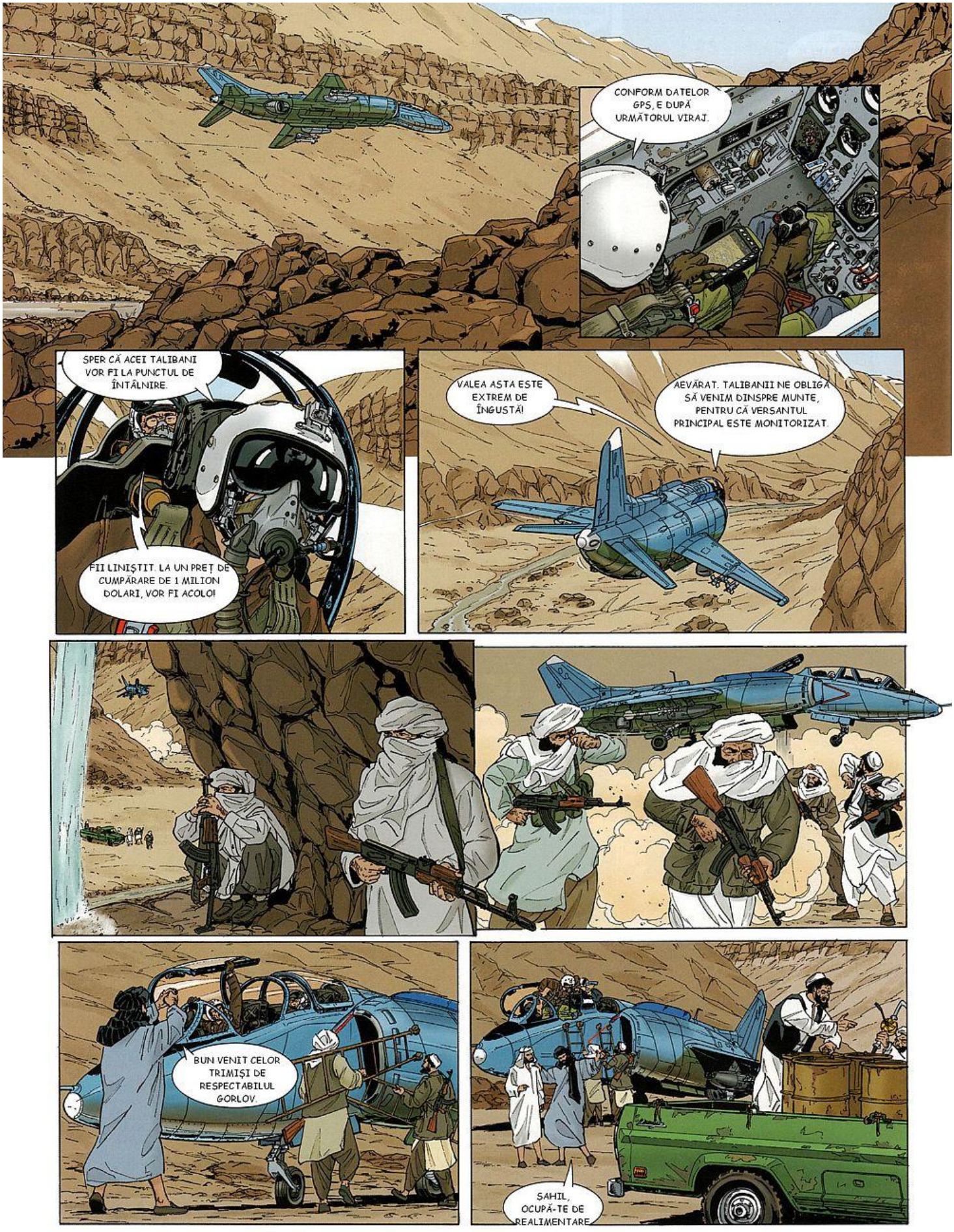
CONFORM DATELOR GPS, E DUPĂ URMĂTORUL VIRAJ.
SPER CĂ ACEI TALIBANI VOR FI LA PUNCTUL DE ÎNTÂLNIRE.
FII LINIŞTIT. LA UN PREŢ DE CUMPĂRARE DE 1 MILION DOLARI, VOR FI ACOLO!
VALEA ASTA ESTE EXTREM DE ÎNGUSTĂ!
AEVĂRAT. TALIBANII NE OBLIGĂ SĂ VENIM DINSPRE MUNTE, PENTRU CĂ VERSANTUL PRINCIPAL ESTE MONITORIZAT.
BUN VENIT CELOR TRIMIŞI DE RESPECTABILUL GORLOV
SAHIL, OCUPĂ-TE DE REALIMENTARE

„MICA" VOASTRĂ CONTRIBUȚIE LA CAUZA NOASTRĂ, PRESUPUN?
UN MILION DOLARI ÎN BANCNOTE UZATE.
TOTUL E PERFECT. AMAN, DĂ-LE MAȘINĂRIA PRIETENILOR NOȘTRI.
DOAMNE, DECI ACEST PROCESOR CHIAR EXISTĂ.
VASILI? AZAD KORGAN. AVEM PROCESORUL. CEVA NOUTĂȚI DE LA TINE?
DA, DAR MĂ TEM CĂ NU FOARTE BUNE. CONFORM CONTACTELOR NOASTRE DIN REGIUNE, SCOATEREA DIN SERVICIU A LUI AWACS A PROVOCAT REACȚII NEPREVĂZUTE. FRANCEZII I-AU CHEMAT PE AMERICANI. PATRU F-15 AU SUNT DECOLATE DE LA BAGRAM ÎN ACEST MOMENT...
PROBABIL CĂ VOR BLOCA FRONTIERA NORDICĂ, CA SĂ MĂ ÎMPIEDICE SĂ MĂ ÎNTORC DIRECT ÎN TURKMENISTAN.
CE VEI FACE?
AM SĂ O IAU PE ALTĂ RUTĂ, MAI LUNGĂ, DAR PE CARE NU VOI FI AȘTEPTAT DE EI.
15 MINUTE MAI TÂRZIU...
EI, AFACEREA ASTA A DECURS FOARTE BINE!
NU SĂRBĂTORI VICTORIA PREA CURÂND, URMEAZĂ PARTEA CEA MAI GREA, PRIETENE: SĂ IEȘIM VII DIN ȚARA ASTA.

TCCHHHiiiiO
RAFALE A DECOLAT, COMANDANTE.
AM AUZIT, BERTHER, AM AUZIT!
SCUTURĂ-I PE TOȚI INFORMATORII TĂI, CĂPITANE! VREAU SĂ ȘTIU DACĂ VREUN AVION SUSPECT A DECOLAT ÎN ULTIMILE ORE DIN ȚĂRILE VECINE CU AFGANISTANUL!
NU-MI PASĂ DE NICI UN TERMEN LIMITĂ! ESTE O CHESTIUNE DE MINUTE! AMENINȚĂ, PUPĂ, MITUIEȘTE, FĂ CE ȘTII, DAR OBLIGĂ-I PE INFORMATORI SĂ VORBEASCĂ IMEDIAT PENTRU NUMELE LUI DUMNEZEU!
COMANDANTE, SABOTAJUL AWACS-ULUI AR PUTEA FI O COINCIDENȚĂ. UNITATEA ZEBRA NU A OBSERVANT NIMIC SUSPECT ȘI...
NU CRED ÎN COINCIDENȚE, IAR ACEȘTI TALIBANI AU DESTULE ȘMECHERII ÎN MÂNECĂ.
RAZOR, SETAȚI DIRECȚIA 045 ȘI URCAȚI CU PUTERE MAXIMĂ!
19, RECEPȚIONAT!
21, RECEPȚIONAT
N-AM MAI FOST NICIODATĂ ÎNTR-O MISIUNE ATÂT DE LIPSITĂ DE INFORMAȚII. NU ȘTIM NICI MĂCAR CE SĂ CĂUTĂM!
SABOTAREA LUI AWACS A FOST O ACOPERIRE PENTRU INFILTRAREA UNEI UNITĂȚI CAPABILE SĂ ATERIZEZE ÎN TEREN ACCIDENTAT. UN AVION UȘOR MONOMOTOR SAU UN ELICOPTER.
AM TRECUT DE 45.000 PICIOARE... VREI SĂ URCI ÎN STRATOSFERĂ?
AFIRMATIV! CU CÂT AJUNGEM MAI SUS, ACOPERIM RADAR O SUPRAFAȚĂ MAI MARE DE SOL.

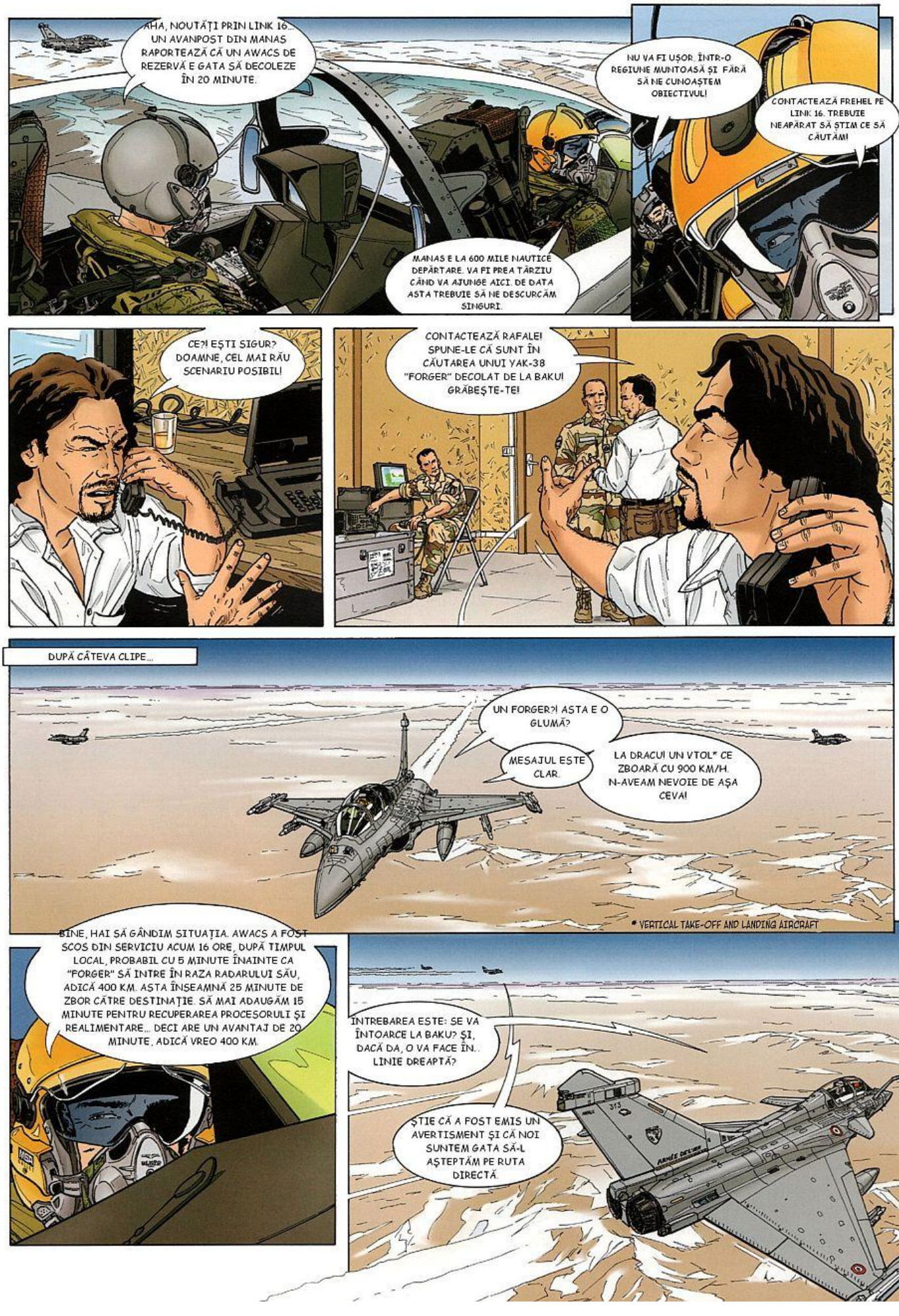
AHA, NOUTĂȚI PRIN LINK 16. UN AVANPOST DIN MANAS RAPORTEAZĂ CĂ UN AWACS DE REZERVĂ E GATA SĂ DECOLEZE ÎN 20 MINUTE.
MANAS E LA 600 MILE NAUTICE DEPĂRTARE. VA FI PREA TÂRZIU CÂND VA AJUNGE AICI. DE DATA ASTA TREBUIE SĂ NE DESCURCĂM SINGURI.
NU VA FI UȘOR. ÎNTR-O REGIUNE MUNTOASĂ ȘI FĂRĂ SĂ NE CUNOAȘTEM OBIECTIVUL!
CONTACTEAZĂ FREHEL PE LINK 16. TREBUIE NEAPĂRAT SĂ ȘTIM CE SĂ CĂUTĂM!
CE?! EȘTI SIGUR? DOAMNE, CEL MAI RĂU SCENARIU POSIBIL!
CONTACTEAZĂ RAFALE! SPUNE-LE CĂ SUNT ÎN CĂUTAREA UNUI YAK-38 "FORGER" DECOLAT DE LA BAKU! GRĂBEȘTE-TE!
DUPĂ CÂTEVA CLIPE...
UN FORGER?! ASTA E O GLUMĂ?
MESAJUL ESTE CLAR.
LA DRACU! UN VTOL* CE ZBOARĂ CU 900 KM/H. N-AVEAM NEVOIE DE AȘA CEVA!
* VERTICAL TAKE-OFF AND LANDING AIRCRAFT
BINE, HAI SĂ GÂNDIM SITUAȚIA. AWACS A FOST SCOS DIN SERVICIU ACUM 16 ORE, DUPĂ TIMPUL LOCAL, PROBABIL CU 5 MINUTE ÎNAINTE CA "FORGER" SĂ INTRE ÎN RAZA RADARULUI SĂU, ADICĂ 400 KM. ASTA ÎNSEAMNĂ 25 MINUTE DE ZBOR CĂTRE DESTINAȚIE. SĂ MAI ADAUGĂM 15 MINUTE PENTRU RECUPERAREA PROCESORULUI ȘI REALIMENTARE... DECI ARE UN AVANTAJ DE 20 MINUTE, ADICĂ VREO 400 KM.
INTREBAREA ESTE: SE VA ÎNTOARCE LA BAKU? ȘI, DACĂ DA, O VA FACE ÎN... LINIE DREAPTĂ?
ȘTIE CĂ A FOST EMIS UN AVERTISMENT ȘI CĂ NOI SUNTEM GATA SĂ-L AȘTEPTĂM PE RUTA DIRECTĂ.

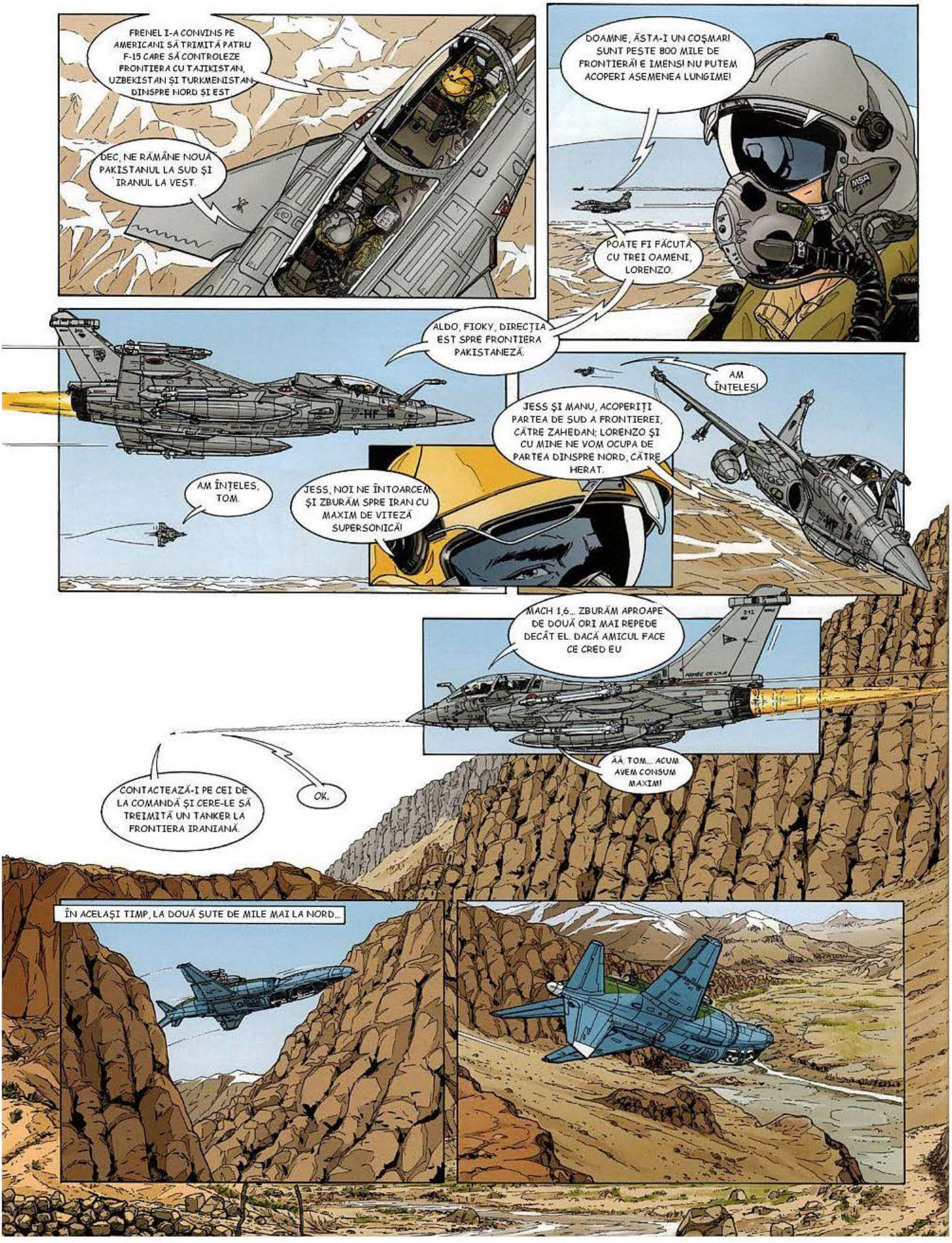
FRENEL I-A CONVINS PE AMERICANI SĂ TRIMITĂ PATRU F-15 CARE SĂ CONTROLEZE FRONTIERA CU TAJIKISTAN, UZBEKISTAN ȘI TURKMENISTAN DINSPRE NORD ȘI EST.
DEC, NE RĂMÂNE NOUĂ PAKISTANUL LA SUD ȘI IRANUL LA VEST.
DOAMNE, ĂSTA-I UN COȘMAR! SUNT PESTE 800 MILE DE FRONTIERĂ! E IMENS! NU PUTEM ACOPERI ASEMENEA LUNGIME!
POATE FI FĂCUTĂ CU TREI OAMENI, LORENZO.
ALDO, FIOKY, DIRECȚIA EST SPRE FRONTIERA PAKISTANEZĂ.
AM ÎNȚELES!
JESS ȘI MANU, ACOPERIȚI PARTEA DE SUD A FRONTIEREI, CĂTRE ZAHEDAN; LORENZO ȘI CU MINE NE VOM OCUPA DE PARTEA DINSPRE NORD, CĂTRE HERAT.
AM ÎNȚELES, TOM.
JESS, NOI NE ÎNTOARCEM ȘI ZBURĂM SPRE IRAN CU MAXIM DE VITEZĂ SUPERSONICĂ!
MACH 1,6... ZBURĂM APROAPE DE DOUĂ ORI MAI REPEDE DECÂT EL. DACĂ AMICUL FACE CE CRED EU
ĂĂ, TOM... ACUM AVEM CONSUM MAXIM!
CONTACTEAZĂ-I PE CEI DE LA COMANDĂ ȘI CERE-LE SĂ TREIMITĂ UN TANKER LA FRONTIERA IRANIANĂ.
OK.
ÎN ACELAȘI TIMP, LA DOUĂ SUTE DE MILE MAI LA NORD...

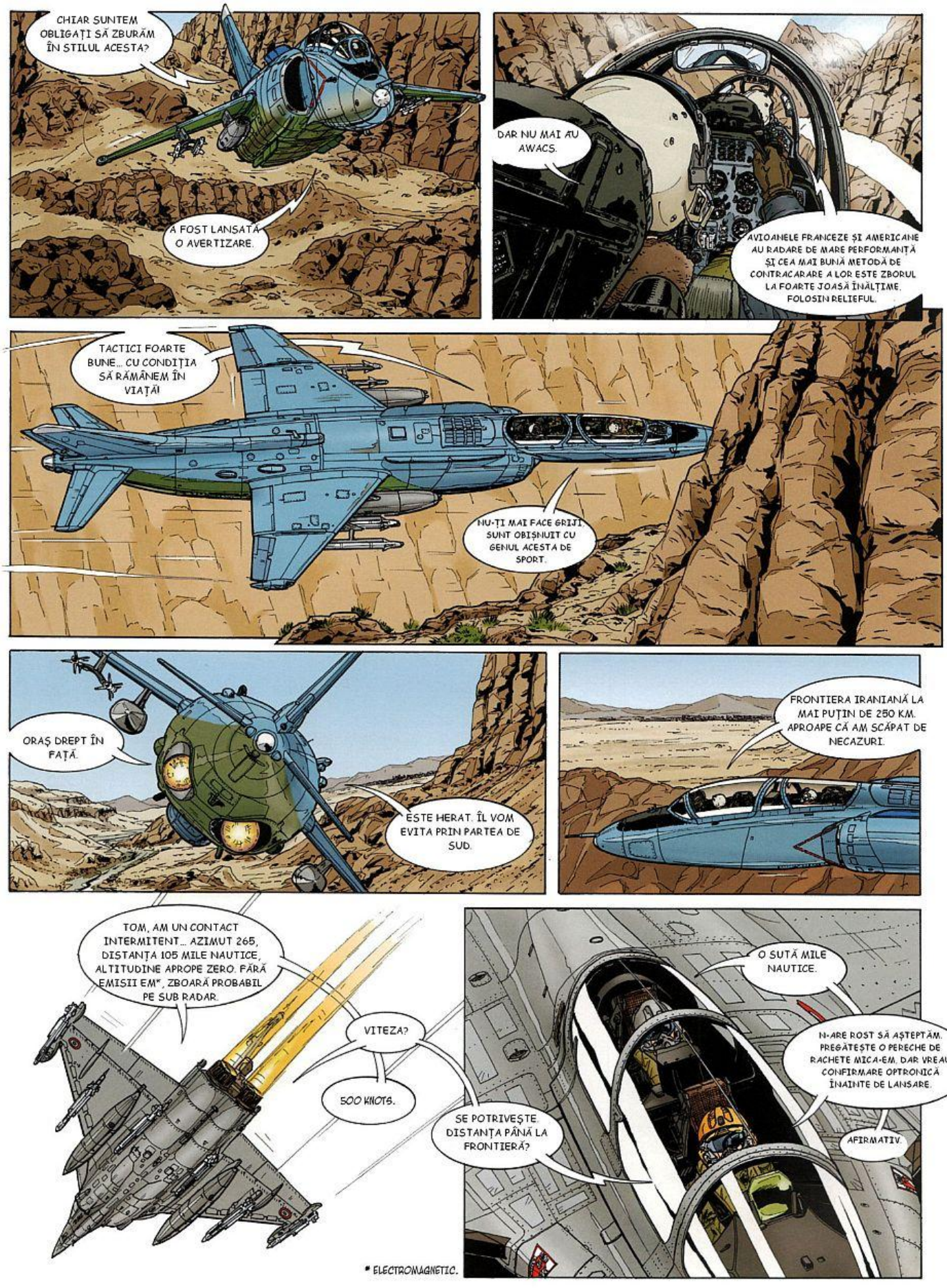
CHIAR SUNTEM OBLIGAȚI SĂ ZBURĂM ÎN STILUL ACESTA?
A FOST LANSATĂ O AVERTIZARE.
DAR NU MAI AU AWACS.
AVIOANELE FRANCEZE ȘI AMERICANE AU RADARE DE MARE PERFORMANȚĂ ȘI CEA MAI BUNĂ METODĂ DE CONTRACARARE A LOR ESTE ZBORUL LA FOARTE JOASĂ ÎNĂLȚIME, FOLOSIN RELIEFUL.
TACTICI FOARTE BUNE... CU CONDIȚIA SĂ RĂMÂNEM ÎN VIAȚĂ!
NU-ȚI MAI FACE GRIJI. SUNT OBIȘNUIT CU GENUL ACESTA DE SPORT.
ORAȘ DREPT ÎN FAȚĂ.
ESTE HERAT. ÎL VOM EVITA PRIN PARTEA DE SUD.
FRONTIERA IRANIANĂ LA MAI PUȚIN DE 250 KM. APROAPE CĂ AM SCĂPAT DE NECAZURI.
TOM, AM UN CONTACT INTERMITENT... AZIMUT 265, DISTANȚA 105 MILE NAUTICE, ALTITUDINE APROPE ZERO. FĂRĂ EMISII EM*, ZBOARĂ PROBABIL PE SUB RADAR.
VITEZA?
500 KNOTS.
SE POTRIVEȘTE DISTANȚA PÂNĂ LA FRONTIERĂ?
O SUTĂ MILE NAUTICE.
N-ARE ROST SĂ AȘTEPTĂM. PREGĂTEȘTE O PERECHE DE RACHETE MICA-EM. DAR VREAU CONFIRMARE OPTRONICĂ ÎNAINTE DE LANSARE.
AFIRMATIV.
* ELECTROMAGNETIC.

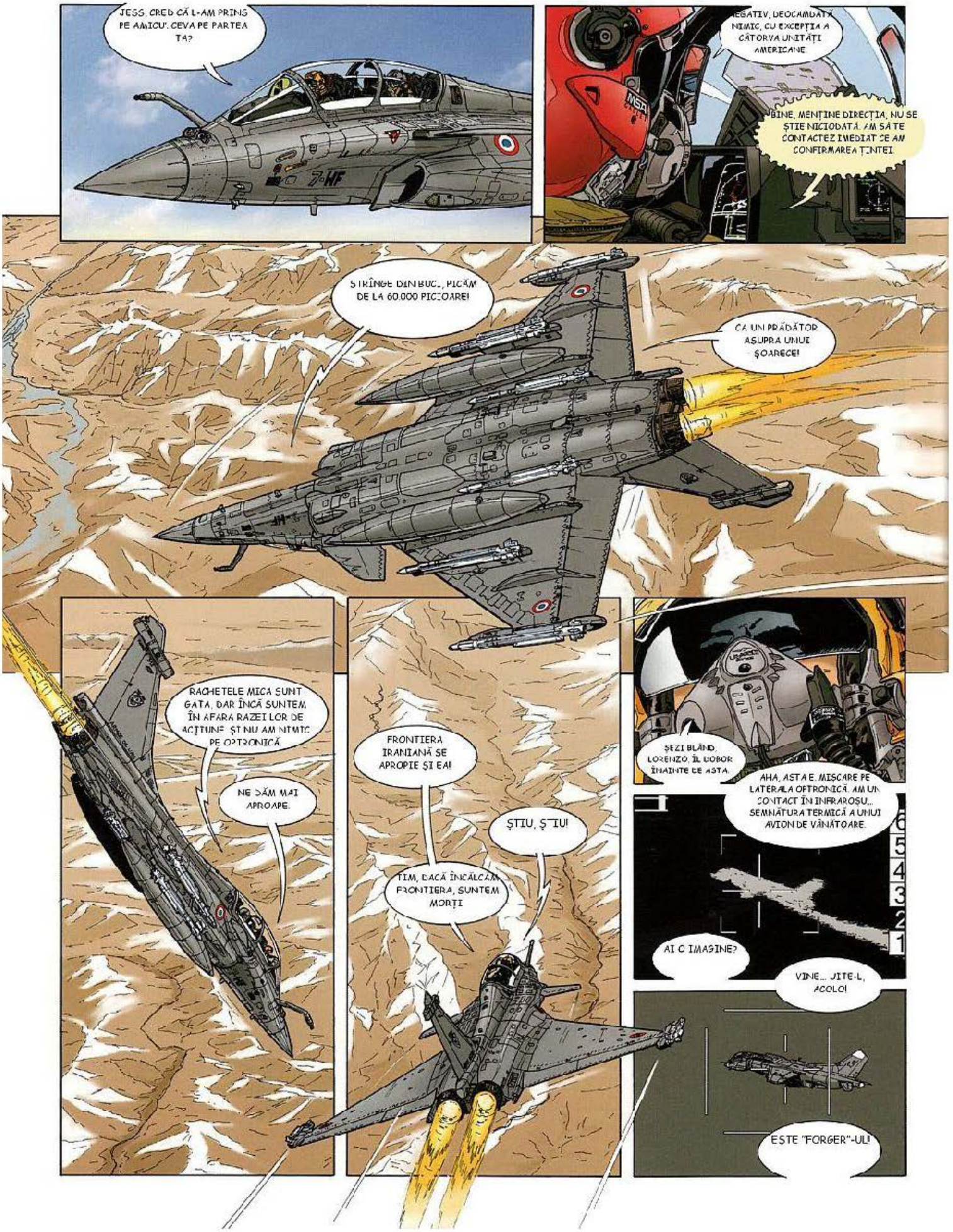
JESS, CRED CĂ L-AM PRINS PE AMICU'. CEVA PE PARTEA TA?
NEGATIV, DEOCAMDATĂ NIMIC, CU EXCEPȚIA A CÂTORVA UNITĂȚI AMERICANE
BINE, MENȚINE DIRECȚIA, NU SE ȘTIE NICIODATĂ. AM SĂ TE CONTACTEZ IMEDIAT CE AM CONFIRMAREA ȚINTEI.
STRÂNGE DIN BUC., PICĂM DE LA 60.000 PICIOARE!
CA UN PRĂDĂTOR ASUPRA UNUI ȘOARECE!
RACHETELE MICA SUNT GATA, DAR ÎNCĂ SUNTEM ÎN AFARA RAZEI LOR DE ACȚIUNE ȘI NU AM NITUIT PE OPTRONICĂ.
NE SĂM MAI APROAPE.
FRONTIERA IRANIANĂ SE APROPIE ȘI EA!
ȘTIU, Ș'IU!
TIM, DACĂ ÎNCĂLCĂM FRONTIERA, SUNTEM MORȚI
ȘEZI BLÂND, LORENZO, ÎL DOBOR ÎNAINTE DE ASTA.
AHA, ASTA E. MIȘCARE PE LATERALA OPTRONICĂ. AM UN CONTACT ÎN INFRAROȘU... SEMNĂTURA TERMICĂ A UNUI AVION DE VÂNĂTOARE.
AI C IMAGINE?
VINE... JITE-L, ACOLO!
ESTE "FORGER"-UL!

Va Urma

CITITI !

GAZETA SF

Revistă electronică de artă şi literatură speculativă

http://fanzin.clubsf.ro

Debut la Gaudeamus:

MILOS DUMBRACI

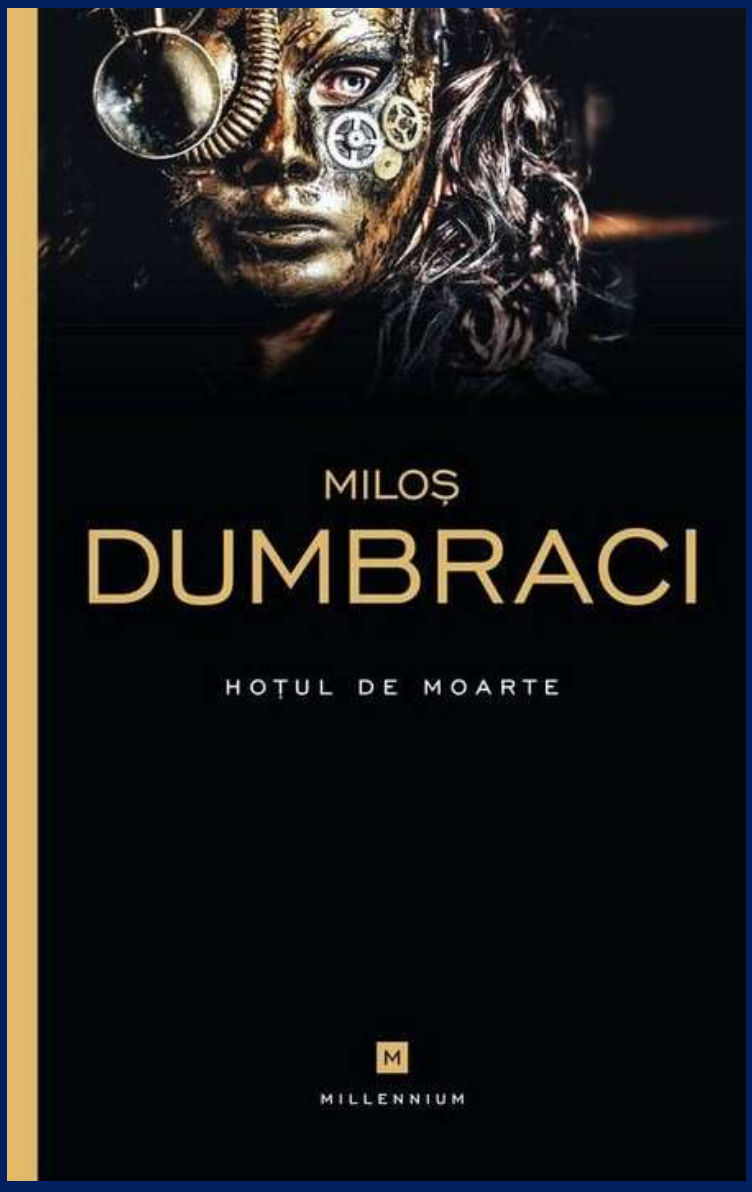

Rodica BRETIN

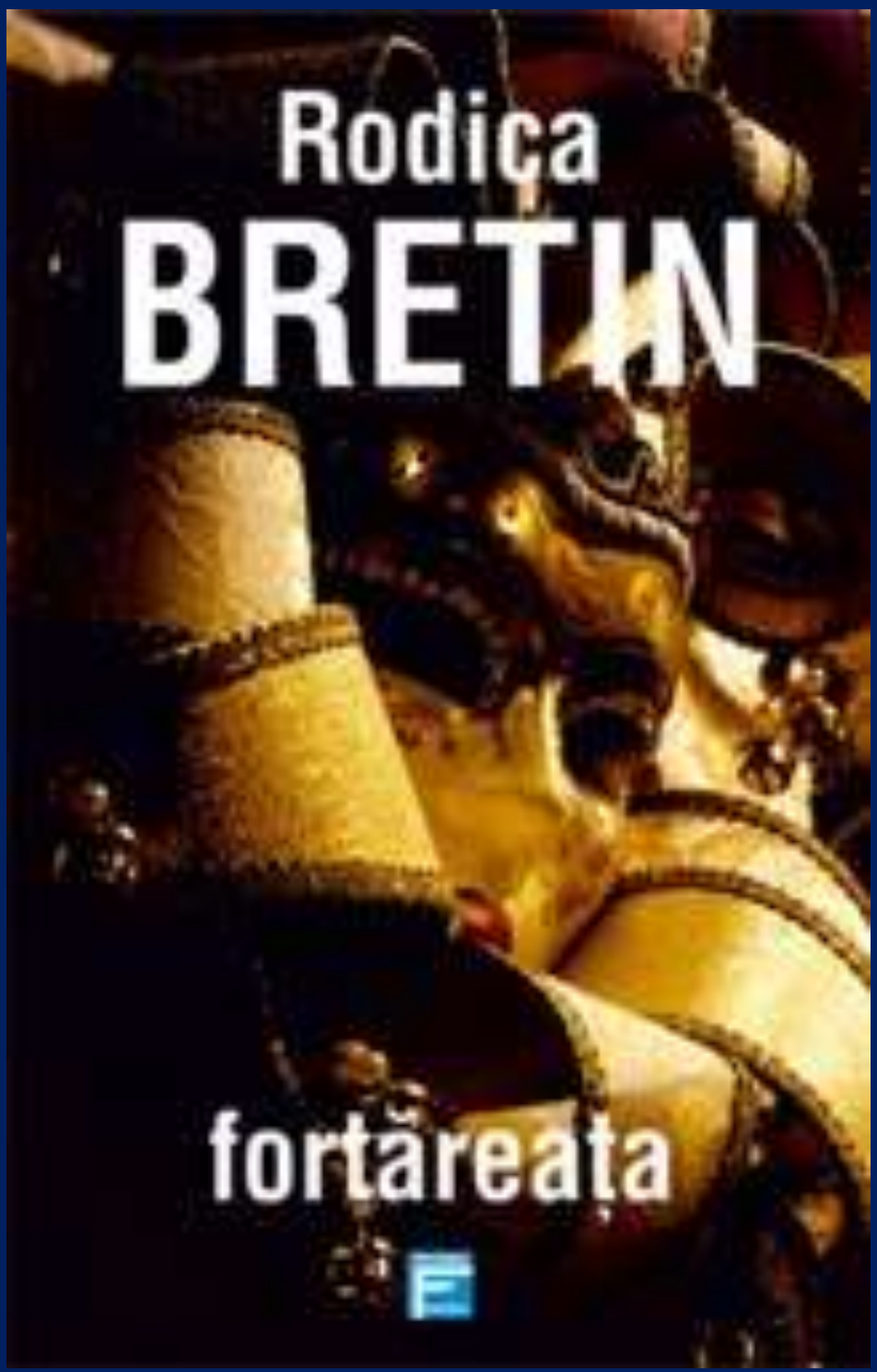

Debut la Gaudeamus:

Florin PURLUCA